

aneb Jak je těžké najít chlapa

Valerie Freiová

Mohr

2011

Skutečnost leckdy předčí fantazii. Autorka knihy uchopila skutečné zážitky, nepřesolila je, nepřepepřila, zachovala jejich syrovost a připravila k podávání tak, že každé sousto vzbuzuje chuť na sousto další. Leč opustíme kuchařský slovník. Zhruba čtyřicetiletá, svou přirozeností a nadhledem sympatická Aneta časem dospěje k názoru, že život rozvodem nekončí. Za účelem seznámení se proto odhodlá využít novodobou podobu jednoho z nejstarších řemesel – dohazovačství; sama pak třídí adepty a setkává se s případnými muži pro život.

Domnívám se, že předkládaná mozaika leckdy vskutku bizarních zážitků a pocitů v mnoha ženách vyvolá – jak v jednotlivostech, tak v celku – pocity jim známé, a tedy i značnou míru porozumění.

Jako muž bych ovšem Anetino putování po typech mužských povah (místy až panoptikálních, leč bohužel autentických) zařadil do doporučené literatury pro muže, kteří nevylučují, že by se před svou ženou pro život nechtěli soustavněji znemožňovat v hovoru, při korespondenci, u jídla, v posteli a vlastně vůbec. Ba naopak.

Dlužno poznamenat, že kniha postrádá známky vykalkulovanosti a podbízivosti, plytké melancholie či sebelítosti, zatímco jí nechybí živost, smysl pro zachycení zásadních detailů, přiměřená dávka vtipu a zřejmě i – mohu-li to posoudit – ženská otevřenost a upřímnost.

Dobrou chuť, čtenáři (bez rozdílů pohlaví)!

PhDr. Pavel Machač, Ph.D.

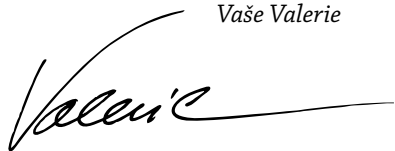
Příběh Anety je autentický, ve skutečnosti má tato dáma jen jiné jméno. Potkáváte ji na ulici, možná bydlí ve vedlejším domě, může být Vaší přítelkyní, sousedkou, možná vyučuje ve škole, do které chodí Vaše děti.

Také muži, i když jsou opravdoví, mají v knize smyšlená jména. Prosím, nepodezřívejte toho svého, že zrovna on byl s Anetou, a zkuste mu víc důvěřovat. Nemračte se na kamarády a známé, nepouštějte se do hádek s muži v příbuzenstvu, nepátrejte a nic nezkoumejte. Podobnost mých hrdinů s Vaším originálem může být čistě náhodná.

Touto cestou se chci omluvit všem mužům, kterým jsem tak trochu „zavařila“ zveřejněním jejich teď už ohraných esemesek a zpráv. No tak, pánové, nemračte se, rozšiřte si obzory, nastudujte nové citáty, přeformulujte a slohově vybruste zprávy, které jednoduše vyměníte za ty staré. My ženy za tu trochu práce přeci stojíme.

Štěstí v hledání a nacházení Vám přeje

Vaše Valerie

.....

— aneb Jak je těžké najít chlapa

Dárek od Johany

Dneska je v kavárně úplně vymeteno. Vtahuji do sebe vůni čerstvé kávy a zkouším v ní utopit kus husté poctivé šlehačky. Zdá se, že vítězím, ale šlehačkový chuchvalec se znovu vyhoupne na hladinu.

Černočerná káva pomalu bledne.

Vzdávám to.

Tuhle schůzku zpunktovala Johana, moje nová kolegyně a nejspíš už i kamarádka. „Sedíš pořád doma a nevytáhneš paty,“ povídala. Nešikovně si zapalují cigaretu. No co, je mi osmačtyřicet a začínám nový život, tak tedy se vším všudy. Opatrně vdechují kouř, špulím rty a snažím se vyfouknout kolečko. Nejde mi to. Hustý oblak se rozprostírá kavárnou. Mohutná stropní ventilace má už odslouženo svoje a zapínat ji pro jednoho hosta by stejně nedávalo smysl.

„Dobrej, sem nákej Franta,“ omráčí mě znenadání temný chlapecký bas. Ruku má jako lopatu, ale moji stiskne něžně.

„Aneta,“ špitnu.

Židle v kavárně je pro něho malá. Neohrabaně stlačuje mohutné tělo za stoleček, až se moje šlehačková káva rozvlní a zalije podšálek.

Franta neřekne nic.

Škoda.

„Tak paninko, vypadáte jako slušná ženská, jste pěkná, docela zachovalá,“ burácí, „ale s tím kouřením musíte přestat, to leze do peněz.“ Lapám po dechu.

„Jo, a na učitelku zrovínka nevypadáte. Že se vám chce pořád vokřikovat ty parchanty. Možná bych pro vás měl časem lepší práci, uvidíme...“ Jedno se Frantovi upřít nedá – vybarvil se rychle. Rozmáchlým gestem odhání servírku

a nic si nedá. Je tu draho. Zachraňuji situaci a ke kávě si objednávám ještě matonku.

„Jak tak koukám, hodila byste se ke mně.“ Franta je rozvedený. „Růžena, jako bejvalá, je taky moc pěkná ženská. Ale když doma neuvaří, košili nevyžehlí a pořádněj pracovitej chlap jí smrdí, co s ní?“ Natrénovaným pohybem si ulízne patku. „Každěj si zaslouží uznání a propustku na fotbal, ale Růžena? Je to sekernice. Teď staví do latě nějakýho napomádovanýho fešáka.“ Franta vyjadřuje přesvědčení, že jí to dlouho nevydrží. Potí se jak dveře od chlíva.

„Jo, paninko, jen tak mimochodem, jsem zavopatřenej a barák mám. Vydělávám slušný prachy a auto i mobil mám firemní. Jo, v práci, tam si mě hečkej, to je jiná písnička.“ Rozepíná si knoflík u košile a hladí nakřivo uvázanou kravatou, co už před pár lety vyšla z módy.

„Svůj práci rozumím, to jo. Na mně záleží, co si lidi koupí. To, co chci prodat, vystavím do výšky očí. Mouku, tu dám naopak dolu do regálu. Když ji někdo potřebuje, najde si ji. A kdybych měl jeden jedinej výrobek od jednoho druhu, musí stát na kraji police. Jako voják v poli – nesmí bejt zasunutej dozadu ani o píd.“ Není sexy ani za mák a k tomu prská jako Heronova baňka.

„Prodat zboží bez reklamy, to je teprve alchymie. Vystavím ho vedle pokladny. Ženské tam stojí, bloumají a nakonec přihoděj do košíku přesně to, co potřebuju prodat.“

Franta mluví a mluví. Srostlé obočí se pohupuje nad zarudlým nosem. Pichlavé oči se nezastaví. Pozorují chlupy, co se mu derou z nosu.

Měl by si pořídit kočku, ta málo žere, tiše naslouchá a nevměšuje se do hovoru.

„Jo, aby bylo jasno, já zboží do polic necpu, na to mám lidi.“

Bije se do prsou.

„Já jsem tam od toho, abych poradil a pak zkontroloval, jestli podřízení splnili moje příkazy do puntíku. Jo, sem tam se podaří udělat navrch nějaký ten kšeftík, to víte, paninko, prachy jsou prachy,“ s gustem luskně prsty.

Z Franty vytéká nekonečný vodopád slov. Pomalu usrkávám matonku. Servírka chce už jít taky domů.

Konečně platíme.

Vlastně platím.

Franta mi nahlíží do peněženky a kontroluje, kolik platím. Dávám spropitné. Nesouhlasně vrtí hlavou. Mám já tohle zapotřebí? Z kavárny vychází první, ani se neohlédne. Vydávám se za něj. Letošní zářijové večery začínají být chladné, navíc venku mrholí, a tak si oblékám kabát. Seřízené brano mě pevně stiskne mezi křídla těžkých kovových dveří. Najednou nemohu ven ani zpátky a chvíli trvá, než se vyprostím.

Franta halasí před kavárnou – ve čtvrtek mě navštíví a přiveze čerstvou zeleninu. „Teď máme nádhernéjš košatejš celer, až k němu přivoníte, zatočí se vám hlava. A vy se mi zas předvedete v kuchyni.“ Přitahuje pozornost kolemjdoucích. „Co kdybyste mi upekla kance? Kance s bramborovým knedlíčkem a se špenátem. To miluju! A do špenátu dáte hodně česneku a cibule a přidáte šlehačku, ať si pošmáknu!“

Své studenty učím, co je to být asertivní – hrát si na něco ve třídě je docela prosté. Teď se dívám do očí dospělého muže a najednou je těžké vyklopit celou pravdu, a pěkně na rovinu. To je život! Tak do toho. Přece si nenechám od Franty vstřelit gól. Předvedu kličku jako obránce Řepka.

„Milý Franto, děkuji za hezký večer,“ leze ze mě jak z chlupatý deky, „každý jsme z jiného těsta a já jsem strašně mizerná kuchařka. Určitě si najdete lepší.“

Je zklamaný, kdybych to vybalila před hodinou, nemusel se tak vysilovat.

„Stejně to byl dobřej večer, paninko.“

Letmý stisk ruky dvou cizinců.

Pamatuju doby, kdy kytky voněly, až se mi točila hlava.

S Martinem, mým bývalým mužem jsme si přestali povídat, nebylo co, všechno jsme si za ta léta řekli. A on svoje slova začal nosit k uším mladé kolegyně. Příjemné, zajímavé, dobře rostlé. On měl vždycky docela dobrý vkus.

Nejdřív jsem nevěřila. Zkoušela jsem přemazat Martinův harddisk starými chvílemi, kdy nám bývalo fakt dobře. Ale jeho nový software se úspěšně bránil mým letitým antivirům.

Dali jsme si sbohem jako lidi. Prodali domek, domov naší rodiny, na které jsme si pětadvacet let zakládali i s našimi dvěma dcerami, a koupili dva malé byty bez historie a beze jména.

Sbalila jsem dva kufry do kufru své postarší fabie a nechala za zády okresní město, kde jsem pracovala, vychovala děti, znala kdeco a kdekoho. Byt jsem si koupila na okraji Prahy a od prvního září vzala místo učitelky češtiny na střední škole.

Začínám nanovo.

Jen ta samota mě tlačí. Zase budu sama snídat, obědvat i večeřet.

Ze zvyku rozkliknu e-mailovou schránku – aspoň že mi píšou holky. Starší Táňa zůstala po studiích v Brně, získala angažmá v divadle a sbírá taneční i pěvecké role v muzikálu. Píše: *Mamko, dostala jsem roli Velmy v Chicagu. Máš radost, vid'?* Mladší Soňa, ta se potatila. Studuje informatiku. Na celý rok se ztratila z dohledu do portugalské Coimbrы.

Nenávidím sobotu, co se vleče jak naložený nákladní vlak. U sousedů už zase klepou řízky, mraky řízků. Jarek odvedle

hvízdá na Adělu a Bureš s Burešovou se hádají na celý barák, jen já tu pro nikoho nejsem.

Můj svět se scvrkl do monitoru počítače.

Chci se seznámit.

Tak, parťáku, koho mi nabídneš? Co takhle nějaká ta prověřená seznamka? Může vůbec jít slušná žena do seznamky? A co učitelka? Kdyby mě tak viděla moje máma. Její holčička je na tom tak mizerně, že volá o pomoc. Ještě že umřela, tohle by ji určitě zabilo.

Adresa seznamky Gold načmáraná na kusu usmoleného papíru kupodivu funguje. Otevírám dveře do čekárny nenápadné pražské vilky. V čekárně se čeká, a tak čekám. Je to horší než u zubaře. Mám pěkně sevřené půlky. Vůni z voňavých stromečků přebíjí chuť plesniviny z navlhčlých, dole opadaných zdí. Dveře se rozletí a vykoukne nevýrazný, k zemi přikrčený agenturní pracovník v silných dioptrických brýlích, co zvětšují oči třikrát. Na hrudi se mu pohupuje jmenovka *Ludvík. Doktor lásky*. Ani on nevoní. V podpaží se na vytahaném tričku rýsují propocené tmavé koláče. Že by tu byl takový frmol? Podávám si dveře s hezkou holčinou. Tak pětadvacet, sportovní typ. Proboha, co ta tady hledá?

Spolkne mě hluboké křeslo. Doktor Ludvík mě zasypává otázkami.

„Viděla jste ji?“ Koho? „No přece tu mužatku, co teď vyšla. Aspoň toho kníra pod nosem si mohla oholit. Copak ji takhle někomu udám?“ mumlá si pod nos.

„Vy jste tady nová, dámo? Zapišu vás. Dejte mi tři tisíce,“ vychrlí na mě.

Bere mi to dech. Je to pořádný balík. Za tři tisícovky můžu jet na víkend do Paříže a toulat se kolem Eiffelovky. Můžu si koupit kolečkové brusle nebo šlapací stroj na hubnutí. Můžu si dát konečně opravit výfuk.

Změna je život. Budu investovat do své budoucnosti. Kdo by si nechtěl koupit trochu toho štěstí, když je na prodej? Vyplážnu tři tisícovky bez dokladu.

S doktorem vyplňujeme registrační kartu. Znenadání odněkud vyloví foták a vykřikne: „Úsměv!“ Bleskne to. Ježíšmarjá, vždyť já nejsem ani učesaná. To bude asi fotka. „Můžu se vidět?“ Prohlížím se na monitoru. Nakonec, není to tak špatné.

„A teď se pustíme do práce, dámo!“ Krouží kolem mě jako sup a zapichuje pronikavý pohled snad do každého kousku mého těla.

„Nehrbte se! Zuby dobrý, ale co to máte za rtěnku? Hned zahodíte tuhle starou růžovou a koupíte si výraznou červenou, udělá vás mladší.“

Potřebuju být vůbec mladší, ptám se v duchu sama sebe.

„A co ten holý krk, dámo? Koupíte si zlaté náušnice a zlaté řetízky a nebudete na tom šetřit! Víte, dámo, zrovna na to muži zabírají! Já to musím vědět, je to moje práce!“ Přiblíží se až příliš blízko mého nosu.

„Make up, to vám nic neříká, co? Koukám, že šetříte i na podprsence, byla jste nakupovat u Vietnamce?“ Je vidět, že je to jeho práce.

„Kupte si push-upku, investujte do sebe trochu, proboha! Dámo, abych vás prodal, musíte dělat, co vám řeknu!“ Ani nepípnu. No jasně, jsem pro něj zboží. Když prodá zboží, zbohatne. Celý svět se honí za penězi, tak co je na tom divného?

„Teď půjdete domů a budete čekat,“ uvádí mě do reality.

„Někdo z našich mužů se vám ozve.“ Cítím se podvedená a zahnaná do kouta. Zase budu čekat. Pořád jenom čekám. Celý život na něco čekám.

„Tak víte co, dámo,“ přešlapuje na místě. „Že jste mi sympatická, přihodte ještě čtyři stovky a já vám tady promítnu deset chlapíků. Dám vám hned kontakt na ty, které si vyberete.“

Copak vypadám tak nedočkavě?

Žmoulám v ruce dvoustovku, víc u sebe nemám. Pochopí a shrábne ji. Na dvoustovku tuplem nebude vypisovat doklad.

Chvilka napětí.

Projekce deseti mužů jede.

Pan Jarda, tomu je asi sto.

Pavel ve vytahaném svetru.

Zdeněk – invalida.

Jindra důchodce a pěstěný Patrik. To je tedy přehlídka.

Neuvěřitelně otlý Honza. Nesympatický Ota.

A co tenhle stařeček? Nejsem přeci ošetřovatelka.

To jsem na tom opravdu tak špatně?

Roman, to by šlo. Beru telefonní číslo na Romana.

Spěchám ven nadýchat se čerstvého vzduchu.

Položka v seznamu

Jsem slušná holka a obvykle nevolám muži jako první.

„Nic se nemá odkládat, čas jsou peníze,“ říkala moje máma. A tak na nic nečekám a volám Romanovi. Tohle telefonní číslo mě stálo 3.200 korun. Třeba se na mě usměje štěstí.

V telefonu něco zachrochtá.

„Ano, ano, Anetka, to je krásné jméno. Vy budete, panečku, určitě také tak krásná jako to jméno. Máte čas?“

To je úleva! Má sametový hlas, zdá se milý, i když trochu přeslazený.

„Setkáme se hned a dáme kávičku,“ švitoří.

Nenávidím zdobnělino.

„Jsem připraven a běžím za vámi.“ Dávám si záležet, aby v mé odpovědi postřehl zaváhání. Stejně nemám nic jiného na práci.

„Poznáte mě,“ šeptá milý hlas v telefonu. „Mám červenou kravatu s modrými puntíčky a ta kravatika bude naše tajné znameníčko.“ Modré puntíčky si určitě s nikým nespletu.

Sedím v prvním patře starého domu na Národní ve vyhlášené kavárně Louvre, na místě, kde kdysi sedával Kafka. Nechávám se opíjet prvorepublikovou atmosférou a tichou hudební kulisou.

Klaplo to. Vstupuje minutu po mně. Puntíkatá kravata ho prozrazuje. Fešák. Mávám na něj. Vysekne poklonu, líbá mi ruku a přisedá ke stolku.

„Jsem šťastný, že vás, Anetko, poznávám. Panečku, vám to ale sluší.“ Přejíždí mě pohledem od hlavy k patě.

Docela dobrý začátek, tak trochu jako ze starého filmu.

Otevírá naleštěnou aktovku a na stůl bez zbytečného řečnění rovná poznámkový sešit, brýle, mapu Prahy a průvodce. Nakonec vyloví i propisku. Každý předmět má na stole své místo a všechno je srovnané jako podle pravítka, i káva se vejde do připraveného prostoru.

Zblízka voní silnou směsicí vůní. Má vzorně vytrhané obočí, pěstěné nehty nalakované bezbarvým lakem a tváře

zamazané make-upem. Nevím, jaké má oči, ještě se do mých nepodíval.

„Najdeme si v mapičce, kde se právě teď nacházíme,“ praví tajemně. Navyklým pohybem nasadí brýle, vrátí pouzdro na brýle na stůl a urovná ho, aby nerušilo pořádek. Pohladí mapku a zkušeně do ní zabodne prst. Rozevře průvodce na založené stránce a předčítá monotónním hlasem. Je mu úplně jedno, že mi dlouhá pasáž o historii kavárny neotevřít nové obzory.

Zajímá mě on. Ale zuby nehty se drží svého scénáře.

Neposlouchám.

Konečně sklapne průvodce a odkládá ho na předem určené místo na stole. Z kapsy vytáhne vyžehlený, do čtverečku složený běloskvoucí kapesník a setře krůpěje potu z čela.

„Tak to bychom měli,“ oddechne si.

„Jsem úředníkem na ministerstvu. Brzy mě povýší na vrchního ředitele, a panečku, to budu teprve šajba,“ sděluje mi podstatné informace.

„Náš život se řídí pokyny a předem stanovenými pravidly – a ta je třeba dodržovat. Ve všem musí být pořádek, jinak by, panečku, vznikl chaos.“ Zakoulí očima, jako by chaos bylo sprosté slovo, skrývalo vraždu nebo znásilnění.

„Ale se mnou se nemusíte ničeho bát, já mám plánování v malíčku.“

Už zase přerovnává předměty na stole podle jejich důležitosti. Zrovna teď je nejdůležitější sešit. Pohladí ho a otevírá.

„Tak se pustíme do práce, budu si o vás dělat poznámky. V sešitku mám záznamy o všech ženách, se kterými jsem se kdy potkal. Vy tam, Anetko, nemůžete chybět.“ Významně poklepe ukazovákem na sešit. „Napřed pěkně napíšeme celé vaše jméno, pak bydliště a nesmíme zapomenout

na směrovací číslo, telefon a e-mail a nakonec vyplníme předpřipravené kolonky – vaše zaměstnání a zájmy. Mám to dopředu narýsované, nebojte se, každá to zvládne, když ji zkušeně vedu přes úskalí dotazníčku,” utěšuje mě.

Polykám naprázdno.

Chtěla bych dovádět a vymýšlet bláznivé kousky, aby mi život neprotekl mezi prsty. Nechci být řádkou v seznamu. Nechci nic vyplňovat, tabulek mám ze školy plné zuby.

Dělá se mi špatně. Chci domů. Běžím k baru a kvapně platím.

Ministerský úředník Roman za mnou nechápavě volá sladkým hlasem: „Ale Anetko, kdy se zase potkáme, vždyť jsme si, panečku, tak krásně popovídali.“

„Nikdy,“ odseknu a letím po schodech dolů jako splašená.

Vybíhám na ulici mezi úplně normální lidi. Zhluboka se nadechnu. Svěží vítr mi čechrá vlasy a vrací barvu do tváří. Na zastávce tramvaje vrážím do mladíka. Divoce líbá pohlednou dívku. Vypadají šťastně, tiše závidím.

Schůzka byla kratší, než jsem doufala. Před spaním se převaluji tak, aby mi peřina zahřívala bradu i palce u nohou. Nemůžu usnout. Pořád myslím na Romana.

Snažím se představit si ženu, která by ho dokázala milovat. Milovat hnidopicha musí být umění. Chce být vůbec milován? Třeba ho uspokojí vyplněná řádka v jeho dotazníčku.

Roman si snad jednou najde loutku, která bude mít respekt z úřadů a úředníků. On bude tahat za provázky a ona bude tancovat. Vykrájí z chleba přesné geometrické tvary a zabalí mu je na svačinu. V obchodě najde tu nejkulatější housku. Stejně nebude dost kulatá.

Se seznamkou doktora lásky končím.

Nechci, aby kdekomu promítali moji fotku a prodávali mě jak ozdobu na stromeček. Co kdyby mě tam viděl někdo známý? To bych asi nepřežila.

Ráno zavolám, aby mě vyřadili z evidence. Uleví se mi.

Osudová seznamka

Ještě našim babičkám vybírali protějšky dohazovači. Skupina vhodných partnerů zpravidla odpovídala širší rodinné sešlosti a o manželském svazku rozhodoval počet krav ve stáji. V době informačních technologií se naštěstí přišlo i na to, že když už jsou lidé propojeni sítí, žádného dohazovače vlastně nepotřebují. Po zkušenosti s kamennou seznamkou dnes brouzdám po webu i já.

Projíždím rychloseznamky. Mohu se seznámit v příjemném restauračním salónku. Budu sedět u svého stolečku a vždycky po pěti minutách ke mně přisedne nový muž. Pokud bude náklonnost oboustranná, agentura mi zašle e-mailem kontakt na partnera. No vida, to vypadá slibně.

Vybírám rychloseznamku, na jejíchž stránkách je telefonní kontakt. Chvilku váhám. Rozhodování vždycky bolí a kdo říká že ne, lže. Přistihnu se, jak bezděčně čmárám propiskou po starých novinách, co se válejí vedle počítače. Na kreslení nemám talent, můj výtvar spíše připomíná kruhy v obilí. Nakonec přeci jen seberu odvalu – muže potřebuji jako prase drbání.

Volám.

Agenturní pracovník se může rozkrájet, aby pro dámu mé věkové kategorie našel vhodný termín. Čtvrtek 17. října. Píšu si do kalendáře. Za pět stovek mám v Café Passage obchoďáku Kotva slíbeno neobvykle tučné menu: porci

deseti mužů na večer a k tomu jeden nealkoholický nápoj. No, neber to! Telefon mi už potřetí pomalu diktuje číslo bankovního účtu. Když zaplatím, mohu přijít randit.

Ale co budu dělat do 17. října?

Dál projíždím web.

Cizince nechci.

Na seznamovací zájezd nemám čas.

Známost, Štěstí, Seznamka, Gravegame, Expres Kontakt – seznamky pro ty, kteří se chtějí seznámit rychle a bez předsudků. Hlavně rychle.

Můžu uvést svoje jméno? Můžu vystavit svoji fotku? Z toho se zrovna nesypu – tahle webová prostituce ode mě vyžaduje notnou dávku odvahy. Nechci, aby si na mě moji studenti ukazovali prstem. Zrovna tak nestojím o to, aby mi sčítali, kolikrát denně se v seznamce objevím – a nedej bože, aby posílali psaníčka a zvali mě na rande. To bych společensky nepřežila!

Ale bez seznamky jsem, zdá se, namydlená. Pár let bez chlapa a bude ze mě jen opotřebovaná zlá baba.

Náhodně volím jednu ze sezonek a za devětadevadesát korun se esemeskou registruji na www.stesti.cz.

Poctivě vyplňuji profil a vystavuji fotku.

Mám konečně svoji schránku a můžu začít s namlouváním.

Nenapadlo by mě, že budu sdílet virtuální prostor s jedno sto třiceti sedmi tisíci dvěma sty padesáti šesti uživateli.

V mém skutečném prostoru stojí na stole hrnek sladkého kakaa. Ten žlutý hrnek s velikým modrým slonem mi kdysi daroval můj bývalý. Dávno je popraskaný a otlučený, připomíná staré dobré časy.

Sama bych si muže oslovit netroufla. Vyčkávám. Jsem zvyklá čekat. V mém věku mě čekání ještě nezabije. Jen jestli mi někdo napíše...

Po třech dnech vstupuji do schránky, a světe div se!

Palcový titulěk mě upozorňuje: Máte nové vzkazy (97)

Můj skromný profil a fotka zaujaly celkem 95 mužů a dvě ženy.

Někdo o mě ještě stojí.

Probíráám se haldou psaníček. Některá voní – těch je jako šafránu. Jiná trochu nudí. Nad některými se červenám a další se sobě podobají jako vejce vejci.

Pročtu sotva čtvrtinu zpráv a cítím se, jako bych opravila celý štos písemek.

Premýšlení podporuji přísunem kalorií, mám to tak odjakživa. Nalévám si kořeněné australské s klokanem a už potřetí za poslední půlhodinu otevírám ledničku. Na řadu přichází pěkně proleželý romadur. Krájím ho na kostičky. Jiným možná zapáchá, ale mně voní báječně.

Probíjím se nekonečným seznamem. Začínám kluky třídit. Ve složce ponechávám ty, kteří mě zajímají. Do označených odkládám muže, na které možná také dojde řada. Ostatní házím bez ostychu do koše.

Muži pro mě.

Muži inteligentní, slušní, rezervovaní a přiměřeně nudní.

„Milá Aneto, rád bych Vás poznal...,“ píše mi Jarda, Ivan, Pepa a Honza.

„Počkám si na Vás ve frontě, trpělivost přináší růže, M.“

„Nešla byste nezávazně na kávu...“ a následuje pět zpráv napsaných jako přes kopírák.

„Jste ženou mého života, cítím to... David“

„Jsme na tom oba stejně a riziko zklamání je na obou stranách. Chtěl bych Tě poznat, ale záleží na tom, jestli Ti Tvá intuice říká, že jsem důvěryhodný nebo debil – to ovlivnit nemohu. Daniel“

„Vážená, mohu se těšit na osudové setkání? L.“

Muže pro mě budu z pomyslné krabičky vytahovat jak králíky z klobouku – jednoho po druhém. I když sem spadne každý pátý, neznamená to ještě, že budu randit s dvaceti procenty mužů, co mi napíšíou. Rozhodla jsem se, že všechny ty, se kterými navážu kontakt, si dopředu pořádně proklepnu.

Muži čekatelé.

Muži na první pohled sebevědomí, nepřilíš galantní, někdy přízemní a namyšlení.

„Miluju ženy a sem kus chlapa. Chceš se seznámit...?“

„Schůzka s pěkným mužem ti vylepší postavu a zvedne náladu a sebevědomý až do nebe napiš...“ Lámu si hlavu, jaký scénář musí mít schůzka, aby se dostavily kýžené výsledky. Asi nepůjde o schůzku v cukrárně...

„Aneto ozvi se třeba nám to spolu vijde...“

Kdybych byla co k čemu, nabídla bych Čekatelům hodiny gramatiky a cvičila s nimi komunikaci se ženami. Moje živnost by musela vzkvétat! Nakonec, nebudu je soudit přisně. Znáám hezkou řádku zajímavých mužů, kteří zrovna ne-spí v knihovně.

Zajíčci a dědulové.

Do téhle kategorie řadím starce a holobrádky s mlíkem na bradě. Nebrat!

Chlíváci a čuňata.

Překvapivě poměrně obsáhlá skupina. Spadne do ní pomalu každý třetí. Pro mě jsou předem odepsaní.

„Visaju tě jedna báseň...Miloš“

„Posílám ti moje prsa, jsem bi, nechceš to vyzkoušet? Kdyžtak vezmu i manžela. Viki12“ Na přiloženou fotku obrovských ženských prsů bez hlavy koukám jako vrána.

„Zhulíme se, dáme porníčko a třeba nám bude prima, zve tě Lukáš“ Některým ženám stačí málo, aby roztály jako kus masa vyndaného z mrazáku.

„Máš ráda sex ve třech? Vezmu svoji přítelkyni. Kdyby ti to vadilo, tak přijdu sám...Venca“ Já se stydím i u zubaře.

„Vilýžu ti kundičku a dovedu tě až ke hvězdám, napiš kdy a kde, Pako11“ To by se mi sice líbilo, ale bojím se, že bychom si neměli o čem povídat.

Přehazuji muže vidlemi. S Muži pro mě nakládám opatrně, jsou inteligentní. I mezi nimi se ale mohou skrývat podvodníci a podezřelí týpci. A samozřejmě – taky mě zajímá, jaký je kdo fešák. Vzkazy bez fotky házím do koše, při tom počtu si to mohu dovolit.

Dávám si závazek. S Muži pro mě navážu hovor. S těmi, kteří mi budou sympatičtí, budu poctivě a pravidelně randit.

Ten, kdo tuhle seznamku vymyslel, by měl dostat Nobelovku.

Policajt je all right

Pamatuju ještě pětiletky, a tak umím plánovat. Pravým okem mrkám na hodinky. Zatím všechno stíhám.

Je neděle. V neděli se nedělá, ale tady mají plné ruce práce. Nesmím se vrtět. Kadeřnice mi staví fénem vlasy do pozoru a dává si záležet. Jsem zrzka s blond proužky, ale není to žádná divočina. Omládla jsem a sluší mi to.

Ještě koncem minulého století mě muži oslovovali na ulici a zvali na rande. Měla jsem toho svého, vždycky něco na práci a v kapse připravenou výmluvu. Zaspala jsem tu správnou dobu. Už strašně dlouho mě nikdo neoslovil a nikam nepozval. Vyzkouším, jestli mi virtuální seznamka dopřeje seznámení v reálném životě.

Mám rande s Petrem. Napsal: *„Těším se na neobyčejné setkání s neobyčejnou ženou.“* Nevím, co očekává – jsem docela normální, použitá ženská, co stojí nohama na zemi.

Vlastně ani nevím, jak ten můj nápadník vypadá. Fotku z jeho profilu jsem zvětšila, až vylézala z monitoru, a prozkoumala každý její detail. Za motorkářskou přilbou se může skrývat prakticky kdokoli. Buď se bojí v seznamce vystavit, nebo mám rande s Quasimodem. Nebo obojí. Nechám se podat.

Přešlapuji na smluveném místě před obchodním centrem. S napětím sleduji muže, kteří mě bez povšimnutí míjejí. Odevzdaně vláčejí manželky, děti a tašky. Šťastnější muži mají dovoleno čekat venku a pročítat Blesk. Ti nejšťastnější sedí v kavárně a cucají nealko, aby posléze udělali to, co se od nich očekává – dopravili ženy, děti, tašky a tchýně domů.

Zatraceně, kde ten Petr vězí? Možná je celá tahle seznamovací show jenom fikce.

Brzdy hvízdají a mistr světa na motorce přistává vedle mě. Borec zakuklený v černé kůži utiší svůj stroj, zvedne hledí a svižně seskočí na chodník.

„Čau, ty jsi Aneta?“

Bezhlesně kývnu.

Čahoun s kulatým bříškem, decentně se rýsujícím pod koženou kombinézou, sejme přilbu a natrénovaným pohybem ulízne prořídrou kšticí. Sympaták. Sundá rukavici a napřáhne ke mně ruku jak medvědí tlapa. Až to zabolí, jak upřímně stiskne tu moji.

„Kamarádi mi říkají Bob.“ Podívejme, z Petra se mrknutím oka vyklube Bob.

„Jsi docela dobrý baťůžek,“ pojmenuje mě poeticky.

Míjíme můj oblíbený krámek se spodním prádlem. Pořád je dva kroky napřed.

Když přidám, zrychlí, aby se první dotkl cíle. Když zvolním, ubere.

V kavárně Praha schované v rohu Metropole pro mě vybírá židli s nejlepším výhledem – tak to mám ráda. Nad hlavou hučí ve spleti trubek ventilace a přebíjí hudební kulisu: *Mně se líbí Bob a hlavo moudrá zlob se zlob*. Marná snaha, v novém obchodáku by poetickou kavárnu nevykouzlil ani David Copperfield.

Bob do mě zapíchne pronikavý pohled a uculí se jak záček čtvrté třídy na dobrou svačinu. Stejně tak jako sochy andělíčků u oltáře kostela i on má druhou bradu. Jen vrásky kolem očí jsou razítkem dospělosti. Kdepak Quasimodo, je to hezoun. Bála jsem se zbytečně. Divím se, že takhle sebejistý řízek už dávno neklof nějakou roštěnku.

Objednává kávu, colu, palačinky a pohár. Kdybychom to měli všechno stlačit, nakyneme jak ta tlustá paní u vedlejšího stolu. Mluvíme o mně – a to je nuda. Pak se rozpovídá

Bob. Je policajt: „Víš, já pracuju na kriminálce, chytám zloděje. Když někam vlezou a dostaneme echo, jedem. Malér je, když přijedeme moc brzo a nestačí ještě nic ukrást. Ti vychánci se hned vysmívají, že se šli dovnitř jen ohřát.“ Bob se stará o naši bezpečnost, hned je mi líp. Spořádal palačinku, pohár a objednáva zmrzlinu.

„Zrovna včera jsme chytli takovýho smrada. Tejden co tejden krad ve škole, kde beztak není co ukrást. Utek na střechu, jak to viděl v kině, a zabarikádoval se tam. Vzdal to až k ránu, dostali jsme ho. U nás na služebně si odpočinul, z automatu vytočil několik kafi a sotva jsme ho pustili, vyrazil na další šichtu... A dneska k ránu se vloupal do trafiky...“ Zmrzlinový pohár polkl jako malinu.

„Nejvíc práce máme před Vánocemi, to víš, každej zloděj chce mít bohatýho Ježíška.“

Nemá děti, za to má vedle kuchyňského okna Andulku v kleci. Naučil ji pískat popěvek a říkat: „Nazdarr, kamarrráde.“ Každé ráno spolu snídají. Má dobré srdce.

Bob nehledá ženu, hledá baťůžek na Mazla. Když si narazí kokos, nahryzne Mazla a jede na kochačku, chutná to líp než sex. „Miluju víkendový spanilý jízdy,“ svěřuje se, „někdy jedeme čtyři, jindy nás jede i padesát.“ Přes týden to jsou dělníci, manažeři nebo třeba učitelé. O víkendu nasadí helmu a mění se v dravce v kůži.

„Je to moje svoboda. Totálně si čistím palici. Představ si, vloni jsem najel šest tisíc kilometrů.“ Bob si objednáva croissant, aby se dorazil. Jestli počítám dobře, tak brčkem probublává už pátou colu. Jestli jezdí tak rychle, jak jí, tak potěš pánbůh.

Večer utekl jako voda, jsme posledními hosty a mně se nechce domů. Žádné plány, žádné sliby, to je pravá svoboda. Budu čekat, třeba se mi Bob ještě ozve. Kdo ví?

Vyhrřivané zadní sedačky

V pondělí večer jsem byla za hodnou holku. Seděla jsem doma s železnou koulí u nohy a opravovala sešity svých žáků. Jak hladina Shirazu v láhvi klesala, tak mi šla práce od ruky a stoh sešitů se tenčil.

Lukáše pochválím, má nápad a vtip. Jeho slohy mě baví. Nikola se snad nikdy nenaučí gramatiku. Chodí zmalovaná jako plakát a sukni má tak krátkou, že pomalu není vidět, ale hlava pokulhává. Přitom má na každém prstu deset kluků, táhnou se za ní jak smrad.

Proč jen ta blbost není vidět na první pohled?

Všem by se ulevilo.

Přerušila jsem práci asi desetkrát za večer a na Štěstí dokola vytukávala:

Uživatel: aneta48

Heslo: tullamorka

Líbí se mi Milan. Stačilo by šikovně zaseknout a byl by můj.

Hráli jsme ping pong se zprávami.

Milan je podnikatel: „Mám autosalon na okraji Prahy a prodávám BMW. Mám dům, peníze a nemám ženu.“ No vida.

„Ta moje mi utekla s usmoleným kamioňákem a všechno z našeho domu odstěhovala. I nábytek,“ svěřuje mi důvěrnosti.

„Neděste se, rozvedl jsem se a minulost dal dávno do pořádku. Hledám ženu pro život. Žádný občasný sex, hříšný život není pro mě.“ Mluví mi z duše. Fotka – taky dobrý.

Uff, možná to bude terno.

„Budu vás čekat zítra večer v osm v Illy kavárně.“

Jen abych se líbila. Natahuji černé džíny, drahou černou halenku, oblékám koženou černou bundu. Zkusím nové vysoké černé botky. Černá je moje, i fanoušek Depeche Mode je proti mně břidil.

Kavárna Illy nabízí buď samotářská hluboká křesla – zadek zapadne někam hluboko a člověk k člověku má asi jako z Prahy do New Yorku, nebo červené sedáky jak ze starého autobusu, ty lidi naopak sbližují.

Bezpohlavní kavárna má tři hosty. V rohu se líbá mladý pár a neví o světě.

Milan vybral červené sedáky. Září jako pětisícovka v peněženke. Vymydlený mužik s kulatou hlavou má nelidské plachtáky. Jen vzlétnout. Pravý ušní lalůček (v jeho případě spíš lalok) je ozdobený náušnicí. Spíš kroužkem na klíče. Uhrovitý nos se k jeho kulatosti nehodí. A pak že uhry kvetou jen pubertákům. Prsty nervózně bubnuje do desky stolu.

„Máte ráda auta, že jo?“ Kdo by neměl, před první světovou bych měla ráda vzducholodě.

„Víte, BMW má duši a chová se jako živá bytost, v showroomu mám třicet unikátních kousků. Jeden blan-kytně modrej automat má osm rychlostí,“ zamrká, „ladil by k vašim očím.“

S dovolením odkládá sako a předvádí udělané svaly, jako by auta vzpíral.

Hází vtípky, chválí mě a já se červenám. Není to žádný hlupák.

Něžně mi pohladí ruku.

Ucuknu. Nespěchá příliš.

„Ponožky nebo prádlo si koupíte od kdejaké tety, že jo, protože je potřebujete. Ale prodávat auta je kumšt.“ V šálku s horkou čokoládou stojí lžíce. Obarvuju ji hustou šlehačkou, tak dobrou mají jen tady.

„Bez bavoráka člověk žije jen napůl.“ Zapíchne párátka mezi tučné rty.

„Bavorák je totiž přítel a mluvící společník – právě to, co ženy dneska postrádají, a já se naučil ženám rozumět. A barvu auťáku umím citlivě doladit ke kabelce.“

Probíráme lidi, co si kupují luxusní auta. Jednoho po druhém. Lidi čte výborně. Z fleku by mohl psát učebnice psychologie – měly by alespoň koule, říkám si. Klábosíme jako staří známí: jak se auta kradou, jak tankovat u benzínky bez peněz, jak se stahuje tachometr – se vším přeci nemusím souhlasit.

Smějeme se jako dva blázni.

Najednou se odmlčí a jeho oči zvadnou.

„Žít bez ženy v prázdném domě je potupný. Ženu má každé, že jo.“ Změní téma.

Bez obalu mi navrhuje, abych se k němu zítra přistěhovala. Říká to tak samozřejmě, jako by nabízel zákazníkovi navíc vyhřívané zadní sedačky.

„Pracovat do konce života nemusíte,“ dívá se skrz sklenici skelným pohledem.

Nabídka leží na stole.

Na to, že se vidíme poprvé, sešlápl plyn pěkně zostrá k podlaze. Proboha, jsme jako dva cizinci na zastávce autobusu.

Bude mě živit a šatit. Nový dům v Praze se neodmítá.

Odmítám.

Z osmého rychlostního stupně opatrně vyhazuje na neutrál.

Platí.

Malá procházka mezi obchody rozvolní konverzaci. Odlepíme se od červených sedaček a bere mě za ruku. Je jak ustřelený kecky – shora kontroluji jeho pleš, co se blýská jako dývidýčko. Jsme párek k pohledání, Pat a Patachon.

Vzpomenu si na obrovskou pavoučici, jak po aktu žere svého partnera.

Vysmeknu svou ruku z Milanovy.

Prázdnýma očima nahlížíme do výloh. Čím méně je zboží, tím je dražší.

„Ta bunda má pankáčskej střih a šmrnc, že jo, tu koupím synovi,“ rozplývá se Milan.

„Na tyhle kecky z pravý kůže zabírají holky, že jo.“

Vbíhá do obchodu a kupuje nevkusnou růžovou košili se žlutými kytkami velkými jak talíř.

„Bude honit vodu. Co by si bez mejch dárků počal, byl by chudák jako ostatní.“

Zapomněl na mě!

Jako bych byla vzduch.

Neptá se, co bych si přála, co bych chtěla. Vyjmenovala bych snad milion věcí a nestály by ho vůbec nic.

Jak voní benzín

„Ve čtvrték nahnápnu mazla a v šest tě naberu před Metropolití. Pojedeme orat. Bob.“

Že by výzva k sexuálním hrátkám? Měla bych se s někým poradit. Náповěda je člověku v životě stejně k prdu. Každý se nakonec musí rozhodnout sám. Nikdy se s ničím nepáru. Před očima mám pěkného Boba, a tak trochu překotně odepisuju:

„O.K.“

Čtvrtek 10. října. Za chvíli uhodí šestá. Stojím před obchodním centrem.

Bob je tu.

Zlehoučka túruje svůj stroj.

„Nasaď kokos“, podává mi helmu. No nazdar, na motorce jsem ještě neseděla. Rovnováhu držet umím, to jo, na kole jsem párkrát jela a měla pěkně otlačený zadek. Kontroluji sedačku spolujezdce, zadek se na ní musí vznášet.

Risknu to. Všechno se má jednou zkusit, hlavně nebýt při zdi.

„Mazel nechá za zády všechny ty šlapálisty, bude se ti to líbit,“ uklidňuje mě Bob.

V kokosu nic nevidím a kromě bouřícího motoru ani neslyším. Nešikovně se deru do vysoké sedačky. Mazel zařve jak pominutý a najednou předháníme vítr. Adrenalin už nemá kam stoupat, nemohu dýchat a pro jistotu zavírám oči.

Naklopí to do zatáčky. Poctivě se vykloním na druhou stranu, pro jistotu radši víc než míň. Nevím, jak dlouho se vykláním střídavě vpravo a vlevo.

Brzdíme.

Točí se mi hlava a pomalu otevírám oči. Jsem tak rozklepaná, že se nemohu postavit na vlastní nohy.

Rozhlížím se – parkujeme před motorkářskou hospodou přikrčenou pod nižborským zámekem. Naproti je benzínka a pár navršených kopečků hlíny, aby si místní bikeři odírali zadky a nezlobili. Po lípě ani památka, ale hospodě vévodí nápis *U Lípy*.

Bob obchází zaparkované motorky a machruje: „Tahle ko-byla je Hnipase a na Mařce přijel Dědek s Borůvkou. Jó, máš nějakou přezdívku?“ otočí se na mě. Už mi říkali Áno, Aňulo, Andy a vždycky jsem s tím vystačila. Jak mi říkají moji žáci, to fakticky netuším.

„Budu ti říkat Šmahule, jestli nemáš nic proti,“ rozhodne. Nemám nic proti Šmahuli.

Poslušně za ním cupitám jako pejsek, jen abych nezůstala na parkovišti sama.

Přátelům mě představuje docela ležérně. Škubne hlavou a řekne: „Šmahule.“

„Harley s tebou,“ zdraví mě jednohlasně společnost, jako bychom se znali sto let. Přisedáme ke stolu.

„Už jste viděli novou Ducati – toho divokýho superbika?“ přeruší Bob rozjetou konverzaci. „Tenhle plnokrevník je vážně krasavec! To budete čumět.“ Kolem mě létají termíny jako odpružení zadku, 1198 SP, rozvor a úhel hlavy řízení. Do hovoru se vměšovat nehodlám, vždyť sotva rozeznám žlutou motorku od zelené... Tlachání s pěknýma klukama mě bavilo tak ve čtrnácti. Jako bych se sem snesla z Marsu.

Kdyby byla tak pěkná hospoda i v mojí ulici, chodila bych tam denně. Je na co se dívat, tak se dívám a usrkávám čaj bez citronu, protože ten tady nevedou.

Bob si objednal hned čtyři utopence, já se peru i s jedním. Atmosféra u stolu houstne.

Hádají se do krve.

„Kam se ta tvoje vražda hrabe na mýho Mazla, Hnipasi. Umíš tak akorát jezdit jezdit kudlu a v první vostrý tě podjede i bába s kárkou.“

„Naparuješ se tu před Šmahulí jako krocan,“ drtí ho Dědek, „na mojí Mařeně tě i s Borůvkou smázneme v první zatáčce!“

Uzavírají sázky. Nevím o co ani o kolik, ale plácnou si.

To jsou paka!

Než Bob zaplatí, rozlije zbytek limonády.

Vyjdeme před hospodu a najednou je zvláštní ticho. Na řadu přijde romantika, myslím si bláhově.

„Cítíš tu vůni benzínu?“ zašeptá a pohladí motorku.

Jediné, co teď cítím, je, že nechci mít nic společného s řidiči ďábelských strojů. Ti dovedou hladit a milovat jen tu svou hromadu naleštěného, zohýbaného plechu.

Nasedáme na Mazla a vyrážíme. Šlape na to. Pokládá motorku v zatáčkách až k zemi. Už se nevykláním, dostala jsem co proto. Už vím, že baťůžek je baťůžkem proto, aby se ani nehnul a důvěřoval pilotovi.

Vyklopí mě, kde mě sebral. Sbalí kokos a odcizeně pronese: „Čus, Šmahule.“

Červené světýlko mizí nenávratně ve tmě.

Šmahule právě dostala košem.

Maká od nevidím do nevidím

Několika vybraným Mužům pro mě a pár Čekatelům jsem opatrně svěřila své telefonní číslo a komunikace rázem dostala nový rozměr.

„Libam te si moje vsecko krasne zeny a milovani mam rat tak v jame v osum neuveritelne se tesim Kuba,“ zablikal můj mobil a vyplivnul na mě zprávu jako z cukrkandlu.

Nebere to Kuba nějak hopem? Není to úchyl? Ještě jsme se nepotkali, a už mě líbá. Jen jestli je tahle sms vůbec pro mě. S češtinou je sice na štíru, ale omrknout ho není přeci hřích.

S Jakubem zabiju jeden prázdný večer a dost, o tom není pochyb. Jen jestli nemám přemrštěné nároky.

Umí vůbec vyjmenovaná slova?

Nestačil by mi sexy chlap, co utáhne kohoutek a opraví sežraný výfuk?

Hledám opravdu partnera, nebo mě baví zaplnit prázdný večer? Nechci jen prožít kus cizího života, řešit problémy, co se do rána rozplynou, a číst a pitvat společníka u stolu?

Moje kolegyně jsou šťastné, když doma uvaří večeři, napíší s dětmi domácí úkoly, utřou prach a vyžehlí pár pánských košil. Další díl televizního seriálu, to je jediné, o čem přemýšlejí, když čekají na své muže.

Vlastně nevím, co je lepší.

Zaparkuju na Karláku, jen kousek od Jámy. Vysezenou sklepní hospodu vybral dobře.

„Týjó, tobě to sekne,“ usměje se Jakub, ale podanou ruku nestiskne.

Na první pohled ztracená existence: upřímná, sádelnatá hrouda s upracovanými rukama a špinou za nehty má oči

zalitě v tuku. Šedé vlasy jako hřebíky odhalují odstávající uši. Stříbrné náušnice vypadají, jako by je právě vytáhl kráve z nosu. Dokonce mají i podobný rozměr. Normálně by potřeboval dvě židle, tady se může rozvalit na široké dřevěné lavici. Omšelý zjev podtrhují boty. Tak veliké a rozčvachtané boty jsem ještě neviděla.

„V Německu vydělávám eura na ruku a načerno, týjó, dost peněz. Pojištění si platím v Čechách, jezdím sem k doktorovi a nějaký ten důchod taky dostanu.“ Když ho tak pozoruju, řekla bych, že se ho nedožije a důchody se za pár let ani už rozdávat nebudou.

„Makám od nevidím do nevidím, týjó, děvče, jinak to nejde. Tam je tvrdá pracovní disciplína, to jen v Čechách si válíme šunky. Teď dělám kuchaře, zejtra uklízečku a mezi prací a spánkem obsluhuju štamgasty.“ Po pravdě, do kuchyně host nevidí, ale na plac bych ho vážně nepustila, menu naservírované zajetým hromotlukem by mi nechutnalo.

„Týjó, děvče, víš, jak to chodí, tak daleko od domova – a moje stará byla doma pořád sama. Přivedla si do bytu chlapíka. To nic, bydlíme teď ve třech. Všechno je O. K. Je dobrej a pokaždý se na mě těší. Zajdeme na fotbal a na pivečko, pokecáme. Je nám spolu fajn a mojí starou už ani nepotřebujeme.“ Je zamilovaný do své ženy po uši, vidím mu až do žaludku. Má, co chtěl. Svoje eura.

„Problém je v tom, že je mám oba moc rád a nechci jim překážet. Někam se odstěhuju. Hledám ženskou s bytem.“ To by mě nenapadlo ani ve snu!

„Do Čech jezdím jednou za čtrnáct dní, ale můžu přijet třeba i jednou za měsíc, abych nepřekážel. Jen se potřebuju mít kam vracet, někde se vyspat. A chci se někam aspoň trochu těšit.“ Párátkem vyšťourává cosi ze zubu.

„Týjó, co kdybych se přistěhoval k tobě?“ Tak a je to venku.

„I Pavlína Jišová o mě stála. Já o ní ne. Znáš jí?“

Je mi ho líto, koutky úst mi škubají, jen se nezačít smát. Seber se, chlape, myslím si.

„S mužem chci žít od pondělka do neděle, chci se vedle něj probouzet, snídat s ním, číst noviny, radovat se a někdy se třeba do krve pohádat, jen abych se zas mohla udobřovat. Kubo, promiň, nebudu řešit tvoji bytovou situaci a čekat, co mi přidáš na nájem.“ Odpověď dostal. Najednou má naspěch. Nebude tu dřepět, bydlení stejně nevyřeší.

Mávne na číšníka: „Sečtete to dohromady i za to děvče.“ Zaplatí všechno bez mrknutí oka.

Ještě se stačí zeptat: „Týjó, proč sis dala inzerát, když vypadáš, jak vypadáš?“ Usměju se. Naše cesty se rozdělí. Fábka je lepší společník, odveze mě domů.

Seznamka Štěstí mi změnila život od základů. Dává mi pěkně zabrat. Každý den třídím novou dvacítku nápadníků. Pišou zprávy, volají, nadbíhají mi a vím, že i kdybych se rozkrájela, s každým jít na rande nestihnu. Musím důvěřovat své intuici, neriskovat a vybírat prověřené Muže pro mě.

Jeden takový adept mi zrovna píše: „V internetové neoficiální (osobní) komunikaci platí konvence, že se nepoužívá vykání, už proto, že některé jazyky tykání a vykání nerozlišují. Lidé se oslovují křestními jmény a nepoužívají se oslovení paní/pane, akademické tituly a oslovení funkcí. Takže, pokud se neurazíš, pojďme tuto konvenci dodržovat. Daniel.“

Sotva vyšlu signál, že jsem na příjmu, pošle do mé schránky další zprávu: „Život je příliš krátký na to, abychom se k sobě chovali podle společenských konvencí a poznávali se postupně a postupně se otvírali, protože nejsme spolupracovníci,

kteří spolu sedí v jedné kanceláři a mají možnost se poznávat pomalu tím, že se pozorují a zjišťují si, jak se ten druhý chová v běžném životě. Pokud dojdeme ke společnému závěru, že nám záleží na tom toho druhého poznat, nemáme jinou možnost, než se vykašlat na konvence a chovat se k sobě otevřeně a říci si všechno, na co myslíme a co nás napadá, protože jediné to nám umožní zjistit, jestli si můžeme rozumět. Daleko rychleji poznáš kretěna, když se k němu chováš přátelsky a otevřeně, protože mu to dá pocit, že se také nemusí kontrolovat, a projeví se... Také mi záleží na Tvé dobré náladě a úsměvu, sex je pro mě pokračováním pohlazení, pohody a důvěry... Dělej pouze to, co opravdu chceš a co skutečně cítíš, jinak to stejně nemá naději. Daniel“ Daniela ponechávám ve složce, tenhle týpek mě totiž zajímá, proklepnu si ho.

Projíždím další.

„Ležím ve své ložnici, čtu Churchillův životopis. Stejně se nemůžu soustředit, jelikož jsem už dlouhou dobu sám. Mé myšlenky směřují k Tobě a jsou velice hříšné... Tomík,“ píše nějaký nesoustředěný čtenář.

„Dnešní kombinace blankytného nebe, tyrkysového moře a bílého písku je úchvatná. Jen Tvé pohlazení, co ve mně vyvolává sladkou touhu, chybí,“ píše mi Řek, který studoval medicínu v Praze. Jestlipak si ještě vzpomene, jak se česky řekne žlučník?

„Anetko, jste mimořádně přitažlivá hubeňoučká sladoučká voňavoučká žena, kdy se uvidíme? Luďa“ Nevěřila bych, co rozvášněný muž vyčte z monitoru.

Závodník Zdeněk píše: „Dobrej, Anetko, nepotřebujete vyčistit a promazat? Myslím autíčko, samozřejmě. Udělal bych to pro Vás opravdu rád. Přijďte.“

S úderem desáté se rozblíká mobil. Poněkolikáté volá Alex. Srdce mi buší na poplach.

„Musel jsem zavolat, i když vím, že jste vytížená svými obdivovateli. Co jste dělala celý den? Co hezkého jste prožila?“ Konečně se někdo zajímá taky o mě, chce vědět, co cítím a o čem přemýšlím.

Mluvíme dlouho do noci o docela obyčejných věcech, noční hovory s Alexem mě drží nad vodou.

103 schodů do věže

S Matějem si už čtrnáct dní telefonujeme tak dvakrát za den, pořád o počasí.

„Anetko, jak je dneska u vás?“

„Tady je zataženo,“ povídám.

„Tady už prší,“ podává mi veledůležitou informaci, „ale do večera by se to mělo vybrat. Moje meteorologická stanice funguje spolehlivě.“

Večer volá znova: „Tak co, Anetko, jak je u vás?“

„Tady prší,“ povídám.

„Tady taky prší. Mraky jsou jak naducaná peřina. Myslím, že i ráno tu bude pršet.“

Po čtrnácti dnech jsme se dopracovali k první schůzce.

Ještě ráno mi zavolá: „Tak co, Anetko, jak je u vás?“

Podívám se z okna: „Tady prší.“

„Tady taky. Tlak jde nahoru jako jackpot ve sportce. Už se vyšplhal na 1012 hPa, odpoledne se to probere a obloha bude modrá jako svazácká košile,“ pronese s jistotou proroka Mohameda.

„Jsem rád, že jste kývla na setkání u mě doma, dneska odpoledne vás budu vyhlížet z okna. Deštník nechte doma, na sto procent neukápně ani kapka.“

Samá voda. Odpoledne leje. V tom hcanci, promočená na kost, s vlasy přilepenými k lebce a čůrky vody za krkem jdu zkontrolovat Matějovu meteorologickou stanici.

Bydlí na Vinohradech naproti restauraci U Pštrosa ve čtvrtém patře nájemního domu bez výtahu. Počítám původní kamenné schody ve starém domě opraveném jen tak na oko. Z patra do patra je jich čtyřiadvacet. Sedm schodů do přízemí a čtyřikrát dvacet čtyři je dohromady sto tři schodů k Matějovi. Neuvěřitelně funím a v promočených botách cachtám jako kachna.

Na prastarých vetších dveřích s načmáranou vizitkou Ing. Matěj Chládek, Ph.D. vlají chuchvalce zaprášených pavučin. Se skřípotem je otevírá dlouhý pohublý černokněžník s šedivými kruhy pod očima. Vypadá jak Harry Potter po třiceti letech. Taková pohádková kulisa v centru Prahy musí porazit každého. Sama se divím, že se do jeho černé nory nebojím vstoupit.

Není tu topení ani voda, když si odmyslím tu, co prosakuje stropem a v pravidelném rytmu bubnuje na starý pekáč. Voda, co jsem s sebou přinesla, se na zemi proměňuje v husté bláto.

Hodím se sem dokonale. S dešťovou vodou se mi roztékají barvičky po celém obličej. Otírám je toaletním papírem, jedinou normální věcí, co jsem tu našla. Promočenou bundu odkládám na oprýskané plechové umyvadlo z dob našich babiček – to je koupelna.

„U-u-udělám ti č-č-čaj, Aneto,“ odhalí svůj vylámaný zašlý chrup. Spolu s plastovou rychlovarnou konvicí se vytratí na společné záchodky pro vodu.

Zatímco žhaví spirálu, odhazuji svršky a suším se. Rentgenuje mě pohledem, v mokrému si připadám jako nahý.

Zalívá čaj do zašlých plecháčků a mluví o sobě.

Je nezaměstnaný, hledá práci a rád by v televizních novinách předpovídal počasí. Hodně štěstí.

Je to zvláštní. Počasí jsme po telefonu probírali asi čtyřicetkrát a nikdy nekoktal. Teď koktá. Koktání strašně zdržuje.

Vystudoval tři vysoké školy a v palici to má srovnané. Je mi ho nejspíš líto.

Předvádí mi meteorologickou stanici. Víc by se sem hodila žába na žebříčku v pětilitrovce, na tu by se aspoň mohl spolehnout.

Tlak poklesl na 995 hPa.

Učí mě předpovídat počasí, má cit pro detail a neztrácí nit. Baví mě to.

A hele – nekoktá.

Nekotká, když mluví o počasí.

„A-a-anetko, j-j-j-jak máte ráda s-s-sex?“ hodí odbočku.

„P-p-prosím?“ Tohle mě dostalo. Přisedá ke mně. Horečnatě mi tiskne ruku a pohladí mi prsa. Jde po mně jak slepice po flusu. Jako by tlak vyletěl na 1300 hPa.

Odpovím: „Promiňte, o sex nemám zájem.“

„Ale j-j-j-já mám zájem, o-o-obrovskej,“ ujišťuje mě.

„To musí mít zájem oba,“ vysvětlují a kvapem se oblékám zpátky do mokrého.

Tady končím.

Odcházím.

Zhroucenou trosku bez života zanechávám na gauči s vysezenými péry, co už dávno nepérují.

Volá za mnou zmírajícím hlasem: „A-A-Anetko, k-k-kdy s-se u-u-uvidíme?“

„Nechci umět předpovídat počasí. Jak bude zítra, mi řekne Taťána každý den po zprávách!“ zavolám zpátky a sbíhám sto tři schodů dolů, pryč z tmavého doupěte.

Zastavím se až na ulici.

Kolem žaludku mě lechtá zvláštní pocit, jako bych prošla hvězdnou bránou tam a zase zpátky.

Jsem zpátky v realitě. Štěstí že žiju v jedenadvacátém století. Ocelové provazy se spouštějí z nebe. Lidé se cpou z tramvaje do tramvaje a na nástupním ostrůvku se ohrožují otevřenými deštníky. Policie zablokovala dopravu v pravém jízdním pruhu a nasazuje někomu botičku.

Je přesně 16:34 středoevropského času, teplota přesahuje 14°C, tlak vzduchu je normální.

Kalousková ztratila písemky

Vyspala jsem se do růžova. Je hezké probouzet se ve vlastním bytě, válet se ve vlastní posteli, sprchovat se ve vlastní sprše a snídat jogurt ve vlastní kuchyni.

Nový byt mi říká pane jen pár měsíců – a co už jsem toho stihla. Od září se sžila s novou školou, našla kamarádku Johanu a nevadnu doma jako nezalitá kytky, žiju nadoraz.

Málem jsem zapomněla, ředitel mě pozval před osmou na kobereček. Zpytuju svědomí a fakticky netuším, do jakého průšvihy jsem spadla.

Makám na sobě, jako bych šla na recepci s americkým velvyslancem. Růžová halenka, černé džíny, vysoké černé botičky a růžová rtěnka. Všechno dokonale ladí. I já jsem vyladěná, dobrou náladu si zkazit nenechám.

Cestou do ředitelny si ještě odskočím. Nemám ráda privilegia a izolované záchodky pro učitele zamčené na dva západy. Raději používám ty studentské, i když riskuji, že tam uvíznu bez toaletáku. Přilepím zadnici k míse. Vnitřní strana dveří je popsána liháči různých barev. Čtu hlášky u nosu:

Nikola + Lukáš v srdíčku

Sk8 is Gr8

ředitel nasává

Ivan leze Vokrouhlíkovy do prdele

miluju Jarka

Voříšková = píča a vedle kdosi pro lepší pochopení narýsoval kosočtverec postavený na špičku a obklopil ho paprsky

kalousková ztratila písemky → *kráva*

Spláchnu a hned jsem v obraze. Dozvím se víc než na nástěnce.

Kolegyně Kalousková jednou někde ztratí i hlavu. Včera ztratila celý svazek klíčů: klíče od školy, od bytu, od auta, od zahrádky, popelnice i psí boudy... Jednoduše kroužek na klíče je vynález, který umožní ztratit všechny klíče najednou.

Když zrovna nehledá klíče, hledá brýle nebo písemky, a když nic nehledá, klimbá ve sborovně. Ale u oběda, to je Kalousková vždycky první!

Ředitelna je zařízená bez špetky vkusu. Obrázky jsou zavěšeny jen tak mezi směrnicemi. Křeslo s dřevěnými ručkami, do něhož se propadám, mi připomíná rozkvět socialismu. Vyšlo z módy stejně jako šustáky a papírové šaty.

Ředitel sedí v manažerském o dobrých čtyřicet čísel výš. Na první pohled je jasné, kdo tady vládne.

„Aneto, nic proti vám, ale zavádět nové pořádky tady nebudete. Žáci vám říkají Aneto, a to je ve střední škole nepřipustné.“ Zírám asi hodně nechápavě. Jak mi mají, hrome, říkat?

„Na střední vyučují páni profesori a paní profesorky,“ pokračuje chladně, „je to tradice. I vám tak budou říkat.“

„Pane řediteli,“ oponuji něžně, „pokud vím, jsou tu jen učitelé a učitelky a oslovením profesor si jen nechávají polechtat ego. Měl byste s tím něco rychle dělat, zaspal jste dobu.“ Nevím, proč bych se měla plazit po kolenou. „Já zůstanu u té Anety, a jestli mě tady nechcete, najdu si práci jinde.“ Jsem sebevědomá jako Václav Klaus.

„Aneto,“ lekne se, „jsem rád, že vás tady máme. Ale paní zástupkyně Voříšková na profesorech trvá a tu Anetu nespolkne.“ Bojí se, že mu přitáhne už tak pevné otěže.

„Zástupkyni vyměňte, a co kdybychom si tykali,“ podávám mu ruku.

„Moc rád, Anetko,“ jhne, „já jsem Pepa,“ potřásá mi upřímně pravicí, „to musíme hned zapít.“ Dva panáky jsou na stole. Nalévá přesnou míru. Zasměju se. Záchodky nelžou.

Před osmou jsem alkohol ještě neochutnala, a pokud vím, moje pracovní smlouva ho neřeší. Co já vím, možná je to ve škole povolený dopink a klíč k řešení každého problému. Směle přitukáváme na Anetu a Pepu. Prý mi to sluší. Lichotník. Kdyby nás tak viděla Voříšková.

Jdu z hodiny do hodiny, jsem připravená a daří se mi. Nikola maká jako barevná. Lukáš s citem rozebírá Smrady a já mu na oplátku slibuju, že pozvu autorku na besedu. David je v češtině na chvostě, ale když se rozdávala vtipná kaše, musel dostat přidáno. Hrozen holek se na něj lepí na

každém kroku. Ondra ze čtvrtáku líbá o přestávce na chodbě druhačku Kristýnu, pod mým dozorem samozřejmě. Děti dnešní doby, vedle nich nezestárnu.

Dneska pro mě zvoní školní zvonek naposledy. Ve sborovně za kopící sešitů vykukne matikářka Johanka.

„Tak dneska večer,“ rozhodne, „v sedm jsem u tebe a žádné výmluvy.“

Když v sedm, tak v sedm. Ve dveřích se objeví červený merlot, pak tvaroh a nakonec i Johana. Červené s tvarohem, to je novinka – co je to za dietu? Beze slova se vrhá k počítači a hledá. Já na webu hledám muže, Johana recepty na vaření. Každá najde, po čem touží.

„Upečeme si tvarohovou buchtu,“ hlásí rozšafně. „Ty uděláš vršek,“ komanduje mě, „a já spodek.“ Prospěla by nám hladovka. Mně stačí, když dýchám, i z toho tloustnu. Ale co, aspoň máme co na práci.

Šlehám dohromady dva tvarohy, hrnek mléka, dvě vejce, dva vanilkové pudinky, hrnek práškového cukru a jeden vanilkový cukr. Johanka mezitím našlehá tři čtvrtě hrnku oleje s hrnkem práškového cukru. Pak přidá dva hrnky polohrubé mouky, dvě vejce, hrnek mléka, prášek do pečiva a tři polévkové lžičky kakaa – a zase šlehá. Pekáč jsme vymazaly máslem a vysypaly polohrubou moukou. Johana roztírá svou hmotu na plech. Je řada na mě, nalévám na Johančin spodek tu svou tvarohovou hmotu. Johana ji lžící roztahuje do krajů. Je to koncert pro čtyři ruce. Pečeme dvacet pět minut na 170 stupňů.

Johana je báječná ženská, přísná a důsledná, nemá vlastní děti ani muže. Bydlí v pronajatém bytě kousek ode mě. Vzala jsem ji ke kadeřnici a vizážistce a neforemné puntikaté šaty jsme vyměnily za džíny a drahou halenku. Na vysokých podpatcích našlapuje jako slon v porcelánu, ale zvykne si. Z neupravené vesnické tety se vyloupila pěkná, žádoucí ženská.

Vedeme takové ty zbytečné řeči. Víno v láhvi se pomalu vytrácí, zato vůně linoucí se z trouby houstne. Píchá do těsta špejlí. Nelepí se. Je hotovo. Tak výbornou buchtu jsem v životě nejedla. Hltám ji ještě horkou a zrovna teď je mi jedno, že budu mít na břiše sádelnatý vak.

„Ty, Johanko, neměly bychom si otevřít cukrárnu?“

Výstavní kousek

Je Hedviky, čtvrtek 17. října, a v mém kalendáři stojí: RYCHLOSEZNAMKA. Na dnešní večer mi před časem agenturní pracovník naplánoval rande. Pětistovku jsem zaplatila, a tak budu randit hned s deseti muži. Jak se poperu s takovou porcí? Jen jestli to bude požitelné menu.

Nedočkává vcházím do Café Passage.

Hlouček čekatelek jsem právě doplnila na deset, je náš plný počet. Samé slušné, kultivované dámy v mém věku. V jejich očích čtu vesměs beznaděj. Rády by se seznámily s elegancí a leskem, ale kde ty doby jsou? Mlčky stojíme frontu na úplně normální muže.

V druhém rohu salonku se rozrůstá skupinka pánů. Po očku nás pozorují a mlčí. Ať počítám, jak počítám, v naší hře celí tři muži chybí. Na tahu je pořadatel. Sedm mužů dychtících po seznámení doplňuje trojicí mladíků. Potíží je v tom, že tihle tři se očividně nepřišli seznamovat. Jsou to nedomrlí benjamínci, ucha najatá agenturou. Za práci náhradníka shrábnou honorář a my s tím nic nenaděláme.

Hra může začít.

Místo jmenovky fasujeme číslo od jedné do deseti a muži stejně tak. Na prsa si připichují trojku.

„Vítám vás, prosím ženy, aby zaujaly místo každá u jednoho stolečku. Muži budou kroužit a na můj povel se budou po pěti minutách posunovat o jedno místo ve směru hodinových ručiček.“

Pět minut? Málo nebo hodně? Ptám se sama sebe a neumím odpovědět. Znáám lidi, kteří se za pět minut nedokážou ani představit.

„Pánové, přisedněte, běží vám čas.“

Jako první ke mně přisedá Libor, žoviální číšník. Vytahuje se, jak velké diškrece kdy dostal, jak si umí „přivydělat“, co si přinese a co v restauraci prodá, co ukradne svému šéfovi, co sežene za babku a jak kvete obchod se zloději.

Pět minut je nekonečná doba. Ve vychladlé kávě se ztratila mléková čepice, schroupala jsem už i sušenku. Navlas stejnou mi kdysi nabídli v kavárně pod Eiffelovkou – zatracená globalizace.

„Končíme, posuňte se o místo dál,“ slyším osvobozující větu.

Libora střídá Dan a já nevěřím svým uším.

„Kurva, hovno, prdel, život posranej...“

S Danem si vymění místo vyjevený stydlín Honza. Dělá zedníka. V pondělí a v úterý po práci opravuje domek staré paní, ve zbytku týdne dělá jednomu podnikateli fasádu. Chlubí se dlouhým pořadníkem lidí a firem, co trpělivě čekají na jeho levné služby a platí na ruku.

„Nepotřebujete zedníka?“

O nic jiného tady vlastně ani nejde. Takhle snad shání zákazníky.

Honza na povel odchází a na jeho místo usedá mladík, co je tu do počtu. Mohla bych mu dělat matku. Pět minut mlčíme k oboustranné spokojenosti.

Střídá ho posmutnělý Pepík s motýlkem. Odhaduji, že provozuje pohřební službu.

Chyba lávky – třídí odpad v technických službách.

„Rozumím tomu a mám to rád,“ a tak mě Pepík učí třídit. Do jednoho kontejneru dřevo, jinať papír, vybrat kovy. Nejvíce je směšného odpadu a nejméně prý zaplatím za uložení zeminy.

„To si pamatujte,“ klade mi na srdce.

Na řadě je David, učitel tělocviku ze základky. Tváří se jako inteligent a chová jako hovado. Mhouří oči, hlučně vychrchlává hleny a plive je do ušmudlaného kapesníku.

Prase.

Je to děsný vzorek populace. Jak ho mohou pustit k dětem? Nevolno by se z něj udělalo i bezdomovcům klimbajícím na lavičce.

Dvakrát pět minut promlčím se dvěma klučiny.

Usedá proti mně číslo sedm – vykutálený obchodník Šimon.

„Nakupuju v Číně a prodávám v Čechách. Cokoli.“ Kupecké počty mrská o sto šest. Ptám se, aby řeč nestála, za kolik nakupuje, za kolik prodává a co jde na odbyt. Zajímá mě, kolik dělá clo a jak se platí. Třeba tu nejsem zbytečně.

„S celníky jsem jedna ruka, neplatím clo a jsem v balíku.“ Umí v tom chodit a chce zabít dvě mouchy jednou ranou. Hledá ženskou do postele a dobrou účetní v jedné osobě. Účetnictví je pro mě španělská vesnice – vypadáám ze hry.

Peloton hřebců uzavírá Jarda, obr na nožkách tenkých jako sirky.

„Celou dobu po vás koukám, ostatní ženské jsou pro mě vzduch.“ Brčkem vysává džus ze dna skleničky a vydává příšerné zvuky. Pořadatel ho umravňuje, prý se má chovat decentněji.

Nic mu to neříká.

„Mám svoje řeznictví U Anděla. Ty moje itrničky a jelítka, dámo, vlastnoručně oblíkám do pravýho střívka a s láskou propichuju špejlí. Nebesky voní, a až je vochutnáte, voblíznete všech deset.“ Slintá, jen si na ně vzpomene.

„Správně okořenit krvavou tlačenkou, na to abyste měla vysokou.“ Tlusté rty mlaskají v rytmu.

„A bourat čuníka je lepší než sex.“ Nestydatě mi nahlédne do dekoltu.

„Ve výloze mám vystavenýho růžovýho pašíka,“ láká mě do řeznictví, „není živěj, to dá rozum, je umělohmotnej. Vás

bych si, dámo, taky vystavoval, jste taky výstavní kousek.“ Sprchuje mě slinami.

„Co kdybysme to dali dohromady?“ A já se bála, že bude pět minut málo.

„Končíme, čas vypršel,“ zasáhne agenturní pracovník právě včas.

To je dřina! Dneska mi na zlatém podnosu naservírovali všechno, co tu měli. A protože si ještě něco málo pamatuji z kombinatoriky, snadno spočítám, že šance potkat Ho v rychloseznamce je asi tak velká, jako stát se krotitelkou tygrů.

„Napište na svůj lístek jedno číslo. Číslo, se kterým se chcete ještě potkat,“ uzavírá setkání pořadatel. „Pokud vytvoříte dvojici, e-mailem vám zašleme na partnera kontakt. Dál už to bude jen na vás.“ Čekáme, až ostatní dopíší.

„Děkujeme za důvěru,“ usměje se pořadatel – dneska to má za sebou.

„Doufám, že jste strávili příjemný a zajímavý večer. Těším se, že nám zůstanete věrni a příště se potkáme v nové sestavě. Hodně štěstí.“ Měl by nám vlastně popřát, abychom už víckrát jeho služby nepotřebovali.

Odevzdávám prázdný lístek, tady mi štěstí nepokvete. Jardovi asi zlomím srdce. Ne že bych nechtěla být jeho výstavní kousek a nevážíla si poctivého, pracovitého chlapa, který se nemusí za nikoho schovávat. Ale mezi lidmi, kteří spolu mají sdílet společný prostor a čas, jde přeci o něco víc. Musí to zajiskřit.

Nezajiskřilo. Nebudu lhát, tu jiskřičku hledám a doufám, že se pro mě ještě jedna rozsvítí.

Annette Bening v zrcadle

Olda vydundal moje telefonní číslo, týden mě pronásleduje a vtíravým falzetem mi vyhlodává díru do hlavy. Řekla bych, že to se ženami umí, ale co když se pletu? Pracuje v jedné z pražských nemocnic jako chirurg. Žena mu umřela a děti nemá – takový život je na hovno.

„Aneto,“ mluví pomalu (chápu, že skalpel nemůže ovládat žádný splašenec), „hledám ženu na celý život. Jestli berete seznamování jako sport, vyškrtněte mě ze svého kalendáře.“ Slovo dalo slovo. Pošle mi ještě svou fotku, protože ji na Štěstí nevystavil, a dnešní večer patří nám.

S napětím rozbaluji přílohu. Tak se ukaž, krasavče. No tohle – fotka z operačního sálu!

Postava v bílém má přes obličej zelenou roušku a na očích brýle. Opravdu vtipné. Na oplátku odesílám fotku Annette Bening, je mi celkem podobná.

Drnčí telefon. Najednou jsem na roztrhání. Neznámé číslo, kdopak po mně touží?

„Tady Vladimír.“

„Kdo volá?“ Nemohu si vybavit, jestli je Vladimír Muž pro mě nebo Čekatel, porce mužů je tak veliká, že si musím dávat pozor, abych Honzovi neřekla Pavle a Pavlovi Mirku. „Já znám jen Vladimíra Iljiče Lenina,“ dodávám jedním dechem.

„Promiňte, tady Vladimír Zelený. Bylo by mi ctí pozvat vás na schůzku a budu trpělivý, smím-li doufat?“ Decentní slušňák. Může doufat.

Další telefon.

„Tady Ivan,“ sípe roztřesený mužský hlas.

„My se známe?“ Ptám se nejistě.

„Psali jsme si, paní Aneto, na Štěstí. Zvětšil jsem si vaši fotku. Jste nádherná žena. Chci s vámi dožít zbytek života.“ Líbí se mu moje fotka. Aby ne, je neskutečně dobrá. Štíhlá postava, dokonale sestříhané vlasy a tajemný úsměv – hotová modelka.

„Jsem zachovalej důchodce a na mou duši, síly mám na rozdávání, mám i nový zuby a můj věk byste neuhádla. Žena mi umřela – je to dvačtyřicet let – a jako by to bylo včera. Teď mi vymírají kamarádi, odcházejí jeden za druhým. Zrovna dneska jsem pochoval toho nejlepčího. Přišel jsem z krematoria a nemám už ani s kým jít k Želvičkám na mariáš.“ Blouzním. Komu jsem to svěřila své číslo?

„Mám férovej návrh. Nastěhuju se k vám, budu vám uklízet a žehlit, něco uvařím a budu umejvat schody. Jsem takovej kutil a ruce mám ještě šikovný. Co vy na to?“ Klepe se mu hlas. „Strávíme spolu hezkej podzim života.“

Musím opatrně. Kdo ví, jaký je jeho zdravotní stav: „Děkuji za zavolání, pane, já mám celý život před sebou,“ přeháním.

„Věděl jsem, že odmítnete, tak sbohem,“ povídá smutně.

Pokládám telefon a směju se na celé kolo. Je to k pláči.

Dívám se do zrcadla. Vrásky na čele nejsou zatím nijak hluboké. Právě víčko mi začíná malinko padat. Až přijde čas, zaplatím si vylepšení.

Na víčka patlám hnědé stíny, kolem řas vedu zlatou linku, pod obočí jedním tahem bílou šmouhu. Načmárnout obočí. Ještě linku pod oči a na řadě je řasenka. Pozor, hlavně si nevypíchnout oko. Červenou tužkou objedu rty a namatlám lesk. Chutná po jahodách.

Chvilka napětí.

Oči neslí. Je hotovo. Dvě minuty. Za rychlost líčení bych měla dostat medaili. Ještě ustríhnout dlouhý chlup na bradě, aby nekazil dojem.

Kvapně se oblékám.

V televizi běží zprávy. Zavraždil, ztratila se a našla se, zabil, odsoudili, ukradli, zastřelil se... Kdyby mi neukázali knížete Karla s motýlkem z Ukrajiny, nebylo by ve zprávách opět nic než černá kronika. Nic se neděje, nikdo nic nedělá nebo nám pro jistotu nic neříkají.

Pohled do zrcadla – dokonalá.

Pípne mobil.

Zpráva od Oldy: „*Dneska rusím schuzku, v práci je moc práce, na operacním sale budu snad do rana, byla bouracka, urcite to pochopis. Tak na stejnem miste ve stejný cas zitra, tesi se Olda.*“

Odepisuju „O. K.“, to je všechno, na co se zmůžu, psát esemesky je ztráta drahocenného času. To jen holky ve škole si jich ze třídy do třídy přepošlou třicet denně.

U dveří drnčí zvonek.

Johana: „Prosím tě, kam se to chystáš? A vůbec, byla jsem tu včera i předevčírem... vyklop to, kde pořád couráš? Že ty máš chlapa?“

Otvírám Cabernet Sauvignon. Tak hodná holka si nezaslouží, abych ji tahala za nos, musím s pravdou ven: „Jó, chtěla bych normálního muže, ale protože se kolem nás žádné takové exempláře nevyskytují, hledám přes seznamku.“

Johana lokne červeného, vytřeští kukadla a pravidelně kucká. Tluču ji do zad, aby se ve víně neutopila.

„Tobě přeskočilo. Vždyť jsi učitelka, co kdyby to prasklo?“ vyhrlí, když popadne dech.

Rychle dolévám, loká a nalévám znovu.

„Ty nemáš pud sebezáchovy?“ trvá na svém.

Dávám jí čas to vydýchat. Opatrně se vyptává a já ji krmím svými zážitky. Sedíme do noci a pořád je o čem povídat, otevíráme další láhev, probíráme moje muže. Probíráme všechny chlapy, které známe.

Vlastně ani nevím, jak dlouho to táhnem. Není kam spěchat.

Operace Bohouš

Sobotní ráno proválím v posteli. Mám radost, volá Soňa: „Mamko,“ chrochtá hlas z Portugalska, „ve škole dobrý a představ si, sehnala jsem si práci, v Coimbře v Cafe na náměstí dělám občas servírku... Chodí sem za mnou i pár Čechů. Jinak všechno v pohodě. Napišu mejlik.“

Štos sešitů na stole, co musím opravit, mi připomene můj dnešní program. Červená tužka bruslí mezi řádky a zanechává za sebou rudou stopu. Nikola je zase samá hrubka. Má vůbec moje práce nějaký smysl? Já vím, je to běh na dlouhou trať.

Házím depresi za hlavu. Důležitější je rande s doktorem.

Co bych v sobotu dělala, kdybych nerandila... Četla červenou knihovnu, spala u telky, mastila se vepřoknedlozelem zevnitř, chodila do muzea a čím dál víc se podobala nudným barokním exponátům prolezlým červy skrz naskrz.

Pojízdné schody v Metropoli mě vyvezou až do nebe. V kavárně u vchodu do kina sedí Olda a přežvykuje žvýkačku – typický přežvýkavec.

Hustý, neupravený týpek s hlavou tvaru tykve mi do oka zrovna nepadne, ale z boje neutíkám. Kontroluji startovní

čas. Nebudu neuctivá, dávám mu dvacet minut, ani o ň víc. Budeme hrát kličkovanou.

„Promiňte za včerejšek, vážená,“ podáme si ruce. Ta jeho je hrubá jako skelná vata. Myslela jsem, že chirurgův nástroj bude vyhýčkaný jako hebká pavučinka.

„To víte – bouračka. Když se něco semele, nikdo se neptá na pracovní dobu. Hmm,“ pronese hlasem šestáka před mutací a vyhaslým pohledem se dívá někam za mě.

„Až do rána jsem byl na sále a, vážená, to byste nevěřila, jak mě bolí záda.“ Slova se táhnou jak lepidlo.

„Kolegové si mě váží a uznávají mě. Se skalpelem v ruce jsem jako dirigent v orchestru.“ Sebechvála smrdí.

„Už ve škole jsem měl rád vyšívání a, hmm, zůstalo mi to,“ vyloudí pokřivený úsměv, „kdekdo mi závidí šikovné prsty.“

Přiblíží strupatý nos k mému: „Vážená, malinko vám padá pravý oční víčko, uděláme plastiku, už je na čase. Domluvíme vám to u kolegy, má zlatý ručičky a dělá všechny ženy mejch kamarádů. Není to nijak závažnej zásah, budete spokojená.“ Postřehne mé rozpaky a naslédle dodá: „Promiňte, vážená, vypadáte nádherně, to je úchylka z povolání, neberte si to tak.“

To je zvláštní, psal, že je nekuřák, a zapaluje jednu od druhé, jen aby se mu neroztrhly plíce.

„Tak abychom se líp poznali, co o mně chcete vědět?“ zeptá se a vzápětí si odpoví: „Mám cukrovku, to nic není, to má dneska každéj, píchám se dvakrát denně – pro doktora je to hračka.“ Mává na servírku a objednává velký sladký dort. A ještě jeden pro mě.

„Co vy, vážená, vás asi člověk v nemocnici nepotká?“ Nemohu si rychle vybavit žádnou nemoc. Škoda, že se v chorobách nevyznám, mohla bych jich vyjmenovat... Olda nevyzvídá.

Cpu se dortem, od rána jsem vlastně nejedla a chutná mi.

„Nešla byste se projít, vážená?“ S plnou pusou přikyvuji, vítám každou změnu. Všechno platí mrknutím oka a servírce dává se zvláštním úsměvem vysoké spropitné, jako by se znali už dávno. Doktor na to má, myslím si.

Jdeme k eskalátorům. Olda se dere kupředu. A co čert nechtěl – škobrtne a padá. Po pojízdných schodech se valí jako sněhová koule. Nabírá zrychlení, a než zastaví na rovince, předvede kotrmelcový tanec. Chvilí trvá, než mě k němu jezdící schody dovezou. Nehýbá se. Je konec.

Klid v hale rozčísne zvířecí řev.

Oddychnu si – žije.

Sbíráám ho ze země. Na nohu se nepostaví ani náhodou. Na nejbližší lavičku ho vláčím jako bezvládný pytel brambor. Vyhrnuje nohavici a kontroluje oteklý modrající kotník. Řve, posera. Kolemjdoucí kolem nás vytvoří neprostupnou hradbu a očumují. Každý chce být u toho.

„Zavolám sanitku, máte to zlomené?“ Na kurzu první pomoci jsem hodila áčko jako vždycky.

„Jak to mám vědět, do prdele,“ supí, „nejsem doktor.“

„Jak to, že nejste doktor? Vždyť tak dobře zašíváte.“ Pro jistotu se ptám, jestli se neuhodil do hlavy. Neuhodil, ví to jistě.

Volám sanitku. Zvědavý dav houstne. Návštěvníci centra odložili nakupování a loví senzaci. Touží se večer vidět v televizních novinách.

Nemám ráda divadýlko.

Olda střídavě skučí a řve do telefonu na celou halu: „Jiřinko, tady Bohouš, průšvih, chtěl jsem tě překvapit a koupit ti v obchodním centru dárek k Vánocům... Já vím,

Vánoce jsou daleko, ale já tě chtěl překvapit už na naše výročí. Sotva vejdu, padnu. Auto tady nechávám, sanitka mě odveze do nemocnice. Dám ti zase vědět, pa,“ zamlaská, „taky tě miluju.“

Nevěřím svým uším.

„Kdo je ta Jiřinka?“ špitnu nesměle.

Olda, Bohouš, nebo jak se vlastně jmenuje, nehne brvou: „To je moje stará a, vážená, počkejte laskavě, naložíte mě do sanitky.“ Říkal přeci, že jeho manželka je mrtvá, a já ho, chudáka, ještě litovala. Pár vteřin trvá, než mi to secvakne. Oklepu se a pohledem sjíždím na jeho baňatý kotník:

„Dobře ti tak!“

Směju se na celé kolo a nechávám ho osudu. Děti ve škole učím neopisovat a nelhat. Taky nikdy nelžu a teď málem naletím nějakému Bohoušovi, co shání bokovku. Jsem asi úplně blbá.

Diamanty jako volské oko

Sliby se mají plnit nejen o Vánocích, zpívá se, a já sliby plním. Se žáky jsem probírala Rok kohouta, pustila jim Smrady, a protože jsem slíbila besedu se spisovatelkou, vítám ve škole Terezu Boučkovou. Odmítá chlebičky, bolí ji záda a ani bederní pás jí nepomáhá.

„Nemám ráda besedy,“ svěřuje se, „a nejhorší je čekání na první otázku.“

Usazuje se na stole, lehce navazuje kontakt a vypráví o otci a Chartě, je to příliš velký náklad na jeden život. Sedím vedle Patrika, nikdy ho nic nebaví, ale teď hltá každé slovo.

„Myslíte, že je něco, co vašim prarodičům z té doby chybí – co měli tenkrát a dneska nemají?“ vyzvídá spisovatelka.

„Tak třeba můj děda,“ zapojuje se Patrik, „dělal domovního důvěrníka a předsedu uličního výboru. Psal na své sousedy kádrový posudky a rozhodoval, kdo pojedje do ciziny, a dělal to spravedlivě. A když byl někdo gauner, tak mu to děda zařídil. Tenkrát si dědu předcházeli, ale dneska si ho nikdo ani nevšimne.“

„Moje babička,“ o slovo se hlásí Hanka, „měla kamarádku v zelenině. Když před Vánoci dostali banány, měla je schovaný pod pultem. Ostatní banány neměli, ale my vždycky. Teď už to není ono,“ říká bábi, banány a na co si vzpomeneš, mají na každém rohu a já už nemám z ničeho žádnou radost.“

„Bylo to fakt hustý,“ říká mi Patrik, „díky Aneto, že jste ji pozvala.“

O přestávce mi zazvoní mobil. Číslo mám uložené jako René Dlaždička – pan podnikatel má totiž obchod s dlaždičkami.

„Dobrý den, co potřebujete?“ ptám se hloupě, jako by mohl něco potřebovat.

„Jenom tě slyšet, Áno.“ Já mu tvrdohlavě vykám. On mi tyká a tu Ánu si taky může nechat od cesty, ještě jsme se ani nepotkali.

Na Štěstí píše hezké dopisy, zařadila jsem ho mezi Muže pro mě. Po zběsilé řadě telefonátů mě ale nahlodil červík – ten pražský slang mi snad urve uši. Odložila jsem ho mezi Čekatele.

Je vytrvalý, celé tři týdny mě poctivě uhání a někdy volá i osmkrát denně. Navíc se mu líbí učitelky a takových moc není. Souhlasím se schůzkou. Třeba to bude sympáček, a když nic, tak alespoň přestane telefonovat.

„Počkej chvíli,“ přerušil hovor a z dálky vyslechnu jeho rozhovor se zákaznicí. „Madam, tyhle si musíte představit na velký ploše, mají nádhernou povrchovou úpravu a chodí se po nich jako po koberečku. Mám je sám v koupelně, a když je položíte, dvě stě let se ani nehnou. Co dvě stě, klidánko vám dám záruku na tři sta let!“

Už zase mluví se mnou. „Co jsem to měl na jazyku... Jo, jenom se ujišťuju. Tak v sedm večír u Veselýho Bizona. Dneska k ránu se mi zdálo o fláku hovězíny, co nám tam naservírujou.“ Tak nevím, na co se těší víc – na mě nebo na krávu na rožni?

Sotva telefon odložím, zvoní znovu. Ani ve snu by mě nenapadlo, jaký o mně najednou bude zájem. Na displeji čtu Závodník Zdeněk: „Dobrý den, Zdeňku.“

„Anetko, jsem šťastnej, že vás slyším,“ rozplývá se. „Nezlobí vás studenti? Já bych je postavil do latě. Už jste si vyměnila pneumatiky? Přijedte ke mně do dílny, dám vám nový a udělám to pro vás opravdu rád.“ Se Zdeňkem se povídá hezky, ale je mu šedesát, pro mě je to trochu starý pardál. Má opravnu aut kdovíkde a vyměňuje pneumatiky. Je to závodní jezdec. Nechtěla bych se o něj každý den trást strachy, v tomhle věku může umřít i v posteli.

Vrazím do Johany: „Večer přijdu s tvarohem a upečeme tvarohovku,“ huláká, „opakování je matka moudrosti.“

„Večer nemám čas,“ vymlouvám se.

„Á, slečna půjde na zálety... Jen ať děvče nenaletíš, muži jsou záluďní,“ školí mě, jako by o tom něco věděla. Stejně půjdu, abych nezůstala na ocet jako Johana.

Veselý Bizon má vlídnou tvář. Obsluha hraje přesilovku. Kromě mě je tu jediný host. Není to můj typ – bohužel je to René. Podávám mu ruku a u stolu zavládne zvláštní atmosféra.

„Říkej mi Renouši, Áno, podívej se, nebudem si na nic hrát... Už dávno nejsme v pubertě,“ naklání se příliš blízko a do obličeje mi funí česnek s cibulí. Odtahuji se.

Je to pořádný pořez a dost ostrý týpek. Vypadá jako pasák, co dělá vedlejšák na E55. Spadlý rozkrok, neforemné tělo obalené v hadrech pošitých značkami světových návrhářů. Koupíte je na každém rohu za pár šupů. Prsty má zatěžkané zlatými prsteny. Rádoby zlatý řetěz na krku nasazuje celému převleku korunu a překází mu při každém pohybu.

Chci zkrátit naše setkání a objednat si ledovou kávu. Tu mohu vypít pěkně najednou a nemusím čekat, až vychladne.

Nemám nárok.

Už objednal.

„Čim jsi přijela? Fábkou?“ vyptává se. „S takovým chci páčkem nemůžeš mezi lidi, páčko jenom podle fára poznáš člověka.“ Nepustí mě ke slovu.

„Ta moje mi nasadila parohy, tak hledám jinou... Nejradši bych modelku, ale těžko se shánějí. Co říkáš, líbí se ti můj zadek?“ Zachytil můj zděšený pohled.

„Každá ženská si vybírá chlapa podle zadku, tos netušila? Vyznáš se vůbec v chlapech?... Špica, věča se nám nese,“ zasměje se na flák hovězího s pozeňnanou hromadou amerických brambor.

„Účes máš trochu staromódní, Áno, chodíš vůbec ke kadeřnici? Ta ofina je divná, měla by sis to nechat prostříhat, abys trochu vypadala.“

„Ty by sis to měl taky nechat prostříhat,“ odseknou nabroušeně s pohledem na jeho hlavu holou jako koleno. Nic ho nerozhodí. V klidu napichuje na vidličku krvavý kus hovězíny.

„Kam jezdíš na dofču?“ Náš rozhovor přerušil telefon.

Zapomíná, že tu jsem. Bez obalu vychvaluje dlaždičky značky Reno a prodává jich 220 čtverečních metrů nějaké madam. Když dá slevičku. Zítra pošle fakturu, a až dorazí prašule, doveze i zboží.

„A prachy sou doma,“ mlaskne spokojeně.

Rychle přesedlá na nové téma: „Co sbíráš, Áno? Nic? Nekecej! Každěj něco sbírá. Někdo poštovní známky a někdo zase betlémy. Já sbírám koryta. Pěkný, kamenný, vytesaný z jednoho kusu. Dřív z toho žral dobytek v chlívu. Teď je to hit a před každým novým barákem v tom maj vysazený kyt-ky,“ rozvášňuje se.

„Nemáš doma koryto?“ projevuje se vášnivý sběratel.

„Poptej se. Nemohla bys mi nějaký sehnat? Už jich mám sto dvanáct a to je nějaký majetek. Jednou si otevřu muzeum, a až ty všechny střelím, přestanu prodávat dlaždičky a budu chodit na golf s pracháčema,“ maluje si budoucnost, jako by vlastnil sbírku diamantů o rozměrech volského oka.

Nemám koryto. Nemáme o čem diskutovat.

Trpělivě žvýkáme zbytek hověziny, je to lahoda a světlý okamžik večera.

Svoji útratu platím sama.

Odcházím bez podání ruky, neříkám na shledanou, ale sbohem.

Kupodivu chápe a už nezavolá, nelíbím se mu. Nejsem modelka a asi neumím (jako každá normální ženská) dostatečně docenit pěkný mužský zadek.

Smutný klaun

Láme se týden, čtvrteční večer slibuje krátký pátek.

Zazvoní telefon, volá Závodník Zdeněk:

„Dobrej, Anetko, tak co, nekašle vaše fábka tak jako vy na mě? Proklepnu ji, poslechnu a vyšetřím. Mám na to ucho. Co palubní počítač, nevymýšlí si? Přijel jsem z Mnichova, nemám si s kým popovídat, nešla byste jen tak nezávazně na kus řeči?“ Ztráta času. Nešla.

Na telefonu Zdeňka vystřídá Alex. Probíráme všechno – usnul v kině, také četl Rok kohouta, půjde na večeři s politiky a nemůže najít čistou košili. „Jakou kravatu si mám vzít?“ Na dálku vybírám tu správnou a šmrncovní.

Dneska večer nevytáhnou paty. Nemusím. Návštěva už zvoní u dveří. Muže si domů běžně nezvu. Tohle není muž. Je to tělocvikář Jarek, smutný klaun. Je jedním ze tří kolegů ve sboru, a tudíž neškodný.

Jó, jednou mě pozval po škole na kávu do tělocvičny. Zamkl za námi zevnitř a v tu ránu na kávu zapomněl. Předváděl těžké gymnastické prvky na žíněnce a na koni, přidal i veletoch na kruzích – takový výkon by snad schválil i osmnáctku. Občas se zasekl v nějaké krkolomné poloze a zadýchaně vysvětloval, o jaký tantrický okamžik se jedná. Koutky úst mi cukaly, ale udržela jsem se.

„Pojď, Aneto, prověříme to spolu. Dáš mi za pravdu. Na takový sex hned tak nezapomeneš,“ vyjel po mně, když seděl obkročmo na koze. Odolat mu bylo snadné, zato představit si, jak se milujeme na koze, bylo zhola nemožné.

Je mu pětáctýřicet a dám ruku do ohně, že ženu ještě neměl. Občas přehoupne zadek nějaké studentky přes žerď, zapře pružná záda a podrží štíhlý kotník ve stojce, to ano. Ale na sex na nářadí žádnou nedostane.

Kterak nezapomínat v křovině ženského těla?

Jarek je v našem městě čerstvým radním. I já ho volila. Na radnici mu přidělili funkci oddávajícího. Je učitel a každý učitel přece umí mluvit, navíc nikoho neprovokuje a nedělá vylomeniny. Získal tím postavení nadsamce. Taký si něco přivydělá – hlavně to mu ostatní ve sboru dopředu závidí. Za jednu svatbu obdrží honorář 150 korun a každému tak musí být jasné, že svůj oblek roztrhá dřív, než se mu zaplatí.

Jarek ke mně dneska nepřišel zbůhdarma. Přišel, protože oddávající musí pronést pořádnou slavnostní řeč. Od toho jsem tady přeci já!

Pouštím se do práce a píšu řeč jedna báseň. Něco jako: „Vážená novomanželé, první láska, první polibek, dlouhý život je před vámi, děti jsou kořením života...“ Univerzální

řeč jako vyšitá. Bude fungovat na věky. Stačí vyměnit jména a pojede se nanovo, jsem přeci jen chytrá holka.

Zítřka má Jarek svou slavnou premiéru, na radnici oddá hned tři páry. Řekli mu, že jeden je normální – tam přečte univerzální projev. Jedna svatba je zlatá – ti dva spolu žijí celých 50 let. V duchu smekám, jak to mohli vydržet. Nemám tak květnatý slovník, abych řekla, co by si zasloužili.

Jedna je přímo lahůdková. Normální svatba, až na to, že nevěstě je 72 a novomanželovi 84. Tak aby to ve zdraví přežili. Děti nebudou, líbali se tisíckrát, život mají za sebou.

Práce mi jde od ruky. Máme hotovo:

„Vážená nevěsto, vážený ženichu, milí příbuzní,“ přežvýkává text, „hele Aneto, mají vůbec tihle staříci příbuzné?“ Jarek má zvláštní dar, všechno nepodstatné recituje nahlas, všechno důležité polyká. Dává přízvuk tam, kde není, a zrychluje, když má zpomalit. Vysvětlíte to někomu, kdo nemá ani špetku citu.

Na krku se mu na špinavé šňůrce pohupuje červená píšťalka, seprané námořnické triko ležérně zastrkal do gumy vytahanych tepláků a nevoní. Vlastně jsem ho v jiném než zajetém oblečení neviděla a nemůžu si vzpomenout, jestli měl někdy jiné tričko. Je hubený jako bič a přemýšlím, co je na něm zvláštního. Snad jen ty chlupaté uši. Když mluví, pohybují se nahoru a dolů, zato svaly v obličejí jsou kamenné vždycky. Někdy je to výhoda. Nikdo neví, co si myslí.

Ale teď? Neměl by projevit alespoň náznak emoce?

„Vážená nevěsto, vážený ženichu, dejte si první novomanželský polibek,“ mele dokola už asi posedmé. Kdyby mě oddával takový smutný šmudla, do chomoutu bych snad hlavu nestrčila. Měl by radši vzít práci v krematoriu, to by mu šlo. Projev bych mu taky napsala.

Máme hotovo a nabízím červené.

„Ale Aneto, oddávající přeci nemůže po nocích chlastat! Copak bych mohl, kdyby se to prolátlo, důstojně vykonávat svoji funkci?“ Vlastně neřekl díky, sebral projevy a ztratil se.

Ani za mák mi nechybí.

Agent s igelitkou

Ráno je ve sborovně sušárna a deset párů uší je nastavených v pozoru. Když vejdu, je ticho. Na to má každý z nosu hned barometr. Johana mě předběhla a na stole voní káva.

„Kafe si vypijesh potom, teď máš jít k řediteli,“ procedí mezi zuby, „čeká tě, prý si to u něj vypijesh.“

Bojí se víc než já, a aby uklidnila zmatek, polyká pod tlakem růžové výrobky Zentivy. Cestou do ředitelny lovím v paměti, buď si už nic nepamatuju, nebo jsem čistá jak lilie.

Na chodbě ječí zástupkyně Voříšková na čtvrtáku Patrika: „Ty smrade jeden, já ti ještě ukážu, buď já, nebo ty... a já ti garantuju, že maturitu na téhle škole nedostaneš.“ Jako by o tom rozhodovala.

„A vy kdybyste mohla,“ vříská teď i na mě, „vy vlezte těm harantům i do zadku. Že vám není hanba.“ Vystřeluje po mně jedovaté šípy a já vůbec nevím, jak jsem si to zasloužila. S Patrikem se na sebe podíváme a oba se pousmějeme – hanba by měla být Voříškové.

Klepu na dveře ředitelny a otvírám je dokořán.

„Dobré ráno, Pepo,“ usmívám se na ředitele.

„Pro tebe, Aneto, to dobré ráno nebude. Včera se tu na tebe ptal nějaký divný člověk, pořád mi to leží v hlavě. Tak vysyp to, v jakém průšvihů lítáš?“

„Jak vypadal?“ vyzvídám.

„Tak čtyřicet, vysoký elegán. Buď to byl právník, exekutor, nebo agent od tajné služby. Hele, nešetří tě BISka?“ V hlavě mi šrotuje.

„A co chtěl?“ Snažím se přijít věci na kloub.

„Ptal se, jestli tady pracuješ a kde bydlíš.“ Zírám jak zjara.

„Měl igelitku,“ zaujalo ředitele, „a z té vytáhl litrovku Jamesona. Skvěle pít. Já musel slíbit, že budu mlčet jako hrob.“ Pepa mi nalévá. Po ránu chutná obzvlášť dobře.

„Jdu k tobě hned na hospitaci, abych byl z obliga, kdyby něco. Uděláme zápis. Když nás teď budou prověřovat, uvidí, že jsme vzorná škola.“

Jdeme do čtvrtáku. Hodina je excelentní, nálada výborná. Chci položit otázku i řediteli, ale neudělám to, aby si neuřízl ostudu.

Před rozbohem hodiny rozředí panákovou smršť černou kávou – tu jsem ho pít ještě neviděla.

„Bylo to velmi dobré, Aneto,“ konstatuje suše.

„Velmi dobrá je dvojka,“ jsem zklamaná.

„K hodině mám drobnosti,“ zdůrazňuje Pepa. „Zlepšit zápis na tabuli – čmáráš jako kocour. Nejde to dohromady s Tvoji elegancí. Ty anglické výrazy džob, skoup, gender, all-inclusive... Vykřikovali jeden přes druhého. Bylo by dobré, kdyby se přihlásili. Bouráš tu zajeté zvyklosti...“ Vysrkává logr ze dna hrnku a mezi zuby se mu černají zrníčka kávy.

„Jinak to bylo slušné, Aneto, to uznávám.“ Podepisuji zápis z hospitace a neodporuji.

„Hlavně opatrně,“ napomíná mě, „ať se do ničeho nenamočíš. Kde bych pak hledal takovou češtinářku?“ Škoda, že nepřišel hospitovat odpoledne, to už by měl svoji hladinu a líbilo by se mu úplně všechno.

Medaile na krku

Po škole jdeme s Johanou podpořit kolegu Jarka na radnici. Sám se ještě neženil a svatební obřad neviděl ani z rychlíku. Dneska oddává poprvé, a hned tři svatby. Jdeme pozdě, stíháme až třetí v pořadí, tak aspoň něco. Chováme se jako ženské, co nemají nic na práci.

S námi před radnicí přistály dvě čtyřkolky. Trochu závidím obstarožní dámě, že ji v jejím věku ještě někdo svezl.

Na radnici nikde ani noha a s Johanou jsme jediné, kdo do obřadní síně zavítal. Varhaník hraje svatební pochod a občas trefí akord vedle. Kdyby hrál na pohřbu, mrtvola by se už obracela v rakvi.

Podle instrukcí matrikářky, která tu má všechno na povel, vstupují slavnostním krokem do rytmu nevěsta, ženich a svědci. Už jsme se potkali. Těm čtyřem je v součtu tak 220 let a jsou napěchovaní v motorkářských kombinézách s reflexními reklamními nápisy na předku i zadku. No, těbůch.

Vstupuje oddávající. Ve vlajícím obleku a nevkusné kravatě s tlustými tučňáky mi připomene člena Addamsovy rodiny. Píšťalku vyměnil za zlatou medaili, ani ta z nicky chlapa neudělá.

Čekal nevěstu v bílém a ženicha ve fraku, a místo toho motorkářské kombinézy. Víím, že pro daný okamžik nemá v zásobě vhodný projev. Chytrý člověk by se vylhal, ovšem Jarek čte v tom momentě nedůstojnou řeč pro mladé.

Vyměňte si prstýnky. Další faux pas. Postarší nevěsta dostává prstýnek. Svému partnerovi věší na krk zlatý řetěz s medailí navlas stejnou, jakou má na krku Jarek. Připadá mi to vtipné a netradiční.

Na závěr slavnostního ceremoniálu se kolega přeci jen odvazuje. Chce podtrhnout slavnostní chvíli a vyhrkne silným

hlasem: „Ať vám to dobře létá!“ Alespoň že novomanželský polibek na závěr je opravdový.

Spolu se svědky zachraňujeme situaci a tleskáme.

Novomanželé jsou oddáni, svatební obřad je u konce. Nešťastný varhaník hraje na závěr pár falešných akordů.

Co kdyby někdo rozpitval řeč oddávajícího a zjistil, že je svatební obřad neplatný? Zodpovědnost – to není nic pro Jarka, to není jako rozdávat jedničky a dvojky za rovnou a křivou stojku.

Motorkářský pár ještě neopustil obřadní síň a kolega už vrací propůjčenou medaili starostovi. Rezignuje na funkci s okamžitou platností. Jen ať si ty manželské svazky vezme na hrb někdo jiný. Zajímalo by mě, kde teď užije svůj planďavý oblek.

S Johankou zaskočíme do nejbližšího baru U Uprchlíka, dáme si panáka a zdrbneme Jarka, že na něm nezůstane nit suchá.

Tisícídevátá v pořadí

Večer volám Táně, měla dneska v Brně premiéru, v muzikálu Chicago zpívala Velmu.

„Ahoj mamko,“ srší z ní energie, „byla jsem za hvězdu. Byl tady táta s tou svojí a slušelo jim to. Škoda, že jsi nemohla dorazit. Já víím, na otočku to nemá cenu, když jdeš zítra do práce.“ Kdepak, Martin holky nezanedbává, a jak je vidět, nezanedbává ani tu svou.

„Dostala jsem fůru kytek. Nejhorší je, že mi ty kytky nosí samí staříci. Na kafe mě taky nikdo normální nepozve, tak je pořád všechno při starém. Holky tu chodí s holkama, kluci s klu-

kama a jenom já jsem sama...“ Má, co chtěla. Za dvacet představení do měsíce má jen hubený plat, ale alespoň ji to baví.

Volá Alex. Měl dobrý den: lobbistům to natřel, politikům poradil, a tak dostane dobře zapláceno.

„Představte si,“ rozpomenu se, „že někdo o mně u nás ve škole sbíral drby.“ Na druhé straně drátu panuje trapné ticho. Že by Alex? Tak Alex mě tedy nenapadl. Nesetkali jsme se a ani nevím, jestli bych ho podle fotky na Štěstí vůbec poznala. „Vy o tom snad něco víte?“ ptám se opatrně.

Telefon je najednou hluchý. Ticho na drátě mě netíží, platí ho Alex. To jen s Johanou telefonujeme rychle a mluvíme jedna přes druhou, abychom si za svoje peníze jaksepatří užily.

„Pochopte mě,“ zamotává se, „pracuji s politiky, a proto musím být opatrný. Chtěl jsem jen vědět, jestli jste skutečná a mohu vám věřit... no, jestli nejste agent, co na mě nasadili.“ Posazuje mě to do židle. Mlčíme.

„Dovedete si představit, jak jste mi to ve škole zavařil? Už mi nevolejte!“

Pokládám.

Volá.

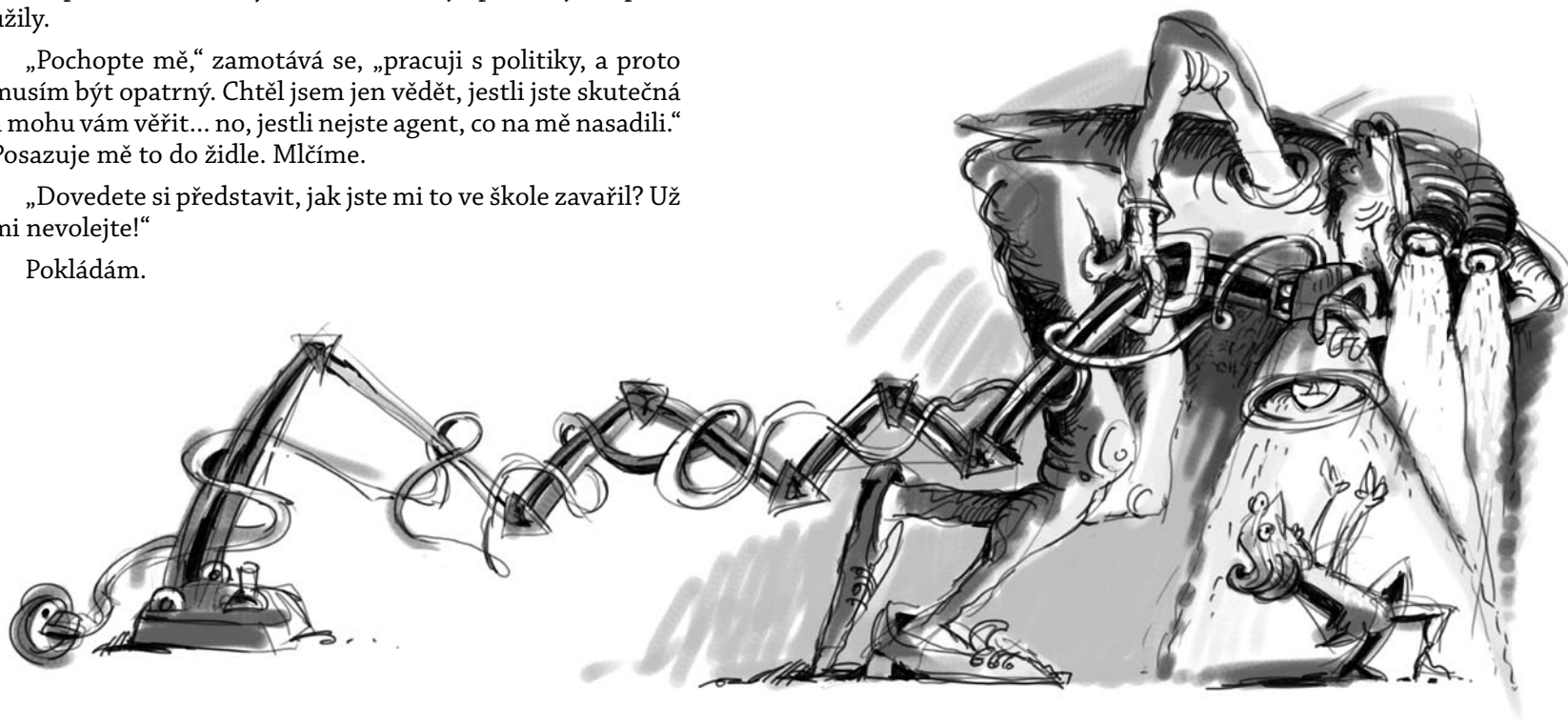
Volá znova.

Neberu to. Dostane za vyučenou.

Musela jsem na něj udělat dojem. Koutky úst mi škubají. Kdyby tak ředitel věděl, jak jsem k Alexovi přišla.

Pro změnu zabliká Závodník Zdeněk. Beru to.

„Dobrej Anetko, v pátek mám pozvánku na Dixi memorial, je to takové setkání lidí kolem automobilovýho sportu. Bohužel, zakládající členové – a já jsem jeden z nich – již vět-

šinou nežijí, je to už 41. ročník. Nechcete mě tam doprovodit?“

„Ne, jsem utahaná jako pes.“ Milý starý pán.

Pípně esemeska, odesílatel: seznamka Štěstí. Když pošlu sms za třicet korun, posunou mě na výhodnější pozici. Je to šance – bude mě kontaktovat více mužů a hned bude z čeho vybírat. Nejsem žádná padavka a něco vydržím, posílám obratem čtyři.

Teď jsem tisícídevátá v pořadí, od včerejška mám ve schránce dvaadvacet zpráv od nedočkavých mužů, na profil jsem se přihlásila dvěstěčtyřidevadesátkrát – a to jsem stihla za dva měsíce.

Probírám zprávy na Štěstí.

Každá pátá je od Mirka. Je pro mě starý – jednoduše nebrat. Přiblížila jsem si jeho fotku. Má nenormálně červený nos. Napsala jsem mu ve slabé chvílce, že na mě leze chřipka, a teď dorazila odpověď:

„Milá Aneto, jste tak upřímná a otevřená, myslím na vás, kudy chodím. Na chřipku mám doma speciální lampu. Přijďte, svléknete se, já zapnu lampu, nahřeju vás a bude po chřipce. Důvěřujte mi, mám to vyzkoušený, na ženy to funguje spolehlivě.“ Jó, to by se dědkovi líbilo, ještě aby to s ním šlehlo. První pomoc jsem nikdy nedávala a kdo ví, jestli bych to vůbec svedla. Ať vychladne a u lampy si radši ohřívá svoje nohy.

„Nejhezčí věci v životě zažiješ, když nic nečekáš – pak může být překvapení pouze pozitivní“, píše můj starý známý Daniel a pokračuje:

„Kdysi nakreslil francouzský výtvarník Jean Effel kreslený film *Stvoření světa*. Pánbůh, takový roztomilý děda, vytvořil vždy něco krásného, např. růži... A když se otočil, ďábel mu to vždy nějak pokazil, např. přidělal růži trny... A v životě je to stejné – vždycky, když Ti něco připadá úžasné a krásné a máš to na

dosah, objeví se nějaké trny... Mám spoustu špatných vlastností, a dokud si je ‚neosaháš‘, vždy hrozí, že se popícháš, a čím méně jsi ostražitá, tím silněji se zraníš a více to bolí... Posílám hubičku, Daniel.“

Dost dobré, jen nevím co ta hubička. Jako by za zprávou udělal černou kaňku.

„Milá Aneto, hledám ženu do společnosti, do postele a do kuchyně. Podle fotky jste pěkná, a jestli vyzkoušíme napřed postel nebo tu kuchyni, je na Vás... Aleš“ Tenhle hledá reprezentativní, poslušnou a k tomu navíc němou. Nic pro mě.

Další nabídky jsou vesměs od pětatřicátníků a nezahlájejí ani mladíci, sami nedomrlí holobrádci. Mohla bych být jejich matkou. Co by tak asi chtěli od dámy v letech? Lekci v sexu? Peníze? Mají smůlu.

Jedna ze zpráv je od Dominika: „Umět se radovat ze všeho. Nečekat, že v budoucnu přijde něco, co bude to pravé, protože je možné, že to pravé přichází právě teď“, cituje Otu Pavla. Možná mi zrovna Dominik dobije baterky, kdo ví, tomu šanci dám.

Ze severu, z jihu zírá do výstřihu

Je osmého listopadu, zamračená sobota. Sedím ve Výtopně na mém milovaném Václaváku a vyhlížím Dominika. Nabízejí tu stejné polotovary jako ve vedlejším bufetu. Stačí, když si z jídelního lístku objednámu menu s deseti cizími slovy, abych měla pocit, že jím něco lepšího.

Sedím co nejdál od dětského koutku, odkladiště řvoucích prcků, a pohledem sjíždím mužskou část populace. Jsem napjatá jak přetažená struna.

Kde je Dominik?

Jeho fotku vytisknutou ze Štěstí svírám mezi prsty a prohlížím ji. Pohledný týpek. Bradu má malinko nahoru. Vznešeným držením hlavy připomíná římské císaře. Je to hubeňour, svaly na odív zrovna nevystavuje. Co by taky normální chlap hledal v posilovně? Ostřím na celek. Pružný, vysoký sportovec na kolečkových bruslích s batohem na zádech je prostě k sežrání.

A hele! Vytáhla postava s potrhaným batůžkem na zádech se proplétá hrozem lidí k mému stolu. „Ahojky, učitelko,“ promluví zvučným basem a nervózně mi potřese rukou.

Bože, jak je ten člověk zanedbaný. Vytahané kalhoty neurčité barvy obalují dvě plaňky od plotu. Mikina zakrývá hned dvě trička, která si ledabyly oblékl jedno přes druhé. Fuj, rande s bezdomovcem nepřežiju. Rezavé strniště už pár dnů neholil a má rovnátka. V ústech pětáctýřicátníka mě zrovna nerajcují. Značí, že dotyčný není při smyslech nebo obdivuje Slávka Sobotku. Nikdy jsem se nelíbala s rovnátký – ještě aby mi tak ucvakla jazyk.

Jinak je docela k světu – kdybych si ho vyprala, nažehlila a vykrmila... Nakonec i Angelika měla básníka Špínu.

Nenuceně se houpe na židli. Objednává pro oba kávu, horkou čokoládu a sladký dort. Zvláštní, v čistoučkém podniku je jako ryba ve vodě.

„Chceš asi vědět něco o mně, vid', učitelko.“ Pozoruje mě smělym pohledem.

„Před časem jsem koupil na kraji Prahy dva nádherné domy. Ubytoval jsem tam Ukrajince. Každý měsíc od nich vybírám nájemný a to není jenom tak,“ zdůrazní.

Pod nos mi strčí vizitku: Ing. Dominik Bubák

„Nebydlím tam. Koupil jsem si malej byt v centru, za hotoť. Dluhy nedělám, nemám je rád.“ Mluví mi z duše.

Letmo mě políbí do vlasů. Leknu se, je to tak nečekané. Zblízka nezapáchá.

Mluví na mě, ale do očí se mi nepodívá. Kam se to probůh dívá? Upírá pohled na moje prsa. Jsou vzorně orámovaná novou push-upkou. Byla drahá, ale dělá mi prsa o dvě čísla větší a možná ještě větší. Jsou impozantní. Chovám se jako každá jiná žena a uvelebuj se tak, aby měl co nejlepší výhled.

„Ti moji Ukrajinci korunou zrovna nesmrdí,“ zamračí se na mě jako opravdový bubák.

„Úřady práce jsou k ničemu a Kalousek teď natahuje ruku víc než dřív. Hrozí prstem a chce nasypat ještě víc daní. To mám snad krást? Zkurvená doba. Kdy to už do prdele bude lepší?“ nebere si servítky.

„V tomhle zasaným státě se spravedlnosti nedomůžeš, každě si tu dělá, co chce,“ vylévá kýbl zblitků na moji hlavu a přitom neodtrhne oči od mého plného výstřihu. Kdyby si koupil obraz Mony Lisy, ta její zahalená prsa by ho jistě nebavila. Za to by ho naučila dívat se zpříma do očí.

Dojídáme dortík a Dominik krká hlubokým znělým hlasem. Polkne. Znovu hlasitě krká a dává si záležet na stylu. Budíme pozornost u vedlejšího stolu.

Nejsem cimplích ani přecitlivělá Japonka, ale takovéhle zvuky duši zrovna nepohladí. Jó, to když žena uvaří doma dobrou večeři, to je něco jiného – to je pocta. Muž tím říká – bylo to výborné, děkuji. Ale v restauraci? Tady se na náš účet baví snad polovina hostů.

„Aneto,“ osloví mě, „umíš rusky, vid'.“

Celá moje generace přeci umí rusky, jen jsme nikdy neměli příležitost si to vyzkoušet.

Zhoupne se na židli. Moje čokoláda na stole zemětřesení neustojí. Vystříkne mi do výstřihu a sladký hnědý koláč na stole se zvolna roztéká. No nazdar.

„Promiň, to jsem nechtěl.“

Vytahuje použitý papírový kapesníček. „Ty si moje sladká učitelka, vid’?“ směje se a chce mi kapky z výstřihu očistit.

Udělám to pro jistotu sama. Stírám z prsou sladké kapky a tu dobrotu z prstů olizuju. Pozorně mě sleduje a má z toho švandu. Objednává mi novou čokoládu.

„Proč ses ptal, jestli umím rusky?“

„Dostat peníze za nájem, to není žádná legrace. Třeba: dej sem prachy se řekne rusky ‚gani bablo‘, ukrajinsky ‚de hroši‘, sbal si svech pět švestek ‚sabiraj svai manatki‘ a ukrajinsky ‚trymaj svoji reči‘... Jó, ten zsranej život mě vyučil, jsem tvrděj jako skála,“ rozčiluje se, vyhrožuje a nadává. Asi ukrajinsky.

„Dominiku, nevíš, jak se ukrajinsky řekne ‚rád se na tebe dívám, sluší ti to a líbíš se mi?‘“ zkouším, jestli má ve slovníku taky něco pozitivního.

Nemá.

„A teď, proč tu jsme, vid’?“ plynule přeskochí na jiné téma, „uvažuješ o sexu se mnou? Nic vážného, jen občas bysme na to skočili.“ No tohle, ten zatrpklý šmudla se s ničím nemaže. Neodtrhne přitom oči od mých vystavených ňader.

Já přece nehledám muže, který se zastaví, kdy se mu to hodí, aby mi ohřál postel. Aspoň tohle chci vyjasnit.

„Víš, nehledám jenom sex,“ dávám si na čas, „chci prostě vztah na plný úvazek.“

Chápe.

Mávne na servírku. „Není co řešit, vid’“. Tak dopij a pudem,“ žádná zábava se mnou už nebude.

Budeme platit. Nemarní čas a ještě chvíli pozoruje moje čokoládová ňadra. Pak zaloví v kapse a vytáhne balík bankovek. Kolem stolu se snášejí dvoutisícovky a pětistisícovky a jako chmýří z pampelišky přistávají, kde se jim zachce. Dominik je sbírá. Zaplatí za oba a já vím, že pohled do mého výstřihu byl k nezaplacení. Ze zbylých bankovek udělá chuchvalec a nacpe ho zpátky do kapsy. S chutí si naposledy krkne a jde mě vyprovodit k autu.

„Ti nejskvělejší lidé jsou ti nejskromnější. To jenom hlupáci a ubožáci potřebují o sobě mluvit, aby sami ve svých očích vyrostli,“ napsal Ota Pavel, a toho mám rád. Mluvil jsem o sobě příliš, vid’ Aneto.“

Usmála jsem se.

Sportovec ze mě nebude

Každé ráno slyším z mobilu kohoutí kokrhání. Od té doby, co mě budí, ho nenávidím. Umlčím mobil a poslepu nahmátnu brýle. Potřebuji je na čtení, bez nich jsem slepá jako sůva za dne. Věk mi holt nikdo neodpáře.

Probírám se esemeskami od těch, kteří dostali moji důvěru a telefonní číslo. Než se vydám do školy, podívám se, kdo mi píše:

„Preji vam krasne rano posilam pozdravy ja i Bedrisku (povidal jsem ji o vas) stale se potim,“ píše Čenda. Miluje svoji jezevčici Bedřišku a mě. Píšeme si už nějaký ten týden. S Bedřiškou, které koupil nový obleček, mě všelijak nadbíhají, ale na rande ve třech jít nechci.

Co Jirka? „Posilam prvni rani pohlazení polibeni obejmuti... napis mi neco vic o sobe touzim se ted na tebe mlcky divat a vnimat dotek Anet napis co mas rada...sport plavani sauna?“

Slož si svého chlápka!

Zřejmě hladí a líbá každou na potkání. Hmm... po pravdě, neznám ženu v letech, která by si na první schůzce vyvalila svoje špeky do plavek. O tom, že sport podlamuje zdraví, vím své. Všichni tělocvikáři v mém věku jsou už dávno odepsaní – mají obroušené klouby, bolavá záda a kyčle na výměnu. Kdepak, sportovec ze mě nikdy nebude, v tom já mám jasno...

„Příjemný večer pekne se mi s tebou povidá...zajimas mne jako velmi příjemna žena, jako spoluhráč, jako partner, toužim se radovat i hledat řešení s někým, komu verím...toužim podat ruku a být oporou...a to take očekávám...napis mi něco víc o sobě, zajima mi cokoli, tesim se, Premek.“ Jak daleko s Přemkem zajdeme, je ve hvězdách.

Se Šimonem bych se unudila k smrti: *„Ted sem prisel domu osprchuju se a udelam si caj neco snim namazu si chleba s pastikou a koupil sem si rajcata pak si vlezu do postele k televizi jestli Aneto budete souhlasit se schuzkou mate dopredu dve veci jisty kytku a kafe tak se teste Simon.“* Je to jasný, na kytku zapomene a kafe si zaplatím sama.

„Mas zahratku? Copak mas Aneto na zahratce? Hrabes listi?...a vlastne si venku a cistis si hlavu prace na zahratce je nadherne osvobozujici. Taky hrabu. Myslim na tebe. Hledam k tobe cestu. P.“ Ani P. mě asi na hrabání nelapí.

Pánové, snažíte se, mám z vás radost. Přemka si nechávám uležet, aspiruje totiž na Muže pro mě. Ostatním pánům odesílám stejnou esemesku, kterou mám už dopředu připravenou: *„Vazeny, cenim si Vaseho zajmu, mam o muzi jine predstavy a preju Vam, abyste brzy nasel zenu, se kterou vam bude dobre. Hodne stesti. Aneta.“*

Šťastné jsme všechny stejně, nešťastná je každá jinak. Ale když muže odmítáme, všechny mluvíme stejnou řečí.

Tak Aneto, rychle do školy

Shazuji ze sebe růžové pyžamko s medvídkem, vrchol nevkus. Voní mi dětstvím mrňavé holčičky s krátkými, v pozoru stojícími copánky, co po takovém pyžamku bryndala každé ráno bílou žitnou kávu. Kdyby mě viděli moji nápadníci... Většina by možná uslintla, mě ale zajímají ti ostatní.

Oblékám si vkusnou černou, kterou ve finále říznu žlutou. Kanárkové boty a žluťáskový pásek. Do žluté kabelky přesypávám vše, co nepotřebuji, z černé kabelky, která ladí naprosto ke všemu. Přidávám brýle. Jsem rychlá jako blesk, elegantní jako žirafa a k tomu chytrá jak rádio.

Ve sborovně vysypu všechny zbytečnosti ze žluté kabelky na stůl. Potřebuji jedinou věc – brýle na čtení. Do háje! Všechno mám – brýle nemám. Můžu hledat, jak chci. Bez brýlí brýle stejně nenajdu. Kdybych si tak vzpomněla... S mou pamětí je to jako u starých počítačů s tím rozdílem, že nejde rozšířit ani opravit.

Proplouvám hodinami. Písmenka jsou pro mě černá přelévající se mraveniště, a tak vykládám o spisovatelích a říkám si pro sebe, proč jsou v třídnicích neviditelné kolonky. Přivolávám na pomoc Johanu – zapisuje, kdo chybí a co jsem učila. Dřina. Dopoledne je dlouhé jako první týden po prázdninách.

Vyučování pro mě dneska končí, a tak rychle běžím do optiky. Ztracuji všednost. Extravagantní rámeček mi do zítřka vyplní skly z plastu a zase budu vidět. Tak jen vydržet.

Mobil zvoní zrovna teď, strkám si displej pod nos, pak ho pomaličku oddaluji až na vzdálenost paže, ale nerozeznávám, jestli mi volá Závodník Zdeněk nebo Dušan Velocipedista. Jsem v koncích. S mejlíky je to zrovna tak, jako by nepatrní

černí mravenci běhali sem a zase tam, jen občas přeleze nějaká tučná mravenčí královna. Číst je dnes nad moje síly.

Nikomu nezavolám, nic nenapišu, nic se nedozvím a ani nikomu nepovím, jak mi je. Jsem odříznutá od civilizace. Jsem jako velryba na mělčině, co vyfukuje menší a ještě menší vodotrysky.

Do zítřka bude mým společníkem televize. Tak co máme v programu?

Ani tohle si dnes nepřečtu.

Agent se odhalil

V nových bílých brýlích na čtení jsem kočka. Na displeji telefonu si v klidu přečtu Alex. Pokolikáté asi volá? Pár vteřin ještě zkouším jeho trpělivost, pak telefon zvedám.

„Aneto, záleží mi na vás. Neumím prosit, nikdy to nedělám, ale teď vás prosím o setkání,“ skoro škemrá, „co dneska v sedm v kavárně Slavie? Ano, ptal jsem se na vás ředitele a co je na tom? Víím, měl jsem vám důvěřovat, ale kdybyste věděla, kolikrát jsem se už spálil... Těším se, že vás poznám osobně.“ Se svým „budu tam“ nespěchám, ale na tohle rande se už dopředu těším.

Do zašlé kavárny Slavie prověřené historií přicházím jako druhá. U původního stolečku s výhledem na světlou Vltavu sedí Alex. Zajímavý italský typ v exkluzivním obleku je prudce elegantní, žádné tintítko. S vůní to nepřehnal a pětáctýřicet by mu taky nikdo nehádal. Obejmeme se jako starí známí, galantně mě vysvlékne z kabátu, pověsí ho na věšák a vysune pro mě židli u stolu.

Sláva, gentlemani nevymřeli!

„Grossmann tady psal povídky,“ povídá příjemným hlasem, „Seifert básně, Zrzavý a Šlitř tu sbírali inspiraci, a kdyby teď ke mně přisedl Václav Havel – a že ho mám hodně rád – nebyl bych tak šťastnej, jako když tady mám vás, Aneto!“ Má image seriózního právníka, přísného exekutora, agenta tajné služby a šarmančního milence.

Šedá eminence, možná bílý kůň.

Hřejivé záblesky v tmavých očích si se mnou pohrávají. Vláčný úsměv odhaluje vybělené zuby jako z reklamy na pastu, snad používá i zubní nit. Bílá barva kontrastuje se snědou kůží a černým knírkem, co se v rytmu řeči pyšně natrásá nad horním rtem, když mluví. Je prostě dokonalý.

Objednává mi kávu a panáka. Že by Jameson? Trefa do černého.

„Jsem v radě Prahy 4, ve volbách jsem zase uspěl,“ mluví o politicích a předražených státních zakázkách. Je to vůbec možné? Nevymýšlí si? Nepřehání? Visím na jeho rtech a vyprávění mi bere dech. Všude kolem tolik špíny a jen on je čistý. Přijde mi chytrý jako Václav Pačes, šarmantní jako Marek Eben a krásný jako Tom Cruise.

Nabízím tykání.

„Budu ti říkat Andy,“ zašeptá. Proč ne?

Najatý klavírista nás po očku pozoruje a nezúčastněně přehrává pár evergreenů. Tahle kavárna je nasáklá poezii i bez něj.

„Půjdeme na večeri jinam,“ chce Alex prodloužit naše setkání.

Bloudíme ruku v ruce spleti úzkých uliček. Jdeme po Národní, na Příkopy a ke Slovanskému domu.

Vláci zmuchlanou žlutou igelitku. Nehodí se k němu. Co může uhlazený politik přenášet v igelitovém pytlíku s červenými uchy?

V Sushi Pointu sedím poprvé.

Říkám, co mi slina na jazyk přinese, a volně se mi dýchá. Plamínek svíčky na stole nás ještě víc sblížuje.

Objednává sushi.

Mističky a talířky plné nevábnych pokrmů na stole nás od sebe na chvíli vzdálí. Zápasím s dřevěnými hůlkami. Alex vezme moji ruku do své. Vysvětluje funkci každého z prstů a hůlky v mojí ruce rozhýbává. Donést sousto k ústům je náročný proces a většinou mi všechno cestou spadne zpátky do mističky se sojovkou. Vlastně je to jedno. Tak hnusné rýžové ruličky jsem ještě nejedla. Zelená řasa páchne, neslaná lepivá rýže je rozvařená a uvnitř je něco odporného. To nepolknu ani za nic, vydlobnu to a odložím na okraj talíře. Dojídáme a já mám hlad jako vlk. Co bych dala za vepřový řízek v docela obyčejné hospodě. Přeci tady nesedíme dvě hodiny – asi někdo popohnal hodinové ručičky.

Za večeri platí 2.400 korun a dává takové spropitné, že bych z něj mohla žít celý týden. Líbím se mu, to je jisté.

Bloudíme noční Prahou a máme si pořád co vyprávět. S vánoční výzdobou si obchodníci letos pospíšili, jsou rok od roku rychlejší. Je tu zvláštní světlo a klid.

Pohladí mě po rameni a přitulí k sobě. U stanice metra mě rozhodným pohybem opře zády o telefonní budku a dlouze líbá. Cítím v břiše zvláštní pocit. Chci zastavit čas. Jen ta igelitka mezi námi nějak překáží.

„Zítra přijedu k tobě,“ zašeptá. Kývnu a zmizí ve tmě jako duch. Poslední metro mě odváží domů. Dnešní večer se mi přehrává před očima jako zrychlený film, pořád dokola. Přiju si, aby barevné 3D s Alexem nikdy neskončilo.

Všechno se musí zkusit

Celý den jsem se nezastavila. Do školy, ze školy, nakoupit, uklidit, uvařit večeři a k tomu skvěle vypadat. Jen si to zkuste! Tvarohovka se nafukuje v troubě a leze z pekáče ven, hlavně ji nepřipálit. Hovězí vývar s domácími nudličkami pěkně voní. Brambory bublají v hrnci. Na pánvi se neposlušně vzdouvají dva vepřové plátky a vedle se mazlím se sýrovou omáčkou. Alex si dá do nosu, to bude něco jiného než rozvařená nasládlá rýže zabalená ve smradlavé řase.

Mám hotovo – dorazil právě včas.

Letmý polibek a už nosím na stůl. Vzpomenu si přitom na moji mámu, říkávala „láska prochází žaludkem.“

Alex kontroluje, co je k večeři, a nechutně se šklebí.

„Nezlob se, tohle jíst nebudu, nechci riskovat. Jednou jsem snědl podobnou omáčku a bylo mi hrozně špatně. Načnu to víno, co jsem přinesl. To, co tu máš, se nedá pít. Kde máš otvírák a skleničky?“

Zapne televizi a rozvalí se do křesla. Uklízím jídlo do lednice. Musí vědět, že jsem zklamaná. Trvá mi to pěkných pár minut. Alex mezitím odpadl.

Chrápe, jako když dříví řezou. Červené upíjím sama a čekám. Chrápání přehlušuje i puštěnou televizi. Vytáhnu mu ovladač z ruky, a teprve když televizi vypínám, probere se.

„Andy, promiň, měl jsem těžkej den, nic se mnou dneska nebude, jedu domů.“ Pohladí mě po vlasech. „Na tý fotce v seznamce máš docela jiný vlasy, tak pěkně sestříhaný, to ti sluší víc. Skoč si zítra k holiči.“ Tahle poznámka mě rozladí. Copak vypadám jako obluda?

„Zítřka večer se zastavím, a hlavně už nic nevař.“ Za záclonou pozorují, jak obrovský stříbrný teréňák unáší Alexe do tmy.

Sedím v kuchyni, polykám slzy a hned na to kusy vepřového přelitého pikantní sýrovou omáčkou. Dorážím se tvarohovkou. Krkám. Zvládla jsem dvě večere a cítím se jako prase před porážkou. K čertu s linií.

Večer ještě volá. „Mám tě před očima, jsi tak pružná a vzrušuješ mě. Promiň mi to, nic by sis neužila, nějak to na mě dopadlo. Zítřka jdu na vernisáž jedné sochařky, odlévá bronzové sochy, co nikdo nikdy nekoupí. Léta ji podporuju. Ty sochy se mi líbí a byly doby, kdy se mi líbila i ta sochařka. Zítřejší vernisáž je pro mě důležitá. Budou tam politici i lobbisté. Pak přijedu.“

Závidím sochařce neobyčejnou práci, svobodu i náklonnost Alexe.

„Řekni,“ zaskočí mě zvláštní otázkou, „nebude ti vadit, když jsi tak štíhlá, že ten můj je takovej větší? Takový nářadí jsi asi ještě neviděla, nerad bych tě vyděsil.“

Stalo se.

Vyděsil mě už tou otázkou. Asi se s ničím nepárá. „Neboj se,“ nevím, jak na to, „drobné anomálie mi vůbec nevadí.“

Ještě dlouho si povídáme. Vypráví mi o své ženě, která ho opustila, a o svých třech synech. Dva z nich jsou samostatní, třetímu Erikovi je teprve deset. Má ho nesmírně rád.

Změna je kořením života. Všechno se musí zkusit a zítřka to bude sex s Alexem.

Nemám kam složit hlavu

Jsem tak zaměstnaná, že zanedbávám i Johanu. Mám před sebou další náročný den. Do školy, ze školy, rychle ke kadeřnici, obarvit a hlavně dobře sestříhat podle předlohy. Nevařím, aby se Alexovi náhodou neudělalo šoufl, zato dobře vypadám. Všechno jde podle plánu. Vyhrávám závod s ručičkami hodinek. Už je tady, stojí u dveří. Proběhne letmý polibek mezi dveřmi.

„Vidíš, jak ti to sluší, přesně jako na té fotografii na Štěstí, omládlá jsi. Ještě musíš na manikúru. Vzrušuje mě, když má žena dlouhé upravené nehty.“ Nic se nemá přehánět, kontruji v duchu.

„Sukně je dobrá, ale co sis to oblékla za halenku? Za chvíli ten hadr roztrháme a vyhodíme mezi odpadky. Doma se oblékáš pro mě a musíš být přitažlivá. Když jdeš ven, oblékáš se pro jiné chlapíky a to můžeš klidně vypadat jako strašidlo.“ Zvláštní filozofie. Taková novátorská.

„Cos uvařila?“ překvapuje mě. „Tak co máme dneska k večeri? Mám hlad, že bych chroustal i hřebíky.“ Stydím se a musím s pravdou ven: „Nejen že jsem nic neuvařila, i zbytek ze včerejška jsem dávno snědla,“ přiznávám.

Zachraňuje nás zbytek tvarohovky, krájím ji na velké kusy a Alex polyká jeden za druhým. Zapíjí je mlékem a chrochtá blahem. „Bylo to výborné,“ huhňá s plnou pusou, „ale nenechal jsem ti ani kousek.“ Myslí na mě, co víc si přát? Je mi blaženě. Pevně mě obejmě.

„Co to je?“ Očuchává mě a šklebí se. „Čím to páchneš?“

„To je voňavka Chloé,“ říkám pyšně, „používám ji už léta.“

„Jdi s tím do hajzlu,“ rozvášňuje se. „Žena má vonět po mlíku a jahodách... pojď, umyju si tě.“ Napouští vanu a pomalu mě vysvléká. Mou sváteční halenku trhá na cáry

tak lehce jako novinový papír a odhazuje je kamsi za sebe. „Slíbil jsem, že ji vyhodíme, nesluší ti ani náhodou,“ roztáhne úsměv.

Hladí každý záhyb mého těla, nespěchá. Má jemné, žhavé ruce. Citlivými prsty mě rozehrává a ladí, jako by probouzel zapomenuté stradivárky. Ráz na ráz strhává všechno i ze sebe a vtlačuje se ke mně do vany. Mohutné vlny se vylévají přes okraj. Na chvíli znejistím, ale hned je mi všechno jedno. Zaměstnává mě jen jeho tělo.

Alex nelhal. Je obrovský! Takhle vybaveného muže jsem neviděla ani v televizi, natož u mě v koupelně.

Vzdychá: „Andy, ty moje sladká jahůdko.“ Hladíme se snad věčnost. Alex se ode mě náhle odtáhne, rukama udělá

několik rozmáchlých pohybů a prudce vstává. Veliká vlna se přelévá přes okraj.

Vystoupí z vany a mě se tají dech očekáváním.

Prohlížím si jeho svůdně vyrýsované tělo. Bere mě něžně do náručí, jako bych byla pírkó, a odnáší směrem k ložnici.

Líbá mě na krku a jemně mi prsty přejíždí po bocích. Prozkoumává mě, jako by ještě nikdy neviděl nahou ženu. Těžce oddechuji a plně se poddávám jeho dotykům. Vychutnáváme si tu atmosféru a vzrušení. Čekám, jak si mě vezme. Na peřinu naskládá polštáře a něžně mě uloží na záda na měkké lůžko. Jemně do mě vnikne. Zavírám oči, milujeme se a já bych chtěla zastavit čas.

Naše vyčerpaná těla se zastavují a já cítím mrazení v každém kousku mého těla. Ležíme dlouhé minuty bez hnutí.

Alex vrcholu nedosáhl, ale i tak vypadá spokojeně. Usmívá se a hraje si s konečky mých vlasů.

Na malou chvíli se vzdálím do kuchyně, kde do dvou sklenek nalévám červené. Vášnivá noc bude jistě dlouhá.

Alex leží na zádech napříč přes mou velikou postel, spí a neví o světě. Usednu na růžek postele a pozoruji ho. Hlasitě chrápe, romantika kamsi uplavala. Vtom někdo zvoní u dveří.

Copak hoří?

Rychle sbírám kusy oblečení z podlahy.

„To je nadělení!“ huláká sousedka a nervózně buší na dveře jako africký náčelník.

Otvírám spoře oděna jen v župánku.

„Mladá pani, asi vám něco prasklo pod vanou, chčije nám ze stropu voda, jak kdyby prasknul rybník,“ křičí.

Vytlačuji ji ven ze dveří. Zalovím v peněženke a podávám jí dvoutisícovku: „To je na malování. Vymalujte si to, až to

vyschne, a nezlobte se,“ dodávám. Nestandardní situace umím řešit rychle a s přehledem.

Vracím se k Alexovi, natáhnu se vedle něj. Ten chrápe, až se třesou okna. Stihl mezitím poslintat celý polštář. Zabírá většinu postele a já nemám kam hlavu složit. Střídavě courám po bytě, pozoruji Alexe, klimbám u televize a dopíjím obě slenice červeného.

Pomalů začíná svítat a já ještě nezamhouřila oko. Jsem unavená a mám kruhy pod očima jako medvídek panda. Zato Alex se probouzí svěží, roztomile se omlouvá a vtipkuje na můj účet.

Snídáme kávu a pár starých sušenek.

Pečovatelka za zdí z betonu

Cítím se jak vyždímaný citron. Všechno mi padá z ruky, práce mě nebaví a kloudná myšlenka nenapadne. Očima postrkuji hodinové ručičky a těším se jak malá holka. Dneska po škole mě Alex vyzvedne a odveze k sobě. Netuším, co na mě čeká...

Alexův dům je dokonale nedobytná pevnost malý kousek za Prahou. Na dálku otevírá bránu. Zapadne za námi západka a já mám pocit jako za branami vazební věznice Praha-Ruzyně. Postarší pán v montérkách prostřihává okrasné stromky. Bazén, velký jak příměstské koupaliště, zastíňuje řada umělých palm v květináčích. Jeho dům je rozlehlejší než bytovka, ve které bydlím já a dalších jedenáct partají.

Zdravíme se s paní, co u něj uklízí. Jde o postarší jemnou dámu, která se stará i o jeho syna. Teprve teď se dozvídám, že má desetiletého Erika ve střídavě péči. To znamená, že je čtrnáct dní u mámy a čtrnáct dní zase u táty. Má dvě postele – jednu u mámy, jednu u táty. A taky dvě školy.

Erik. Křídou si udělal čáru na chodníku. Flusá do dálky a snaží se tak zasáhnout fasádu domu. Zvláštní zábava.

Napřáhnu ruku a on prozměnu plivne směrem ke mně. Alexe to nepřekvapuje. Rozmazlený kluk řve a ječí, nic mu není vhod. Pěkný spratek zahrnutý luxusem. Táta na něj dělá tuťu ňuťu a Erikovi je to u zadku. Proč se Alex tak ponižuje?

Ukazuje mi dům. Přišli jsme načas, bude se servírovat večeře. To nevycvаланé zvíře na mě vyplazuje jazyk.

„Hned zítra si tě sem odstěhuju, Andy,“ plánuje a neptá se, co já na to. Ze všech mužů, které jsem poznala, je jediný, kdo mi něco hmatatelného nabízí.

„Jsem bohatej,“ zdůrazňuje, „a nehodí se, abys pracovala,“ rozhoduje za mě. „Budeš tu mít všechno, co budeš potřebovat a co si budeš přát. Když tu bude Erik, budeš ho vychovávat a psát s ním úkoly – jsi přeci učitelka. Dalších čtrnáct dní se budeš starat jenom o sebe.“

Ten holomek letí kolem a snaží se mi podrazit nohy. Nejradši bych ho přehnula přes koleno, stáhla kalhoty a nalátala mu. „Budeš se u mě mít jako monacká princezna,“ ubezpečuje mě Alex.

Byla jsem ráda, že jsem přežila večeři. Ten mrňavý hajzlík urážel všechny u stolu, čvachtal se v jídle, prstem si vrtal v nose a co vydloubl, to rozetřel po okraji talíře. Řval jako tur, vši silou kopal do stolu a snažil se servat ubrus. Omračoval mě vulgárními výrazy, až jsem se červenala, a to už jsem slyšela leccos.

Večeře skončila, odfoukla jsem si.

U kávy jsme si s Alexem nalili čistého vína.

„Nechci dělat pečovatelku,“ překvapuji ho, „nezvládla bych to. Pospávat u televize a ležet u bazénu pod umělou palmou, to není nic pro mě. K životu potřebuju svobodu a práci, záviděla bych těm lidem za zdí...“

Poslouchá pozorně. Necítí se ponížený.

„Já vím, Alexi, nabízíš hodně, ale ode mě chceš úplně všechno. Ty podvědomě nehledáš ženu pro sebe, ty hledáš opatrovnici pro svého syna. Měl by sis vybrat nějakou mladší a hodně trpělivou, třeba i s dítětem,“ mluvím rozvážně, „můžeš jim dát domov, můžeš začít nový život. Já na tohle prostě nemám.“

Uzemňuje mě rychle. „Já už si všiml tvýho věku a taky mě napadlo, že jsi pro mě stará. Chtěl bych ženu, která by se mnou strávila ještě pár let.“ Jeho upřímnost mě rozladí. Zdaleka se nechystám do hrobu. Pár vteřin mlčíme.

„Dobrá, vezmu tě domů,“ rozhodne a považuje tím celou věc za uzavřenou, „ale stejně to s tebou bylo fajn. Můžu ti občas zavolat?“ Němě přikývnu.

„Budete si ještě něco přát, pane Železný?“ vyruší nás paní z kuchyně. „Děkuju, už můžete jít domů,“ usměje se.

„Ty Alexi, jak se vlastně jmenuješ?“ pokládám nesměle otázku.

„Radek Železný. Na seznamku nikdo nenapíše svoje jméno, to by byl blázen. Tedy nikdo kromě tebe – a ty jsi naivní.“ Nesnáším přetvářku a lži.

Alex je Radek Železný nebo možná někdo docela jiný. A já si ještě před chvílí myslela, že je to Mirek Dušín. Aspoň že mě odveze domů.

Cestou mlčíme jak zařezaní.

Za oknem auta se všechno rozpíjí. Nechci, aby se moje uslzené oči potkaly s jeho pohledem. Jsem pro něj uzavřená historie.

Stříbrný teréňák mě vyklopí u domovních dveří. Učím se spát zase jen sama.

Střídám chlapy jako ponožky

Otevírám ledničku. Čtyři povadlé mrkve, máslo a pár vajec mě nezachrání. Poslední jogurt jsem včera snědla k snídani. Co bych dala za tlustou, pěkně propečenou krkovicí lehce potřenou kečupem a hořčicí s volským okem navrch.

Lednici schválně neplním, abych ji nemusela vyprazdňovat a nepřibírala na váze. Nechci mít na břiše sádelnatou pneumatiku, která přitahuje pohledy mužů víc než moje prsa.

A tak si zalévám poctivého turka a pro jistotu sypu do malého hrnku hned tři lžičky cukru. No co, nepřejím se, ale na dnešní schůzce s Mikulášem budu alespoň dobře vypadat.

Už po několikáté zvoní telefon a na displeji čtu Alex.

Zvedám telefon.

„Ahoj Alexi,“ špitnu. Přeci mu najednou nezačnu říkat Radku.

„Aneto, vzpomeneš si někdy?“ polechtá mě jeho příjemný hlas u žaludku. „S tebou bych to vyhrál. Všechny ženské najednou poměřuju s tebou. Je to k smíchu, mám, na co si vzpomenu, ale hledám takovou, co nechce nic. Žádné jsem nenabídl to co tobě.“ Usmívám se, ale do smíchu mi není.

Na drb se ke mně řítí Johana. „Nesu ti něco,“ křičí mezi dveřmi, „bez čeho se žádná ženská neobejde!“ Napadají mě malovátky, voňavka a svůdné prádlo s krajkou. Johana vytahuje z igelitky formu na bábovku.

„Víš, co to je? Moje babička měla takovou z kameniny, tahle je teflonová a vypadá jako z čokolády.“ Tu nebudu potřebovat nikdy, myslím si. Johana se zubí: „Pojď, pokřtíme ji.“

Docvakne mi. Svižně vymazávám formu máslem a vysypávám moukou. Můj žaludek křičí hlady a popohání mě. Johana už nalévá těsto do formy, navrch naláme kusy

čokolády, které pomalu propadávají dovnitř. Bábovka se ještě peče a já slintám jako bernardýn.

„Viděla jsem Jarka, šel z tělocvičny,“ šeptá Johana a má oči navrch hlavy.

„Už má nějakou babu?“

„Kdepak, ten má chlapa, vysokýho šviháka tak v jeho věku. Zašili se v tělocvikářském kabinetě a já je vyrušila, zrovna když se líbali.“ Vida, už je mi jasné, co je na Jarkovi tak zvláštní.

„Až to praskne, bude škola vzhůru nohama. Říďu nejspíš trefí šlak. A Voříškový zavoláme záchranku, až to s ní sekne,“ zahlásí radostně Johana.

„Ty, Johano,“ přemítám, „potřebovala by píchnout něco proti hysterii. Kdybych byla doktor, namíchala bych jí do kapčky koktejl z chlapského pragmatizmu, sexuální žádostivosti, lidskosti a špetky inteligence. Kapala bych jí to do žíly ráno co ráno.“

„Víš, kolik by to stálo?“ děsí se Johana. „Já bych se na ní vykašlala.“

Voříšková nám pěkně leží v žaludku.

„A co ty, Aneto, už jsi našla svého Belmonda?“

„Co tě vede, střídám chlapy jako ponožky,“ pokrčím rameny. „Je to vlastně droga. Někdo chodí do Sokola, někdo zpívá ve sboru nebo chodí do divadla. Já to divadlo hraju pomalu každý večer a na mně je, jakého si vyberu spoluhráče. Dneska večer se seznámím s Mikulášem.“ Johaně to šrotuje.

Nesoudí mě přísně: „Vidiš, a já budu sama jako vždycky, skončím v kuchyni a budu se zase něčím cpát. To je život,“ povzdychne si.

Vyklápíme bábovku. Střídavě ukrájujeme pořádné kusy. Tak dobrou by neupekla ani Magdalena Dobromila.

Večer jako v nebi

Dalo mi práci načinčat se, nacpat břicho přecpané bábovkou do kalhot a vyjet zipem až nahoru. Bloumám před knihkupectvím u Anděla, nahlížím do výlohy a vystavené kousky jsou mi úplně ukradené.

V kapse mám fotku Mikuláše. Hranatý obličej lemuje krátce střížený prošedivělý vous. Vousy nemám ráda a mužům s nehygienickým košťálem na bradě se raději vyhýbám obloukem. Přijde mi, že nemají čisté svědomí a něco tají. V tomto případě dělám výjimku. Co já vím, třeba mě Mikuláš přesvědčí o opaku.

Přes ulici směrem ke mně rázuje dlouhým krokem. Elegantní, pěkný chlapík by mohl sekundovat manekýnkám v Elle.

„Dobřej večír, jsme u Anděla, a Aneto, vy vypadáte jako anděl. Celej večer se s vámi budu cítit jako v nebi,“ zavtipkuje, jako bych byla královnou krásy, a vtiskne mi květinu. Prohlížíme knížky vystavené ve výloze. Četl Kafkovu povídku V kárném táboře, Krátké pohádky pro unavené rodiče od Viewegha, ačkoli není rodič, a ze všeho nejradši má kuchařky. A protože je jich ve výloze jak nastláno, rozplývá se blažeností.

Nabídne mi rámě a já se lehce zavěším. Přecházíme přes ulici a čekáme, než poloprázdná světélkující tramvaj zahlásí: „Příští zastávka: Na Knížecí,“ zadrnčí a vypaří se směrem k pivovaru.

Míjíme obchod s hudebními nástroji. Chtěl by valchu – bicí nástroj – doma má cabasu, hrál na ukulele a na tahací harmoniku. Ve výloze mají stejnou Školu hry na akordeon, ze které se učil hrát před čtyřiceti lety. Dneska máme počítače, luxusní auťáky, bydlíme každý ve vlastním bytě a žijeme na sociálních sítích. Za celých těch 40 let se Školy hry na

akordeon ruka trhu nedotkla, i obálka zůstala beze změny a připomíná zašlé časy.

„Zvu vás na večeri do opravdový stylový restaurace, sama byste ji neobjevila.“ Má pravdu. Do takové zavšivené putyky s úctyhodnou kopičkou zvratků vedle vchodu bych sama nevstoupila.

V zakouřené hospodě Brouk to žije. Je tu rachot jako o přestávce ve třídě. Vytažené basáky praskají a hučí – těžko říct, co tady hraje. Těžké alkoholové výpary se mísí s vůní trávy a syrovým pyžmem. Číšník s copánkem ve vytahaném svetru nás uvádí ke stolu. Ze dvojky v rohu sbírá načmáranou cedulku Rezervace. Je tu jediný ubrus v celém podniku. Stejně by si k němu nikdo ze zdejších hostů nesedl.

„Doufám, že nejste panenka z marcipánu, nemám ucmrdlaný ženský rád,“ žvatlají ústa v plnovousu.

Zapichuje pohled do číšníka: „Dvakrát točený.“

Číšník uhodí půllitry o stůl, až se pěna rozstříkne.

Mikuláš mi galantně připálí cigaretu a sobě voňavý vanilkový doutník. Tam, kde vyfukuje kouř, tuším ústa. Budí respekt, připomíná mi italského kmotra. Pěstěnou ruku pokládá na moji. Všimnu si otlaceného kroužku po prstýnku. Postřehne v mém pohledu otázku: „Jsem čerstvej vdovec,“ nezdá se, že by ho něco rozhodilo. „Děti nemám a bydlím ve vlastním bytě tady kousek,“ vysvětluje.

Nic jsme si neobjednali, ale před každého přistane talíř s řízkem jak sloní ucho.

„To je místní specialita,“ poučuje mě. „Naklepaný maso se osolí a potře česnekem, nechá se uležet, a pak se jako normální řízek obalí v trojobalu.“ Je to dobrota, samo se to rozpouští na jazyku. Snažím se, ale nespolykám ani polovinu porce. Usměju se na číšníka – bylo to výborné.

Mikuláš je bezedný sud. Se slovy „nenechám to tady ležet“ dojede můj řízek a objednává si dvě porce nakládaného hermelínu navrch. Chutná mu, ale mně se to zdá trochu nechutné. Sotva polkne poslední sousto, začíná panákovat. Je to rychlá jízda.

„Povýšili mě. Jsem vedoucím oddělení pro kontrolu stravovacích provozů na krajský hygienický stanici,“ drmolí strojeně. Hrome, to jsem netušila, mám dost čisté ruce? Je Mikulášův plnovous dost čistý?

„Co vlastně děláte, vy něco kontrolujete?“ ptám se zmátene, jako bych byla z něčeho podezřelá.

„To si pište, mym rajónem je Praha 5. Chodím od hospody k hospodě, všichni mě znají a všechny může trefit šlak, když mě vidí ve dveřích. Prokážu se průkazem, a to si pište, že má sílu! Tuhle jedna servírka na místě omdlela, když jsem ho vytáhl. Ha, ha, ha...“ směje se na celé kolo.

Mně se to tedy dvakrát vtipné nezdá.

„Vybalim si lejstra a v hospodě jim všechno do mrtě zvizi-týruju. Sepíšu zápis a udělím pokutu,“ vytahuje si triko.

„Za pár tejdnu přidu znovu, a to si pište, že najdu zase něco jinýho. A tu pokutu přifouknu. A tak to jde pořád dokola. A když se rozhodnu, smetu tu hospodu z povrchu,“ je důležitější než stolice.

„A kde jste byl dneska?“ nedá mi zvědavost.

„Tady. A ještě jsem neskončil. Dám jim tu pěkně za uši, a to si pište, že dostanou pokutu jak Brno. Ale žít je nechám, chovají se slušně,“ vyfoukne kouřové kolečko a prohlíží si ho.

„To byste nevěřila,“ upoutává pozornost hostů sedících u stolu vedle, „pípa je pokrytá tlustou vrstvou šlemu a v tom hnusu plavou chcíplý mouchy. A ten bordel ve skladu a krysa

chycená v pasti, nechápu, jak tam můžou něco najít.“ Můj úsměv střídají rozpaky.

„A jakéj má ten šmoula humus v lednicích,“ ukazuje prstem na číšníka. „V tomhle století ještě neviděly hadr. Jsou přecpaný plesnivejma zbytkama starejch svačin. A viděla jste ten jeho vohoz? Ten špinavej a vytahanej svetr? A kdybyste viděla kuchaře, budete zvracet – ten je jako čuně.“ Otvor v plnovousu důležitě vyfoukne vanilkový dým.

„V kuchyni kape olej ze stropu a plesnivý fleky na zdech jsou od masa, oleje, kečupu a kdoví čeho ještě. To si pište, že jsem udělal divadýlko. Namotal jsem vatičku na párátka, setřel stěry ze zdi v kuchyni a vzorky poslal do laborky, tam je chlapi prozkoumaji a tu plíseň si rozmnoží, prostě paráda.“ Z plísně má snad větší radost než Alexander Fleming.

„A záchodky,“ klidně popisuje, „to je teprve katastrofa. Všimněte si, až tam pudete, těch vulgárních obrázků, tý sbírky ženskéjch vagín. Víte, každej něco sbírá, já nápisy na hospodskéjch záchodcích. Fotim si je, třídím a archivuju. Už mám unikátní sbírku! Jednou ji spolu prolistujeme, a to si pište, že se pobavíte. Budete koukat, jak jsou chlapi vynalézaví a ženský úplně bez vtipu. A řekla byste do nich, že jsou vulgárnější? Už jste něco vyryla do záchodový zdi? Nebo čmáráte zevnitř na dveře, když skončíte... Chci to vědět, pochlubte se.“

Moje nálada klesá jako rtuť teploměru za venkovním oknem. Až do dnešního dne jsem nebyla sprostá a nenakreslila jedinou vagínu. Když vidím někde něco nemravného, poleje mě ruměncem, koktám, uhýbám pohledem a někdy mě až mrzí, že mě máma tak dobře vychovala.

Už mě ty jeho kecy nebaví.

Má v sobě hezkou řádku panáků, upravil se rychle.

„Proč jste mě vzal do hospody,“ kibicuju, „kde provádíte kontrolu? Proč jsme si nechali uvařit večeři ve špinavé

kuchyni? Tady vás asi opravdu milujou, a kdoví, třeba nám do jídla i naplivali.“ Mávám na číšníka, že budeme platit.

„V mejch hospodách mě znaji, a to si pište, že je to výhoda,“ blekotá nesouvisle.

Diktuji číšníkovi, co zaplatím. Mikuláš se platit nechystá, asi si myslí, že to za něj zatáhnu, ale to se přepočítal.

Číšník se usměje, nakloní se ke mně a povídá:

„Necháme to.“

„Jak necháme?“ Chvilí trvá, než mi to dojde.

„To nestojí za řeč, my máme tady s tím pánem rozdělanou práci.“ Nejradši bych se propadla do země.

Mikuláš se rozvaluje na židli. Objednává dalšího panáka a pomalu vyfukuje kouřová kolečka jako podle kružítko, jedno jako druhé. Očividně na něj padá únava.

Zneužívat postavení kontrolora, vydírat ty chudáky a debužirovat si na jejich účet, to mu tedy jde.

U baru vnutím číšníkovi bankovku: „Já nejsem kamarádka toho pána,“ vysvětlím mu rychle. „Proč se necháte vydírat od takové nuly?“ vyzvídám.

„Pan Kocourek sem chodí často, je docela slušnej a je k dohodnutí. Znáám ho dlouho, i jeho manželku. Sem ji ještě nikdy nevzal. Sem chodí pokaždý s jinou dámou, ale žádná z těch jeho kočiček ještě nikdy nezaplatila.“

Lomcuje mnou vztek.

No tohle! Každý chlap mě utáhne na vařený nudli, ze slušnýho vdovce se mrknutím oka vyklube záletník a prolhanej ženáč.

Vracím se ke stolu. Mikuláš opírá čelo o stůl a klimbá. Na stole se válí jeho mobil. Dostanu nápad. Mikulášovi nadělím mikulášskou nadílku. Vydávám se i s jeho mobilem k počmáraným záchodkům. Volám první číslo v pořadí.

Vyzvání to.

„Nó,“ ozve se pevný ženský hlas.

„Dobrý den, je to paní Kocourková?“ Pauza je delší, než by se slušelo.

„Jó, to jsem.“ Mám já to ale štěstí.

„To je přeci telefon Pepy. Kde jste ho sebrala?“ snaží se přijít věci na kloub. „A kde je, sakra, Pepa?“ ptá se našťavaně.

Tak tedy Mikuláš je Pepa, to je gól!

„Váš Pepa sedí u Brouka. Přijďte si pro něj. Je to zaplivaná putyka kousek od Anděla, chodí sem často. Zrovna zvrací pod stůl. Tak si pospěšte,“ popoháním ji.

„A vezměte s sebou dost peněz, musíte za něj zaplatit útratu, nemá ani floka.“ Doufám, že jsem mu to aspoň trochu zavařila. Teď si bude paní Kocourková milého Pepu hlídat, a když se jí ztratí, lehce přijde na to, kde ho najde.

Vracím telefon zpátky na stůl.

Můj kavalír Mikuláš, co se jmenuje Josef Kocourek, vyspává opici a ani se nehne. V půllitru od piva je zapíchnutá květina, co jsem od něj dostala před knihkupectvím u Anděla. Na účtenku píšu tiskacím písmem:

PRO PANÍ KOCOURKOVOU OD MIKULÁŠE

Ať si jeho manželka tu povadlou kytku vystaví doma, třeba se Pepa rozvzpomene... No co, nejsem žádný anděl.

Ráno, až Pepa vystřízliví, nebude v nebi, a doufám, že zažije pořádné peklo.

Johana na Facebooku

Jednou za dva měsíce kontroluju, jak žijí ortodoxní fanoušci na facebooku.

„Aneto, vítež zpátky.“

Vlastně nemám skoro žádné facebookové přátele. Kolegyně ještě neobjevily, že něco takového existuje, a i kdyby, za přátele bych je nechtěla.

Na facebooku může mít člověk tisíce přátel, ale těch opravdových má vždycky jenom pár. Slovo přítel zdevalvovalo. Ti facebookoví by si měli říkat senzacežrouti, vytrubovači, hltači, vyblejvači nebo třeba rychlospojky a zabíječi dlouhé chvíle...

Johana je světlá výjimka. Je na facebooku den co den. Mrknu, jestli je připojená – no jasně, před dvěma hodinami dala vařit ptáčky na smetaně s knedlíkem a teď roztrubuje do světa, jak to chutná. Taky se mi sbíhají sliny.

Johana je ve vztahu s Robertem. To je pro mě novinka:

To se mi líbí.

Že ani nepípla, potvora jedna.

Někdo zvoní. Otvírám a Johana se mi hned valí s kastrůlkem do kuchyně.

„Že uhodnu, co mi neseš? Jednoho ptáčka vycpaného párečkem, vajíčkem, okurkou a kusem cibule, zalitého smetanovou omáčkou a jeden knedlík.“ Na jedno maso jeden kus přílohy, to znamená kus masa a jedna brambora nebo kus masa a jedna lžíce rýže. Vymlouvám se na figuru, ale fakt je, že maso mám ráda.

„Á, dáma je buď čarodějnice, nebo po dvou měsících zavítala na facebook. Nebo obojí,“ prská Johča a vyklápí ptáčka s omáčkou na talíř.

„Johano, příznej barvu. Kdo je Robert?“ bagruju.

„Ty couráš po nocích a já si našla Roberta...“

„Přeháněj, co je to zač?“

„Metr osmdesát, černovlasej, černovokej a divokej. V žilách mu místo krve nejspíš koluje whisky.“

„Jak jste daleko?“ žmoulám kus knedlíku a žasnu.

„Úplně nejdál, sex je úžasný, jestli se ptáš na tohle.“

„Tak mě s ním seznam, upeču mu tvarohovku.“

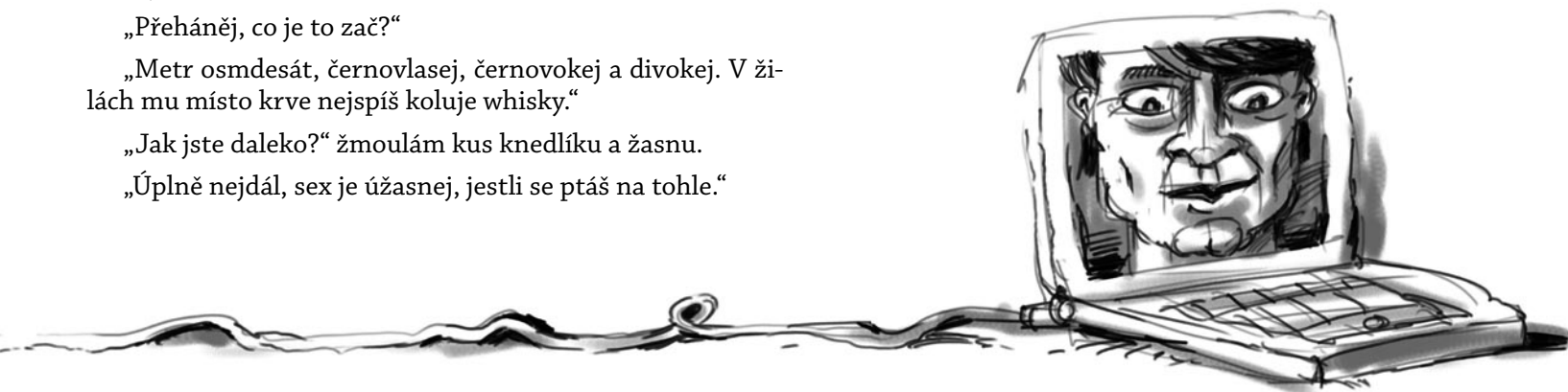
„Vypad ti mozek?“ dává mi kapky.

„Robert je virtuální chlap.“ Koukám jak vejř. Chlap je přece chlap, i když je virtuální.

„Nechci chlapa s lahváčem, co z gauče u telky nelidsky řve na sešivaný,“ poučuje mě, „nechci očmuchávat trenýrky a hledat sudou ponožku k lichý, nechci leštit zrcadlo popraskaný zubní pastou. Nechci věčně sundávat prkýnko na záchodě, abych si měla kam sednout, a štětkou třikrát denně objíždět pokaděnou mísu. A už vůbec nemám chuť poslouchat ty strašný zvuky, co nejdou vypnout. Já vím, virtuální chlap má taky své mínusy. Nikdy mě nepochválí za to, co má na talíři. Ale zas po něm ten talíř nemusím umývat. Holka, nevybereš si...“ Nestačím valit bulvy.

„A co ten sex?“

„Na jedničku. Pořídila jsem si webkameru. Co na tom, že jsme každé na jiný straně. Má úžasný nápady a naučil mě se nestydět. Webku zapnu, jen když chci. Je to, holka, zvlášť-

ní, jemu se chce skoro vždycky. A když nechci, prostě vypnu kameru a je to.“

Jsem béčko. To Johana hraje jinou ligu. Život s virtuálním chlapem jsem ještě neochutnala.

Drahá rada

Za pár dní bude Mikuláš. Moje holky jsou daleko a já najednou nemám pro koho zabalit nadílku.

Ještě před rokem jsem za okno věšela ponožky vycpané dobrotami. Letos jsem dostala nadílku z finančky. Musím doplatit daně za prodej domu.

Johana mi dohazuje Radima, daňového poradce, co prý ženám radí za pusinku. Vytáčím ho a nejlepší prý bude, když se ihned zastavím v jeho kanceláři.

Sedím smáčkla v mrňavém kamrlíku. Police se prohýbají pod tíhou žlutých, modrých i červených šanonů napěchovaných k prasknutí daňovými doklady. Ty, co se do polic nevešly, jsou vyrovnány do vysokých komínů po obvodu místnosti a zaclánějí i výhledu z úzkého okna.

Štíhlý elegán s jiskrnými černými očima je moje krevní skupina, zkrátka muž k nakousnutí. Dech se mi zrychluje.

Daně má v malíčku a navíc umí používat mozek. Omračuje mě chytrými výpady a citací zákonů a paragrafů. Skutečně mi s tím poradil.

„Co za to, Radime?“ Dluhy nedělám.

„Vyberu si to jinak,“ mrkne na mě čtverácky a já jsem odzbrojená, „budem si tykat a ty mě zítra pozveš na snídani,“ usmívá se šalamounsky. Proč vlastně ne, pomyslím si...

V Savojské Újezdě jsem ještě nikdy nebyla. Na webu jsem se ale dočetla, že tu člověk dostane tu nejlepší snídani v celé Praze.

Než vstoupím do podniku, zaujme mne provaznictví naproti. Ručně pletené provazy, provázky navinuté na velkých cívkách, lodní lana a lanka všech barev. Mají tu, co by člověk nevymyslel. Chci podpořit dobrý nápad a odvalu majitele, a tak si kupuji hned čtyři metry zbytečné mašličky. Bude se mi hodit o Vánocích. Platím dvě stovky, což mi trochu pokazí radost...

Rychlým krokem přejdu ulici a odtlačuji těžké dveře do Café Savoy.

U stolku vpravo sedí expremiér Fišer. Vedle něj bývalá státní zástupkyně Vesecká. Se mnou do dveří vchází tlouštík. Líbá se s Fišerem. Hned na to se líbá s Veseckou. Vesecká se líbá s Fišerem. Tvář tlouštíka je mi povědomá, až později si ho spojuji s tváří exstarosty Jančíka.

Líbám se s Radimem.

Zvláštní místo. Každý se tu líbá s každým.

Připravují pro nás snídani. Cestou na toaletu pozorují čtyři páry hbitých rukou, jak ve skleněném akváriu dovedně pletou originální houštíčky a vyrábějí exkluzivní dortíčky. Kousek od našeho stolu připravují ranní kávu a čaj do úžasných konviček, které číšníci roznášejí na stoly nenormálním hostům.

Probíráme zahraniční politiku, moje školství i Radimovy klienty. Zakusují se do křupavé bagetky potřeného žlutým máslem od pravé krávy a džemem z nefalšovaných jahod a meruněk. Labužňo.

Za dvě snídani platím necelých šest stovek a je mi dobře. Kdy jsem naposledy posnídala v takové společnosti?

Můj úžasný společník mi pošeptá: „Ten dluh si vyberu v posteli.“ Nevím, jak dlouho se splácí dluh za návod k vyplnění daňového přiznání. Radima, i když není ze seznamky, jsem zařadila mezi Muže pro mě.

„Přijedu k tobě,“ líbá mě a já vím, že líbání je v tomto podniku přirozenější než podání ruky.

„Tak zítra v šest?“ šeptá mi do vlasů.

Na schůzku s Radimem se musím dokonale připravit. Chci zaujmout, a proto oblékám jenom svršky. Není překvapený. Jako by mu ženy bez spodního prádla ležely u nohou každý den.

„Kdys byla v posteli s někým, kdo vypadal tak dobře jako já?“ zeptá se bez okolků.

Sebevědomí mu tedy nechybí.

„Manželskej sex je možná hezkej stereotyp, to mileneckej se vyvíjí – je pokaždý jinej, divokej i drsnej,“ připravuje mě nenápadně na to, co přijde.

Náruživě líbá mé roztoužené tělo. Objevuje každou nedokonalost a pihy líbá jednu za druhou. Ztrácím zábrany a jdu mu naproti.

Dvě spletená těla pulzují v divokém rytmu. Večer má spád a nic pro nás není tabu. Pro jistotu trvám na kondomu a hbitě pro jeden zalovím v krabičce s jahodou.

Anál zkouším poprvé, bolí to a nelíbí se mi to. Nestará se o mně ani o to, co cítím. Je mu jedno, že jsem ponížena.

Jahody došly. Jedeme dál.

Střídáme polohy jak o závod.

Polykám jeho hořké sperma. Nechutná mi, to jen on se tváří, že mi dělá laskavost.

Večer zdaleka nekončí.

Co to dělám? To nejsem já, manipuluje se mnou jako s loutkou. Dává stručné nechutné povely a otáčí si mě jak palačinku na pánvi. Sex pro sex, zapomíná, že tu jsem. Znovu a znovu se do mě noří, připomíná mi buldozer.

Ležíme na zádech a nabíráme dech.

Mám knedlík v krku a na jazyku hořkost.

„Holky v bordelu jsou lepší, Aneto,“ nasazuje představení korunu.

„Příště ti pošlu esemku a dopředu přesně určím pořadí úkonů, abys věděla, co máš dělat a na co se máš připravit. Mám rád červený prádlo a hodně krajky. A taky si kup bičík

a koženej obleček a do ložnice poříď velký zrcadlo, uděláme pár fotek. Co bych zastíral, jsi zralá ženská a v posteli lepší než ty mladý telata, co se hnedle všemu diví. Co bys řekla sexu v trojce?“ Mlčím jako zařezaná, na tohle tedy připravená nejsem. Zvedá se mi žaludek.

Radši nic nekomentuj, našeptává mi vnitřní hlas. Jdu do koupelny a nevidím přes slzy. Počkám, až zmizí, a pošlu mu bezkontaktní sms.

Konečně.

Napsala jsem mu: „*Radsi sbal holku na rohu ulice, ja nejsem tvoje poslušna slepice.*“

Odpověděl: „*Slepice nejsi ale korunována krava, ja mel s tebou dost trpelivosti a chtel jsem te neco naucit, ale ty se ucit nechces, mozna by nekoho zajimalo, co jsme spolu delali. R.*“

A tím to skončilo.

Stydím se sama před sebou.

Už nikdy nebudu dělat dluhy.

Krevety

Jsem normální chudá holka a nic mi nikdy shůry nespadlo. Mého bývalého rodinný rozpočet nepálil, a já chtěla holkám všechno dopřát. A protože jsem nebyla líná a nestyděla se, tak než začala škola, uklízela jsem celé roky vedlejší hospodu. Za pár korun jsem leštila začouzená okna a drbala pozvracené záchodky, abych nemusela každou korunu obrátit třikrát.

Kamil je pěkný šarmantní muž a navíc neuvěřitelně dobrá partie. Co takový muž dělá na seznamce?

Má na mě spadeno.

Párkrát jsme si napsali. Pozvání na pozdní oběd do Brasileira jsem neodmítla. A tak sedíme ve sklepní restauraci, hluboko pod úrovní pražských ulic.

Kamil mě baví, je vitální. Střídavě srší vtipem, a hned je zas něžný a pozorný. Tak si představuji pravého anglického lorda. Že by to byl On?

Předkrm necháváme koňovi a těšíme se na exotické šuhaskejry, kteří pro nás nabodli vybrané druhy masa na dlouhé jehly, mistrovsky je okořenili, opekli a s grácií a úžasným výkladem nám odřezávají kousky přímo na talíře. Za jednu cenu tady můžete sníst, kolik chcete. Papírovým kolečkem vedle talíře dáváme signál: zelená – krmte nás!

A už to frčí. Show začíná.

Kachna, pivo, argentinská roštěná... Kamil ztratil řeč. U okolních stolů nestačí lahůdky pojídat, k našemu je nestačí nosit. Telecí, kráva, pečený ananas... Žere, až mu za ušima praská, slastně slintá a vášnivě chrochtá. Býček, husí jatýrka... Proměňuje se v divoké zvíře. Bože, jak dlouho asi nejedl? Ztrácím chuť a jen tak se dloubu v talíři. To jen můj parťák je nenasytná žumpa.

Kluk s tácem plným krevet se zastaví u našeho stolu. Přemůžu se a jednu si nabídnu. Tak už stop, nebo prasknu. Obracím kolečko na červenou.

„Tak tu jízdu zakončíme,“ heká přežraný Kamil, „nechte to tady všechno i s tácem, to bude výborná tečka.“ Nevěřícímu číšníkovi sebere táč z ruky a houževnatě debužíruje.

„To jsme se napapkali,“ zamlaská stejně jako čuník, co čistí koryto od pomejí, a precizně oblizuje umaštěné prsty jeden po druhém. Viditelně mu chutnalo.

Kamil byl ředitelem velikého podniku, pak ho zprivatizoval, rozkrájel a nakonec po kusech prodal. Jako pan Luis.

„Slušně jsem vydělal, do konce života nemusím pohnout prstem,“ dělá ramena před obyčejnou ženskou, „a tak nedělám nic.“

Nechápu to. Každý něco dělá.

Co člověk dělá, když nedělá nic?

„Mám, na co si vzpomenu, ale něco mi přece jen chybí – ženská.“

Pětačtyřicátník, hromotluk s kulatou hlavou, ježkem v pozoru a olysalými kouty se hezky směje. Hladí mě zelenýma očima a vzhlíží ke mně, jako bych byla Kate Middletonová, jen ty jeho způsoby...

Z tašky vytáhne elektronický rámeček. Pijeme kávu a na pozadí běží projekce:

Kamil před svým dva roky starým domem za šest miliónů,

Kamil před jedním ze svých bazénů,

Kamil v Pekingu,

vepřové koleno a Kamil,

Kamil na nablýskaném chopperu,

Kamil na své luxusní jachtě,

Kamil na Seychelech...

Vypráví o své kypré bývalé, co má šestky, a tlusté přítelkyni, a přitom se mu líbí ženy štíhlé jako proutek – evidentně já.

„S tebou je pohoděnka, líbíš se mi, jasněnka?“ Jak může takhle zblbnout? Jasněnka, pohoděnka a papkání zní ve slovníku dospělého muže směšně. No co, když žena chce, na každém muži najde nějaký ten chlup. Nad nějakou tou nedokonalostí umím přivřít oko. Od toho jsem učitelka, abych si ho vychovala. Jen jestli půjde starého psa naučit novým kouskům...

Oběd s Kamilem jsem si užila do mrtě.

Kyselý bonbón

Kamil mě obdivuje a já se cítím patřičně pyšná. Čechrám si peříčka a natrásám se jako slípka, před kterou se naparuje kohout.

Napsal mi: „V šest tě vyzvednu a pojedeme ke mně. Sám uvařím, napapkáme se a bude pohoděnka... Mám všechno a přitom nic, protože nemám tebe. Přistěhuj se ke mně a budu tě rozmazlovat jako královnu... Tvůj král K.“ Není na stěhování příliš brzo? Líbí se mi, ale...

Proč musím mít vždycky nějaké to ale...

Přesně v šest přistává před mým domem černý koráb s neprůhlednými skly. Unáší mě úzkou silničkou, kde se dvě auta nepotkají. Nejedeme nijak daleko. Za branou na dálkové ovládání se před námi otevírá zahrada o rozměrech fotbalového hřiště. Míjíme dva bazény, kde by se mohla smáčet a osvěžovat polovina desetitisícového města. Dům je nádherný, přečpaný luxusem a originály soch a obrazů až po střechu. Kamil má vkus.

Začíná prohlídka: „Tady je Špála, tohle maloval Kupka... a tady je večere.“ Svíčky navodí intimní atmosféru. Servíruje cizokrajné lahůdky, co jsem nikdy neviděla, natož abych je ochutnala. Nespěcháme.

Aperitiv, předkrm, hlavní chod, zákusek... a teď je na řadě postel. Jen aby si nemyslel, že jsem prodejná holka, co jde za večeri. To ty svíčky, podmanivá hudba a možná je na vině Kupka...

Kamil se na mě sápe jako mlsnej kocour.

Nedočkavě strháváme šaty a milujeme se.

Trvá to dlouho. Jeho obličej se barví do odstínu sovětské vlajky. Poezie vyprchala.

Slintá.

Řve, jako když povzbuzuje fotbalovou jedenáctku.

Nemohu dýchat. Nemohu se dočkat, až ze sebe jeho horečnaté obrovské tělo setřesu.

Hotovo.

Byla to fuška. Oblékáme se.

Kamil se cítí, jako by se mnou v náručí vyběhl na špičku Everestu. Dusím v sobě smích a mám co dělat, abych ho udržela pod pokličkou. O milování mám jiné představy.

Sedíme mezi exponáty jako v muzeu, nalévá červené a povídáme si. Slibuje si ode mě hodně.

„Aneto, přistěhuj se ke mně.“ Tak mě napadá, že tenhle večer bude ještě zajímavý.

„Přes den zaskočíš ke kadeřnici, do fitka a k manikérce a já zajdu na fotbal. Večer si uvaříme papkání, něco si přečteš a vyluštíš křížovku, pak si spolu dáme karty, kuželky nebo kulečnick a třeba si pustíme film, prostě pohoděnka. Budeme spolu bloudit po Šumavě, nízký kopečky mám rád. A chodit do práce nemusíš.“ Zvláštní plány, zbláznila bych se.

„Mám ráda lidi kolem sebe, potřebuju něco dělat a pořád se o něco se snažit.“ Jak to jen vysvětlit člověku, který nedělá nic...

„Jasněnka. Ptal jsem se v Hostivici, zakládají tam nový gymnázium a na těch pár hodin, aby ses nenudila, by tě zaměstnali. A budeš to mít kousek, pohoděnka.“ Rozhoduje o mně úplně samozřejmě – a beze mě.

„Tvůj byt pronajmu,“ pokračuje v klidu, „už mám zájemce.“ Zdá se, že překvapením není konec.

„A když už tu budeš bydlet, tak mi budeš platit polovinu nákladů na dům, jasněnka. A budeš udržovat dům a zahradu, to je čestná nabídka, ne?“

Ten nestyda! Je v balíku a třese se na pár šlupek od unavené ženské. On by ležel a já abych makala v domě, okopávala macešky, perly sázela do hnoje a vybírala hovna z pěstěného trávníku. To určitě! Nalinkoval mi život, našel práci, pronajímá můj byt a rozhoduje o mých penězích. A pak že nedělá nic. Na druhé rande je to úctyhodný výkon.

„Už tady s tebou nějaká bydlela?“ Jsem zvědavá a vlastně už mě to nebere.

„Jasněnka, ale nešlapalo to.“ Hladí Vydrovu sochu ženy. Je to asi jediná žena, která s ním vydrží.

„Tak třeba Romana. Měla dvě vnoučata, ale já nesnáším děti. Každý den otravovala, jakou hračku a který tepláčky koupit, a k večeri jsem místo dezertu polykal žvásky o její dceři. Vypakoval jsem ji a byla pohoděnka.“ Odmlčí se a hned mě napadne, že Romana asi nebyla jediná.

„Nebo Hanka, tu jsem našel na Štěstí. Vyrábět problémy, to bylo její... Jednou jsem jí řekl, aby upekla oříškovou bábovku. Nenašla oříšky. Tak jsem chtěl bábovku s kokosem a ona nenašla kokos. Chtěl jsem bábovku s něčím a ona řekla, že prej v kuchyni nic nemáme. Sbalil jsem jí kufry a letěla ještě večer.“

Vybírá ženy ze Štěstí jako z bonboniéry. Ochutná sladký bonbón, ocucá ho a vyplivne – a příště rozbalí jiný. A já bych byla bonbónem kyselým jak šťovík.

Tohle mi stačí. Jedu domů. Po jedné skleničce červeného snad může řídit a nezabije nás. Kdybych tu zůstala do rána, riskoval by víc než pokutu. Možná bych ho na místě zapíchla vidličkou. Jasněnka.

V randění pilná

Ráno volá Alex: „Andy, jak se ti daří? Nějaká změna? Tak vyklop to a nebuď skromná, kolik mužů proběhlo tvým životem, co jsme se neviděli?“ Směju se. „Víš, Alena je taky ze seznamky a baví mě. Prosim, poď s námi na rande, mrkneš na ni a řekneš mi. Jsi moje nejlepší kamarádka, tak to snad pro mě může udělat, ne?“

Povýšila jsem. Na rande ve třech.

„Už jsi velký kluk, Alexi. Radíš politikům a rozhoduješ za jiné, tak se jednou rozhodni sám za sebe. Snad si poradíš s jednou normální ženskou, ne?“

Usednu k počítači.

Kliknu na Štěstí a rozbalím zprávu od Jirky, čas od času si napíšeme. Lehce oťukávám, jestli pan developer stojí za tu námahu randit:

„Dneska ráno mi přišla uklidit stará Marie, uklízí mi už deset let,“ svěruje se. „Mluvila něco o problémech, znáš to, a prý abych jí půjčil dvě tisícovky. Povídám, ať to na mě víckrát nezkouší, nebo ať se sbalí a jde. Peníze za úklid dostane jako vždycky. Nemůžu přeci rozdávat na potkání, kam bych přišel?“

„Jak se znám,“ odepisuji, „měla bych pro Marii více pochopení, a kdybych viděla, že je v nouzi, ty dvě tisícovky bych jí rovnou dala. Jirko, už mi nepiš, nerozuměli bychom si. A.“

Karel, soudce okresního soudu:

„Paní Aneto, až budete plánovat naši schůzku, vynechte čtvrtky. Každý čtvrtek odpoledne mám totiž schůzi s myslivci, díky.“ To je zase asi případ. Strejda v zeleném kloboučku vycpaný placatící bude klimbat zaklíněný mezi větve někde vysoko na posedu. Může být moderní muž myslivcem?

Rozkliknu zprávu od Svatopluka a rozbalím jeho fotku. Je škaredý jako pulec.

„Jsem farář a spravuji jeden z pražských kostelů.“ Farář na seznamce, tak to mě podrž. Snad výlupek cnosti. Možná starý hříšník. Představuji si Svatopluka v sutaně a s erekcí.

„Rád oslovuji ženy touto cestou a obracím je na víru, prokazují tím církvi velikou službu. Kostel přetéká, když sloužím bohoslužbu, hlava je na hlavě a samé ženy. Zpívám jako bůh – a to se nerouhám. Kdybych nezpíval v kostele, byl bych dneska už v Národním. Přijměte pozvání na bohoslužbu nebo na kávu,

rozumějte, ve vsí počestnosti.“ Někdo schovaný za Svatoplukem si ze mě zřejmě vystřelil.

„Vážený pane,“ odpovídám opatrně, „moje babička chodila do kostela a já tam párkrát taky byla, přestože jsem ateistka poznamenaná minulým režimem. Až chytnete Boha za ruku, půjdeme na schůzku ve třech a s potěšením zaplatím tři večere.“

Než bych napočítala do pěti, je tu odpověď:

„Pomáhej Vám pán Bůh.“

Prolétnu zprávu od Dušana Velocipedisty, starého známého. Celý život sbírá jízdní kola a o ničem jiném nemluví. Je posedlý každým vrakem, co se válí v pangejtu. Posledně jsme probírali čepičky na ventilký – všechny ty modré, průsvitné, červené i ve tvaru kobry, jednu stříbrnou ve tvaru lebky jsem dostala jako dárek. O čepičkách na ventilký vím své. Píše:

„Aneto, na ženu takového formátu se vyplatí dlouho čekat. Na jeden model velocipédu jsem čekal celých sedmnáct let a taky se mi to vyplatilo.“ Je tvrdohlavý jako kozel z Honzíkovy cesty.

Co píše Tomáš?

„Před půl rokem jsem si za patnáct tisíc koupil Jarmilku, ruskou modrou kočku. Je to pořádněj macek, už tenkrát měla pět kilo. Od té doby každý den otevřu miciny.cz, přečtu jí horoskop na celý tejden a občas jí koupím nověj obleček a dárek, co na těch stránkách nabízejí. Teď už pro ni mám po bytě poschovávaný hromady dárků pod stromeček. Jestli chceš, koukni se na video s Jarmilkou na micinách, má tam nověj proužkovanej trikot. Představ si, od té doby, co jsem to video vystavil, už má 521 shlídnutí, parádička. Jarmilku jsem přihlásil do soutěže, a tak se těšíme, že vyhraje „Kočku měsíce“. Napiš, kdy nás přijedeš navštívit, a můžeš jí klidně koupit i hračku. Drápky má ostrý, ale žádnou ženskou, co tu byla, ještě nepoškrábala, tak se k nám neboj. Tom. P.S. V příloze ti posílám tapetu s Jarmilkou, určitě se ti bude líbit.“

Probírám se voňavými dopisy od Daniela, napsal:

„Chci být šťastný – to je to jediné, co vím. Jako milenec jsem nepoužitelný – mohu být kamarád. Bez kamarádství nemůže žádný ‚vztah‘ dlouho vydržet. Láska přijde nebo nepřijde sama, a často přijde, když ji nejméně čekáš – nelze ji hledat, plánovat ani slibovat. A pokud není založena na kamarádství, zahoří a zhasne. Je nejsilnější na začátku, ale časem všední a slábne, a partneři si začnou vyčítat, čím je to vina.“ Daniel nejspíš říká to, co chce každá slyšet. Ale ten chlap snad totálně ztratil sebevědomí.

„Samozřejmě,“ pokračuje, „můžeme se bavit o tom, co to je ‚kamarádství‘. Když jsem byl hodně mladý, tak jsem objevil definici, kterou jsem převzal. Vytvořil ji kdysi Dr. Jiří Červený, zakladatel slavného předválečného kabaretu Červená sedma (otec Soni Červené), ale pro mne je platná stále:

KAMARÁDSTVÍ je komparativem přátelství. Být kamarádem znamená být k dispozici. Kamarádství je možné i mezi osobami různého pohlaví; má podklad společenský, hospodářský i sexuální. Kamarád vyhoví vždy, je-li mu to jen trochu možno.“ Daniel komparativně převyšuje všechny muže, kteří posílají zprávy do mé schránky, sečtlostí o hlavu. A hned škemrá o schůzku:

„Bude mi ctí, když přijme mé pozvání žena, kterou muži na Štěstí označují jako jedničku.“

Všímá si, chlapec. Je to tak. Muž ze Štěstí přidělí ženě na jejím profilu body od nuly do deseti. Moje desítky a první pořadí bez ztráty květiny jsou bezkonkurenční.

Jaká vlastně jsem? Přiměřeně pitomá, ochotná vyslechnout a být vyslychaná, dostatečně trpělivá, bezelstná a v randění pilná:-)

Nikdo ze své kůže nevyleze

„Koncert začíná v osm a pro jistotu Vás budu čekat v kulturáku už ve čtyři. Zaplatím vstupenku a Vy zase večeri, plácneme si?“ vyskočila na mě zpráva z monitoru.

„Platí“, odepisují zbrkle, nakonec všechno je lepší, než koukat večer doma do zdi.

Na Bohouše, ředitele kulturní agentury, jsem zvědavá, na fotografii na Štěstí totiž vypadá obstojně. A je určitě kulturní, protože si mezi tolika ženami na seznamce vybral právě mě. Ředitel je ředitel, a tak mohu jen předpokládat, že bude elegantní a uhlazený, přiměřeně sebevědomý a taky moudrý, ale rozhodně to nebude žádná nula.

Těžké dveře kulturáku otvírám s napětím, jako by tohle bylo moje první rande. Po schodech ke mně sbíhá Bohouš. Může být tenhle uslintaný a olysalý plešoun ředitel? Co asi tak může řídit? Kozí chlívěk?

„Nazdáár, tak jsi dorazila, to je super,“ poplácá mě po zádech, div že mi dech nevyrazí. Tykáme si, to je překvapení. Nervózně pomrkává, škube celým tělem a chvilku nepostojí. A co to má za mundůr? Olezlé džínové kraťasy odhalují chlupaté hůlky do O, co vystavuje na odív celému světu – a to máme prosinec.

Vytahaná široká mikina končí někde nad pupkem a vizáž nevylepší ani rozšláplé kecky s přetrhanými a navázanými tkaničkami. Charizma má na bodu mrazu. To školník v naší škole, to je sakra osobnost!

Hned za mnou do kulturáku vchází sympatický dredatý mladík.

„To je zvukař, bude se stěhovat aparatura,“ další herda do zad zvukaři a už se tady známe všichni. Nemám do čeho píchnout, a tak jdu pomáhat vynosit aparát z auta na pódium, přeci tu nebudu sedět jako pecka. Nosím kabely, krabice,

krabičky a stojany. Bohouš jako opravdový muž chodí se mnou a uctivě mi otevírá dveře. Je to zvláštní, poskakuje vedle mě s prázdnýma rukama. Jdeme poprvé, popáté, poosmé. Vydání mě krmí historkami o muzikantech a rozkládá rukama – prý má těžkou práci. Leze mi na nervy a občas taky do cesty.

Dozvídám se: „Prachy dostanu od města a něco zamažou sponzoři, ale jsou to lakomci lakomí. Vyrobit a vylepím plakáty a to není zadarmo. Najdu program, co moc nestojí, ale natáhne lidi. Ukecám muzikanty – a na to já jsem machr – kamarádi přijedou pokaždé za pár kaček. Nesu riziko, a kdyby lidi nepřišli, tak prodělám i kalhoty.“ Žádná škoda.

Aparatura je na pódiu. Zvukař mi děkuje za pomoc a svižně zastrkuje kablíky do krabiček.

S Bohoušem si dáváme drink. Tlachá. Zbytečně se vysiluje, vyždíduch jeden.

Přijíždějí umělci, každého z nich zdraví herdou do zad.

Zvučí se. V sále je pořádný rachot, jen zvukař se sluchátky na uších je v pohodě.

Bohouš hubu nezavře a zamává na kuchaře. Je čas na večeri. Pořádný kus vepřového steaku s oblohou zajídáme chlebem. Večere a každý další drink se píše na můj lístek, jak bylo ujednáno.

„Kam se to do tebe vejde?“ žasne Bohouš. Přezvykuje a přitom tu svoji klapačku nezastaví. V tomhle směru je to borec.

„Dneska tu máme dvě kapely, místní legendy. Bude narváno, zbejvá prodat už jen pár vstupenek. Jsi holka do kšeftu, můžeš si sednout do pokladny... Nebo bys chtěla do šatny? Chlapi ti nechají diskreci, tak ať si něco přivyděláš, když už jsi tady,“ huhňá s plnou pusou. Stihne všechno komentovat a ještě zjistit, co se děje na pódiu. Oči mu šmejdí sem a tam. Mě pozornost nevěnuje, možná by mě na ulici zítra ani nepoznal, to na zbytek steaku se dívá s jinou něhou.

„Já si, Bohouši, užiju muziku a budu se bavit v první řadě,“ připomenu, proč tu jsem. Nechci být námezdní silou, prostě budu dělat jen to, co mě baví.

Z příboru na vyjedeném talíři udělá rovnoběžky jako signál pro servírku, že je hotov. Spokojeně nahlas odříhne. Ubrouskem ještě naleští strniště, co pár dnů neoholil, a objednává si na mě další drink. Je čas, ztrácí se do pokladny a já mohu vydechnout.

Zatímco se plní sál, zvukař decentně pouští Pink Floyd. Převažují prošedivělí chlápci s bříšky. A to jsem myslela, že tu budu nejstarší.

Kapela Kulich hraje písničky ve starém kabátě jako o život a frontman celý v červeném jde do lidí jak blázen.

Hovězí vývar je hudba z jiného vesmíru, má to duši a vtip a zpěvák se šťaví. Serve kostým, pod kterým má nový s trásněmi, trhá si trenky, lidi kolem řvou jako u vytržení a jsou nekonečně šťastní. Celý sál zpívá: „Malý kozy sou dobrý, malý kozy sou fajn...“ Bavím se a skáču. „Promiňte, já nerad,“ omlouvá se jeden tatka, co mě pobryndal pivem.

Vytleskáváme zpěváka znova a znova a já nechci, aby tenhle večer skončil. Za dvě stovky si kupuji CD Hovězí vývar, dám si ho do auta a hned budu jezdit dvakrát rychleji.

Škoda, už nepřidají.

Mlha zůstává chycená ve výrobníku, sál se vylidňuje. Na dobrou noc zní znovu Floyd a mně se nechce domů. Zvukař pomalu balí. Pomáhám, nosím kabely a bedny ven k autu. Ředitel kulturní agentury s prázdnýma rukama a prázdným pohledem čile hopká vedle mě, otevírá dveře a je rád, že se mi líbilo. Zbytečný člověk.

Vyplácí hubené honoráře a říká muzikantům: „Tak kluci, zase někdy příště.“ V tichosti si zamne ruce. Na co ti miliónoví chlápci potřebují Bohouše?

Zase už něco plká. „Za minulýho režimu jsem byl v komisi a ta rozhodovala, která kapela bude hrát, a když měla závadný texty, měla utrum a hrát nesměla. Vejvaři by si tenkrát ani nebrnkli. Je jiná doba. Kdo se nepřizpůsobí, je na chvostě.“ Hnusnej chlap a navíc bezpáteří týpek, myslím si. Nikdo ze svý kůže nevyleze.

„Tak zase příště,“ uhodí mě do zad a to znamená: rande právě skončilo. Na baru zaplatím za dvě večere a nekonečnou řadu drinků osm stovek včetně spropitného. Příště si koupím lístek na Hovězí vývar za dvě stovky, pobavím se stejně a vyjde mě to laciněji.

Sborovna je vzhůru nohama

Ráno je ve škole všechno naruby a jediné místo, kde je klid, jsou záchodky. Jsou opuštěné a ještě voňavé. Žijí si svým životem. Sedím si v tom tichu přilepená k záchodové míse a čtu na zdi pravdy:

Voříšková je Kráva Nebeská

Kořínková má prdel jako hlavní nádraží a pod tím jinou rukou lektvar je na hovno – nezhubla ani deko

miluju Tomáše Kluse

řída jí má jak pes boudu červeně a je na sračky NONSTOP modře

Jarek je gay – holky netěšte se...

Malými úhlednými písmeny tu stojí: *Smažík je výkonej jak sbíječka* a velkými jako vrata *A VOŠUKÁ I STAROU BLAŽKOVOU*.

Holky si tentokrát vzaly do parády fyzikáře Smažíka a s chutí si na něm zgustly. Aby ne. James Bond je proti němu párátko – všude byl, všechno zná, asphalt je jeho vynález. Ženské si trhají rodidla. A stará Blažková? Ta ve škole uklízí. Je tak tlustá, že se nemůže do třídy prosoukat mezi dveřmi, které nemají aspoň metr. Proto taky dostala na úklid speciální rajón.

Někdo nedočkavě buší na dveře mého záchodku.

Splachuji.

Na záchod se ke mně cpe Pepa, náš nejvyšší. V jedné ruce čistící prostředek, ve druhé houbičku – asi nechce, aby se prolátlo, že chlastá... Převezmu láhev s lihem a nápisy na dveřích kabinek drhnu radši sama. Jen ať si přerovná ty svoje papíry a připraví se – dnes totiž očekáváme slavnostní příjezd školní inspekce.

Celá sborovna je vzhůru nohama, vládne tu neskutečné šílenství. Učitelky pobíhají bez cíle a zmateně kopírují. Předvádějí hysterii bez hranic, pro jistotu se dopoují povolenými i zakázanými prostředky.

Česká školní nás podusí, bude do všeho šťourat a prověřovat, jak se činíme. A také nás oznámkuje. Každé škole totiž inspektoři udělují známku od jedničky do trojky.

Jednička, ta se nedává, dvojku mají skoro všichni a dát trojku... inspektoři jsou taky lidi, tak proč by si dělali problémy.

Už jsou tady.

Řediteli se třesou ruce.

Není divu, je osm a alkoholu se ještě nedotkl. A už to jede. Předkládá inspektorům lejtstro za lejtrem. V ředitelně je to jako v ringu, ale Pepa se proti přesilovce statečně drží. Představuje vzornou školu.

Jsem dobře naložená a čekám, kdy inspektor vstoupí do mé třídy. Nakonec čekám marně.

Johana je excelentní Učitelka, do kapsy by strčila i Komenského. Jen inspektoři na ní nenechali nit suchou. Teď brečí ve sborovně a já jí neumím pomoci. Snad ji večer vyléčí ten její virtuální.

Do sborovny k nám vplouvá korpulentní inspektorka obalená do oranžového hadru, který ještě zvýrazňuje její vnady. Z igelitky vyrovnává na stůl řádku malých, větších a baňatých voňavek. Hbitě nasází k lahvičkám cenovky:

„Je to kvalitní zboží a tomu odpovídá i cena. Chápu, že platit to z učitelstevských platů není žádnéj med... Tak si to, dámy, rozmyslete, když budete mít zájem, příští přestávku si vyberu peníze.“ Baba odpochoduje středem sborovny jako generál. Johana nahlas smrká a odevzdaně vytahuje

peněženku, zrovna teď by si koupila i čůráanky v nadměrném balení.

„Nech toho,“ povídám, „ta oranžová husa se přeci ode-psala sama...“

Do toho volá Táňa. „Mamko, představ si, dneska ráno jsem si na zkoušce vymkla kotník, a tak sedím u ledničky a přikládám si na něj sáčky zmrzlý zeleniny. Pár dní budu bez divadla. Zaskočí za mě Iveta. Jen aby nebyla moc dobrá a já pak nezůstala bez práce. Víš, jaká je na hlavní role tlačěnka, a holky v divadle jsou jak supi.“ Uklidňuji ji a obě víme, že každá muzikálová hvězda jednou zapadne. Vystřídá ji mladší, talentovanější a levnější. Táňa jednou stejně skončí jako učitelka zpěvu. No co, taky žádná tragédie.

Odpoledne se táhne, ředitel je vysátý jako citron a inspektoři důležití jak hovno na lopatě. Nikdo nespěchá. Jen já jsem jako na jehlách. Rande na Staromáku totiž zmeškat nehodlám.

Moje blbá zodpovědnost

„*Rád bych se s Vámi potkal, jste přitažlivá žena,*“ napsal mi Vlasta na Štěstí, „*tak v pět u Orloje.*“ Kývla jsem, protože si myslím, že zrovna Vlasta by mohl být tím Mužem pro mě.

Budu mít zpoždění, to je tutovka. Už teď je pět. Vbíhám do metra a chci mu zavolat. Já hlava děravá, telefon jsem zapomněla ve škole. Metro se plouží na Příkopy jak lokálka z Písku do Putimi.

Na Orloji odbíjí šestá. Mám hodinovou sekeru. Královně Alžbětě by se snad takové zpoždění dalo prominout, ale mně?

Teprve když si cizinci dosyta užijí atrakcí a rozptýlí se do všech světových stran, Ho spatřím. Je zmrzlý jako kus rampouchu, ale optimismus neztratil a čeká.

„Nic neříkej,“ usměje se, „jsem rád, že jsi tady,“ mluví nenormálně pomalu. Asi mu zamrzla i mluvidla, říkám si.

Vlasta je novinář a píše senzační články do časopisu, který si kvůli těm jeho článkům kupuju už hezkých pár let. V nedaleké výstavní síni je o něco tepleji než venku, a tak mě zve na výstavu fotografií Jana Saudka.

Obdivujeme oteklé figury tlustých žen, které vylézají z rámců mezi rekvizitami, co Saudek jistojistě vyhrabal kdesi na smetišti. Ze Saudkova portrétu s novorozencem čiší nebetyčná drzost a možná i proto je ten portrét tak silný a přitahuje mě. Tomu sebestřednému mrňavému chlapíkovi budu vždycky fandit.

Vlasta mi připomíná diesellový motor – než se probere a zahřeje na provozní teplotu, bude pomalu konec schůzky. A protože rozmlouvat za chůze je pro něj jako sedět na nočníku a bruslit zároveň, po Národní kráčíme mlčky do Vagónu.

Ve sklepním klubu úzkém jak nudle se ještě nehraje. Cítím se tu jako ve skladišti. Ale co, na Národní se dobře pije a hosté spolehlivě dorazí, ať je židle taková nebo maková.

U baru kdosi naházel drobné do bedny a namačkal pár hitů jedné žižkovské kapely. Vlasta je náhodou v téhle partě bubeníkem. Nervózně se vrtí a v mé společnosti se snad i stydí za texty nabroušené jako břitva. Nemá proč, pichlavé texty písniček jsou výborné a já se bavím, jak jsem se už dlouho nebavila.

Scházejí se muzikanti na večerní jam. Pavoucí prsty kytaristy, co přisedá k vedlejšímu stolu, se hbitě pohybují po strunách. Rozehrává celé tělo a špička jeho boty důrazně udává tempo. Hraje bravurně. Přidává se další kytara

a tamburína, v rohu někdo staví bonga a z hadrového futrálu kdosi loví basu.

„Ty je znáš?“ stačím se zeptat.

„Nikdy jsem je neviděl,“ sděluje mi rozvážně. Sehraný orchestr šlape a kytarista prozpěvuje: „Tvý srdce je graffiti na vagónu v podzemce, vybledlý a přežitý. Vzkaz pro dávný milence...“ Neznám text. Je mi líto, že jsem toho v životě tolik promarnila.

Vlasta nám ubalí jointa. Dívám se kolem sebe, trávu tady kouří skoro všichni. Beru špeka mezi prsty a statečně potahuji. Tak co, zítra budu vonět marjánkou – aspoň něčím budu vonět. A do zítřka je daleko jako na Aljašku.

Najednou je mi všechno k smíchu. Voříšková, ředitel Pepa i celá Česká školní inspekce.

Vlasta je lehce rozpačitý, hodně milý, trochu zanedbaný a moc mi toho neřekne, protože mluví pomalu jako šnek. Než ze sebe vysouká větu, vždycky ztratím nit. A tak když větu nakousne, na nic nečekám a dořeknu ji. Píše patrně rychleji, než mluví, jinak by jako novinář na volné noze umřel hladu.

Trávu s panákem jsem ještě nevečeřela a v krásnějším podniku nebyla. Lidé jsou tu milí, skoro roztomilí a neskonalě šťastní. Zpívají, řvou a všechno je jim jedno. I já tleskám a luskám do rytmu a tluču dlaní do stolu.

Prober se, zatíká mi náhle něco uvnitř. Zase ta moje blbá zodpovědnost. Pravidelně se vyhýbám alkoholovým koncům, bloudění studenými ulicemi a noclehům bůhví kde.

„Jdu domů,“ křičím do Vlastova ucha. Pomalu zaplatí a zvolna mě vyprovází k nejbližší stanici metra.

Nula nula

Už je to dávno, co táta brával malou copatou Anetu neděli co neděli na fotbal. Nebavilo mě to, ale párek s hořčicí mi vždycky ohromně chutnal.

„Zvu tě na zápas na Letný a pak na večeři!“ Fanda nahodil udičku a já se chytila. Pozvánka na fotbal mi po těch letech přišla docela vhod.

Teď stojím před pokladnou a nad hlavou mi bliká VY-PRODÁNO. Očima projíždím nekonečné davy lidí, co se spořádaně valí vstupní branou na stadion. Nikdo se nestrká, nepere ani nereptá. A můj sen, že se dva lidé najdou mezi tisíci podle fotky, se pomalu začíná rozplývat a pochybnosti mě nahlodávají jako mouční červi. Už to chci pomalu vzdát, když se úzký pružný dlouhán se dvěma lístky nad hlavou protlačí až ke mně.

Fanda.

„Stojíš tu dlouho?“ Na akademickou otázku odpověď nečeká.

Nad vejcovitým obličejem vysoko nade mnou poskakuje čupřina zrzavých vlasů. Zblízka je celý puntíkatý, piha se tlačí na pihu. Anglický typ. V pomněnkových očích má něco milého a jeho úsměv by rozehrál i kus ledu. Pětačtyřicet bych mu nehádala ani omylem.

Držím se ho jako klíště, abych se v tlačenci neztratila. Ochranka u vchodu nás projede pípákem. Nejsem nebezpečná.

Z tribuny máme dobrý výhled. Divocí fanoušci s modrými šálami nad hlavou jsou sevřeni v drátěné kleci a skandují: „Baničku, my jsme s tebou, nikdy tě nezradíme, my ti věříme.“ Skáčou jako šílení a tribuna se houpe v jejich rytmu. Letnou vládne nádherná atmosféra.

Po famózním zahájení přichází nuda. Po hřišti chaoticky běhají červení a modří. Trvá to, než dlouhé hřiště přeběhnou. Občas se natěšené davy zavlní a přidají na decibelech, aby po pár vteřinách znovu strnuly.

Žádná pořádná akce.

„Jó, nechtěla bys dojít koupit něco k pití? O přestávce bude v bufáci strašná fronta,“ napadne ho. Nevadí mi to. Trpělivě vystojím frontu zakroucenou do osmičky. Sotva to poberu: dvě piva a dvakrát klobásu s křenem. Rozhodčí odhvízdnul poločas, hřiště i tribuny se vyprazdňují a lidi se derou proti mně. Mám co dělat, abych s nákladem dopádklovala zpátky k Fandovi.

Zakousne se do klobásky a rozstříkne omastek kolem sebe. Píchá do mě lokty. Pivo si staví pod nohy a hned do něj omylem kopne, nešika. To nic, dávám mu svoje. S plnou pusou líčí neuvěřitelné akce na hranici vápna. Já nic takového neviděla.

Je po přestávce a ta mě bavila. Červení a modří znovu vybíhají na trávník. Sotva začal druhý poločas a já se nemůžu dočkat posledního hvizdu. Jsem asi fotbalový barbar.

„Kdo jsou ti modří a kdo ti červení?“ uzemňuji Fandu nejapnou otázkou v poslední minutě.

Nula nula.

Neviděli jsme jediný gól, to jsme mohli zůstat doma.

„Byl to úžasnej zápas,“ směje se šťastně jako blázeň. Musí ze sebe dostat všechnen ten přetlak a emoce a mně připadá, že opatruju pubertáka. Dav nás vynáší do hospody Na Růžku. Fotbaloví fanoušci vytlačili obvyklé hosty z hučáku a klopí jedno za druhým.

„Kadlec měl pech, že to nedal. Jó, a viděla jsi tu kličku Tomáše Řepky, to byla paráda... Ten faul jako prase na

Sionka, co ten idiot neodpískal, nakopal bych ho do prdele,“ strká do mě kolenem pod stolem.

„Jó, a příště jim to nandáme,“ vykřikuje hrdě, jako by za Spartu kopal.

„Já hrával dřív házenou. Ale od té doby, co jsem si v jednom zápase zlomil obě ruce a máma mě musela čtyři neděle krmit a utírat zadek, než mi sádru sundali, se na sport dívám radši jen z dálky,“ zavzpomíná na své sportovní výkony.

„Jó, a já byl taky učitelem na střední,“ vzdychne bezradně, „teď mám klidnější práci. Jó, jsem sice zemědělskej inženýr, ale nikdy bych asi nic nevypěstoval a zvířata, ty mám rád tak akorát na pekáči. A tak prodávám zemědělský stroje,“ pronese hrdě.

„Víš, kdo chce výjimečnej zlatej šperk, zajde k Tiffanimu, a kdo chce mašinu tý nejlepší značky, přijde ke mně. Vím, co zemědělec potřebuje, kdy mu mám nabídnout kombajn a kdy zase samochodnou řezačku. Představ si, včera jsem prodal dojící automat, to ti je úžasná věc. Už vůbec nenasazuješ kráve dojíčku na vemen. Když potřebuje podojit, sama si přijde do takový zvláštní klece, kde ji to chňapne, podojí a na počítači vyjede:

„Kráva Mařena nadojila ve čtvrtek čtrnáctýho v 8:15 šest litrů mlíka.”

To je zázrak, víd? Jó, a dneska jsem prodal traktor John Deere, má počítač, naprogramuješ ho a může si po poli drandit klidáňko sám a makat bez doteku lidský ruky.“ Strojům rozumí a prodává je rád.

„V kanceláři se moc nezdržuju, mám tam jen stůl. A víš, jak se jmenujou moji kolegové? Holoubek, Straka, Kapr a Koloušek. To je dobrý, ne? Jó, a já se jmenuju Králík. Jako by si nás vybírali podle jména, víd?“

„Ty, Fando,“ nedá mi to, „proč jsi na Štěstí?“

„Řeknu ti to takhle,“ zamyslí se. „Nic mi nechybí. Mám byt, ten uklízí máma, taky mi pere a vaří. A když tak pozoruju kamarády, co do toho praštili, mám z manželství pěkně sevřené zadek. Všichni mají zaracha, jako by jim bylo deset. Tak abych nebyl pořád sám, zabloudím občas na seznamku a pozvu nějakou babu na večeri, do kina nebo na sport. Jó, i dneska je to příjemná změna. Jen ten fotbal tě nebaví, tak se na něj příště vyhodnem...“

Na růžku je dobře. Smažák poctivě zaléváme pivem. Sotva servírka udeří dalším půllitrem o stůl, Fanda rozhodí ruce a nevypočitatelným pohybem pošle vrchovatý půllitr do mého klína. Vyskočím od stolu jako střela. Zlatavý mok už vyšplouchl na mou halenku a zvýraznil moje vnady, stéká mi dolů po kalhotách a čvachtá v mé pravé botě.

Všechny hlavy se obracejí mým směrem. Zrovna teď bych se pozornosti tolika mužů ráda zřekla. Zbytečně po sobě přejíždím mastnou utěrkou vypůjčenou z kuchyně. Jsem červená jak vnitřek granátového jablka.

„Musím domů.“

Fanda zaplatil i za mě. Vytahuju peněženku a chci se na útratě taky podílet. V ten moment udělá Fanda nekoordinovaný úskok stranou a vyrazí mi peněženku z ruky. Sotva posbírám rozházené drobné, pustí vchodové dveře. Dají mi ránu a vystrčí mě ven na ulici.

Muž levý jako šavle je nebezpečný. S Fandovou šikovností abych se zítra bála o holý život.

„Jó, a nešla bys někdy do kina?“ zeptá se na rozloučenou.

Nesměle kývnu.

Babinec

Inspekce za sebou na pár let zase zavřela dveře.

Odfoukli jsme si.

Škola se vrací do zajetých kolejí. Klábosíme, voní káva. Pepa mi chválí účes, šibal jeden, a Johaně zase vysoké botičky, co v nich ve škole capká už dva měsíce. Tělocvikáři Jarkovi slíbil nové trenýrky a tričko. Jen zástupkyni Voříškové pomyšlení nedělá.

Až do sborovny je slyšet řev: „Před inspektory jste dělala tak akorát ostudu. To jste se předvedla. Neschopná prudérní baba. To vycpaný křeslo v kanceláři vyměníte za dřevěnou židli ve sborovně a konečně si tu tlustou prdel otlačíte, jak si zaslouží. Najdu si schopnější zástupkyni!“

Čekáme, až ředitel vychladne a vystřízliví. A jestli vymění Voříškovou, všem se jen uleví. Učitelé nebudou mít potřebu lžít někomu do zadku a děti nebudou polykat sprosté urážky.

Ve škole se najednou dýchá svobodněji.

Tak mimořádnou událost jako je zatmění Slunce si nenecháme ujít, i když máme zrovna češtinu. Vybíháme před školu vyzbrojeni rozpáranými disketami, cédéčky a mými slunečními brýlemi. Máme štěstí. Smog a mlha se jako zázrakem rozplynou. Měsíc dobrou půlku Slunce odkrojil a Slunce, co má tvar stroužku česneku, najednou vydává podivnou bílou záři. Studenti ani nedutají. Máme nevšední zážitek.

Nevšední je i odpoledne.

S kolegyněmi zaskočíme do kavárny na dortík a kus řeči. Téhle čistě dámské jízdě říkáme babinec. Jen Voříškovou nikdy nikdo nepozve.

Zaboříme se do měkkých křesel. Zapaluji si dlouhou hubenou cigaretu s příchutí máty peprné a jako stará parní lokomotiva vypouštím malé bílé obláčky. Shlukují se do velkých hutných oblaků, které bez hnutí visí nad stolem.

Angličtinářka Lenka snad vykašle plíce: „Neblbni, budu smrdět jako tchoř, co řeknu doma manželovi? Copak mi uvěří, že jsem byla na kafi?“

Svorně kašleme na linii a objednáváme si šlehačkové dorty. Žaludky zahlcené dávkou kalorií bobtnají. Některé povolují opasky a sjíždíme zipem pod vyvalené pupky. Je nám báječně. Všechno je povoleno.

„Holky, už jste zkusily Neurol? Fakt zabírá,“ podtrhuje Vokrouhliková nervózními tiky.

„Já polykám Cardiosan na tlak, aby to se mnou ve třídě nešlehlo,“ hlásí Šourková, „doteďka jsem žvejkala česnek a cibuli a smrděla jsem tak, že i náš pes dělal, že mě nezná...“

„Jé, holky, víte co je dobrý na pleť? Napatláte si mas-ku,“ poučuje Bambulová, „má to teda zelenou barvu, ale podívejte se, jak je pak vypnutá!“ Jasně, jako struhadlo.

„To chodíš doma zelená?“ zaznívá jednohlasně.

„Jo, denně, ten můj Bambula i děti si na to zvykli.“

„Holky, podívejte,“ jedna z kolegyně zvedá sukni málem nad hlavu, „vidíte ty stehna? Co chodím na zumbu, zhubly mi o tři centimetry.“

Do dveří vchází tatínek s capartem. Bezradného muže polévá ruměncem, když vidí holá stehna a zvlněnou krajku punčoch až po úsporná tanga.

„Holky, už jste zkusily toho nového maséra Rudlu? To je kus, co? Cit v rukou a ta muskulatura... chtěla bych při masáži ležet na zádech,“ přivírá Mrvová oči a slastně vzdychá. „Doma občas heknu, že mě bolí záda, a manžel mě

hned posílá na masáž. No co, já jsem spokojená a on taky. Řekla jsem mu, že Rudla je Růžena, to jen pro jistotu...“ Směje se na celé kolo.

„Holky,“ překřikuje všechny Kořínková, „já sbírám bylinky a umím z nich uvařit parádní lektvar. Je vám pak tak blbě, že se tři dni nemůžete podívat na žádný jídlo. Normálně se kouknete na rohlík a je vám z toho šoufl. A když vám otrne a dostanete žravou, zase si dáte pár lžic. Nikdy neztlostnete. A uvařit to nestojí skoro nic! Přinesu vám recept... Možná bych si to měla dát patentovat.“

„Víte co, holky,“ vylétne mi z pusy, „jen kdybyste si našly pořádnýho chlapa – to byste koukaly, jaký je to lék. A nemusíte ani chodit do fitka.“ Rázem zavládne ticho.

No co, ženské na mě normálně koukají přes prsty. Johana na mě mrkne a radši platíme.

Spěcháme domů. Johana se těší na svého virtuálního chlapa a já se musím hodit do gala na večerní rande.

Převracím se ve vaně jako velryba. Dokola připouštím horkou. Jak se znám, z vany hned tak nevylezu. Mhouřím oči a přemýšlím.

Na první rande jde muž upravený a navoněný. Den ode dne pak svůj zevnějšek zanedbává. Na bradě zůstává strniště a neoholené rosti v podpaží jemně řečeno – nevoní.

Pravdou je, že přípravu také zrychluji. Už se hodinu nelíčím a nohy taky pokaždé neholím. Nežehlím vlasy a nechodím na kosmetiku ani na nehty. Nejsem asi normální, ale nestojím o nalepené nehty. Bez komplikací tak napíšu e-mail a na záchodě si mohu v klidu vytřít zadek.

Tanga jsem vyměnila za laserky. Kdo říká, že ho tanga nedřou mezi půlkami, lže. Punčocháče nahradily punčochy s krajkou, co se lepivým páskem přilepí k noze. Občas

přizvednu sukni, nenápadně se rozhlédnu a povytáhnu punčochy. Mám přitom slastný pocit ženskosti.

Je čas vylézt z vany.

Rozdírám si kůži froté ručníkem a úplně nahá přežehlují halenku. Po očku přitom šilhám na monitor.

Daniel má na Štěstí pěknou fotku s chrty. Vypadá sice lehce použité, ale pořád to ještě ujde.

Aúúúúú, to by nikdo nevěřil. Na holém břiše si žehličkou vypaluji krvavý šrám. Na sešvařenou kůži přikládám ledový obklad. Chladí a bolest je trochu snesitelnější. Jizva se jen tak nezahojí.

Na prvním rande s Danielem se svlékat nebudu a zítra ve škole mi holky poradí, jak na spálené břicho.

Šoustání jako propiska.....

S Danielem si pinkáme zprávy sem a zase zpátky dobrých čtrnáct dní. Obdivuji jeho moudrost a otevřenost, píše nenormálně rychle, cituje svižně a s lehkostí. Musí mít hlavu jak pátrací balon. Snažím se držet krok, i když je to někdy pořádná fuška.

„Nenavrhuji mi setkání na neutrální půdě, nechtěl bych se scházet někde v hospodě nebo jiném podobném podniku,“ rozebíral realisticky, *„protože bych chtěl, abychom se cítili uvolněně, nebyli tlačeni časem a mohli si dát víno.“*

Když někam pojedu, budu muset sedět u stolu a pít sodovku, protože budu řídit, a to nebude pro mě příjemně strávený večer. Budu rád, když mě přijedeš navštívit ke mně domů a budeme si moci povídat. Kdyby se Ti u mě nelíbilo, můžeš odejít z návštěvy stejně jako z hospody. Posílám hubičku, Daniel.“

Většinou se s muži scházím na veřejně přístupných místech. Je to bezpečné, nic neříkající a co je důležité – k ničemu mě to nezavazuje. Podle situace můžu říct rychle sbohem, dát příslib další schůzky nebo volat o pomoc.

Daniel, jako by pitval moje myšlenky, mě v zápětí uklidnil: *„Můžeš tu třeba i spát, bez jakéhokoliv závazku stran sexu. Poslední, co bys mohla ode mě očekávat, je jakýkoliv tlak tím směrem. Já si spíše o sexu povídám, navíc jsem vzdělán v oboru, a hlavně, jsem ješitný a nepřipadá v úvahu, abych se dostal do role loudila. Tuto stránku našeho vztahu ponechám zcela ve Tvé režii... Nemyslím, že je riziko, že by nás nebavilo si povídat. Posílám hubičku, Daniel.“*

Možná jsem trochu unáhleně souhlasila s termínem, který mi navrhl. Těším se. Třeba to s Danielem klapne...

Poslal mi esemku, abych nebloudila: *„...Pojedeš do kopce, po cca 300 m vlevo mala žluta nemocnice s parkovisttem, nad ní skola a pak rohova zahradni restaurace, pojedeš rovne cca 2 km, pred rybnickem odbocis vpravo a prijedes na ranc. Posilam hubicku, Daniel.“* Řekla bych, že Daniel není zrovna neslaný nemastný zemědělec, co chová slepice a prasata.

Vedu fábku přesně podle návodu. Za městem mě spolkne les, z hradby jehličnanů tu a tam vyhlédne listnáč a korunou zastíní mizernou klikatou silničku plnou výmolů a děr. Ranč je sevřený v slzavém údolí kousek za Prahou, zarostlý rybníček ještě umocňuje ponurou atmosféru.

Nikde ani dušičky.

Stmívá se. Mám pocit, že jsem na hřbitově. Úzká cesta mi neumožňuje otočit se směrem k domovu. Se zpátečkou u auta mám problémy stejné jako v životě.

Těžká vrata usedlosti otevírá tmavá mužská silueta. Se srdcem v kalhotách vjíždím na upravený dvůr. Vrata za mnou zacvaknou a mě zamrazí.

Může mě tu znásilnit, rozčtvrtit, zaživa zazdít, zakopat... a nikdo se nic nedozví. Sedím za volantem jako sfinga.

Otevře dveře fábky.

„Dobrý večer,“ zahřmí sytý hlas, „tak pojď dál.“ Stiskne mi ruku.

Na první pohled autoritativní týpek. Chlap jako hora. Hranatou tvář právě oholil, je udržovaný a voní mýdlem. Odzbrojuje mě tajemným úsměvem.

Vcházíme do stájí. Daniel kulhá jako válečný invalida.

„Včera mě kopnul kůň – a to mám umělý kloub v koleni a jsem po operaci srdce a prostaty,“ srší energií, jako by šňupnul gram koksu.

Ve stáji podupávají nádherní hřebci. „Jsi pěkná, jako ty koně,“ maže mi med kolem úst. „Támhle je Blesk a tohle zas Barbar,“ nutí mě, abych ho pohladila. Kůň funí z rozšířených nozder a divoce škube hlavou.

„Bojím se, nikdy jsem neviděla tak obrovské zvíře zblízka.“ Poplácá ho po hřbetě sám.

Oběma šlehaají z očí plameny. S koněm to tedy umí.

Vede mě do stavení zařízeného bez špetky vkusu. V pokoji je pomálu nábytku, snad aby neměl prach kam usedat, a v krbu praskají tlustá polena. Nasávám vůni horčického čaje, z konvice ho nalévá do dvou baňatých hrnků. Zhoupne se proti mně na letité židli:

„Máme srdce ztvrdlá zklamáními, nebudeme si dávat dlouhodobé plány, musíme si užívat každou hezkou chvilku, protože nám už moc času nezbývá,“ říká, ačkoli já mám pocit, že do starého železa ještě nepatřím.

„Jsi mimořádná žena. Přál bych si, abych ti byl sympatický a aby sis mě vážila a měla mě ráda. Ale veškerá romantika by pro mě zmizela, kdybych řekl nebo udělal něco, co by bylo účelové a mělo za cíl dosáhnout tvou přízeň – netěšilo by mě to. Člověk lže pouze ze dvou důvodů – když se bojí nebo když chce dosáhnout něčeho, co si nezaslouží. V našem vztahu jde o ten druhý případ. Jediné, na co se můžeš ve vztahu ke mně spolehnout, je, že nikdy ode mě neuslyšíš něco, co nebude upřímné a pravdivé.“

Dál mluví o sobě a štavnatě gestikuluje. Je muzikant, studoval psychologii, deset let pracoval jako sexuolog a je vyhledávaným právníkem nejen v hudební branži.

„Teď jsem měl zajímavý případ. Obhajoval jsem manželku, co uškrtil svoji manželku.“ Nakloní se přes stůl a na mém krku ilustruje, jak uškrtnout oběť. Nestiskne.

„Každé takové uškrcení nebo znásilnění je vždycky výrazem nezměrné lásky.“ Polévá mě horko. „Jen alkohol zavinil, že ji tenkrát škrtil o něco déle. Nešťastná náhoda.“ Takový pohled na lásku nesdílím.

„Využil jsem všeho, co umím, i vrah měl slzy na krajíčku. Dostal pět let. I za vykradení trafiky by možná dostal víc.“ Je nebezpečně dobrý řečník.

„Ředitel České energetické za celý život nevydělá tolik, kolik jsem dostal za jeho obhajobu.“ Zesílí hlas, aby pozornost jediného posluchače neochabovala.

„Taková je moje práce – brilantně sehraju divadlo za velké peníze.“ Zachrání vraha před doživotním trestem. Jsem jednoznačně proti. Spravedlnost je k smíchu.

„Měli bychom si ujasnit pravidla hry. Já mám vždycky pravdu, to si zapamatuj, nikdy mi nesmíš odporovat, nemám to rád,“ srazí mě do kolen.

„Taky musíš vědět, že nikdy nelžu a to samé chci i od tebe,“ lže, jako když tiskne. Na štěstí se vystavuje jako padesátník. Že by už deset let neobnovil svůj profil? Je mu poctivých šedesát – a po pravdě, vyretušování a vylepšení fotky ho muselo stát ukrutný prachy. Tak mě napadne: na co si to hraje? Ve starověkém Římě by byl velitelem armády. Diktoval by, řečnil silným hlasem, rozhodoval a občas někomu podtrhnul nohy.

„Jsi zajímavý chlap,“ slyším se, jak říkám, aby řeč nestála.

„Říkáš chlap? To jsi hodně urazila mou ješitnost. Chlap je hovado, co sedí v hospodě, je to uslintaný nikdo. Já jsem

muž, zapamatuj si to, proboha!“ Jsem v rozpacích. Školí mě jak malou holku.

„Nejsem žádnéj svatoušek, co bych lhal,“ obrací list. „Když mi bylo sedmačtyřicet, zbláznil jsem se do devatenáctky, jezdila mi tady koně. Byla posedlá sexem, milovala zvrácenosti a nikdy neměla dost, až mě to začalo zmáhat. Měla by mi děkovat, že jsem ji tak dobře vyučil v sexu. Jó, občas jsem dělal blbosti, ale kdo je bez hříchu,“ odzbrojuje mě upřímností.

„Dneska je téhle dámě o pár let víc, vzala si kluka z hospody nad školou, zošklivěla, jezdí s kočárkem a je bachratá jak dýně. Možná by ji lidi vyměnili za všechny ty hubené kozy na videu a s chutí by se podívali, jak taková tlustá kráva šoustá. Bylo by to víc ze života a šlo by to na dračku, vždyť kdo má doma modelku...“ Nevěřím svým uším.

„Proč jsi tak vulgární?“ neodpustím si.

„Nikdo mě nebude v mém vlastním domě poučovat, co mám a nemám říkat, to si zapamatuj!“ vymezuje už tak dost jasně vykolíkováná hřiště.

„Milovat můžeš zahrádku, děti, miluješ svoji práci, ale když to děláš – šoustáš.“ Z police vyjme jakýsi slovník a zabodne prst na šoustat. No jasně, jako každý právník má argumentů plné kapsy.

„A uvědom si, že slovo šoustání je pro mě to, co pro učitelku propiska nebo chleba pro prodavačku. Roky jsem skládal a natáčel muziku pro pornoprůmysl. Většinu života jsem na monitoru sledoval šoustání a pomalu začínal jemnými akordy, abych pak rytmickými údery směřoval k vyvrcholení. Uvědom si, že v šoustání mě nic nepřekvapí. Nakonec, je to pořád na jedno brdo...“ Odrovnává mě. Před chvílí byl tajemný, teď je na zabití.

„Na muzice k šoustání jsem vydělal slušnej balík a autorská odměna pořád kape. Tolik peněz bych nedokázal utratit ani za sto let,“ sklesle vzdychne.

„Navíc nemám dědice, a až jednou umřu, všechnen můj majetek připadne státu,“ vyloudí rozpačitý úsměv.

„Přesto se držím pravidla: ‚Kdo je štědrý, nemůže být nikdy bohatý a bohatý může být jenom ten, kdo není štědrý.‘“

Na talířku přede mnou osychá pár jednohubek. Nabídnou si. „Když spolkeš jeden kousek, spolkeš padesát korun,“ připomíná Daniel a znechucuje mi každé už tak nechutné sousto. Jó, svoje peníze si hlídat umí, ale kvůli penězům tady nejsem a o jeho majetek taky nestojím.

„Jak tady žiju?“ Pokládá otázku, aby si odpověděl: „Nikam nevycházím, čtu Hegela, pracuji z domu, a koho chci vidět, přijede za mnou. Mám to tady rád, je tu ticho jako v hrobě.“ Chvilí nábožně posloucháme ticho. Najednou to zvláštní ticho naruší něčí kroky. V pokoji nad námi se kdosi pomalu šourá.

„Myslela jsem, že tu jsme sami. Je tu s námi ještě někdo?“ vypadne ze mě.

„To je jenom Danuška,“ mávne rukou.

„Když mi bylo třicet, poznal jsem krásnou modelku a co na tom, že byla o dobrých patnáct let starší. Tenkrát ještě fotila reklamu na práci prášky a vypadala jak bohyně. Rozvedla se a nastěhovala se ke mně. Vždycky byla neskutečně žárlivá. Partnersky neuvěřitelně prudila, a proto jsme se rozešli. Dneska je jí pětasedmdesát, ale pořád je k světu.“

Polykám naprázdno.

„Vzorně se o mně stará, ale už spolu intimně nežijeme, jestli se ptáš na tohle. Víš, jsem na starší ženy,“ pohladí mě po ruce.

„Danušku jsem si nevzal a nic jí tady nepatří. Nemá nic proti mým návštěvám, dávno jsme si to vyjasnili. Ale pořád ji mám svým způsobem rád. Chce dožít u mě a já nemám to srdce ji vyhnat.“ Je to dobrák, úchyl nebo blázen? Nebo od všeho kousek? Je na staré dámy, a proto si mě pozval? No, tě bůh! Je mi nanic.

„My s Danuškou máme takovou úmluvu. Když mám návštěvu, nesmí dolů a musí se chovat tak, aby návštěvu nepotkala. A co řeknu, splní do písmene, je za ta léta vycvičená.“ Dochází mi to pomalu.

Daniel žije s Hegelem a Danuškou ve světě iluzí a stínů. Má podivné zaměstnání a kdo ví, co se mu v makovici honí. Diktuje svobodu. Přitahuje a povoluje uzdu. Je to vymývač mozků. Mohla bych vůbec konkurovat pětasedmdesátileté ženě?

Prkna vržou, jak Danuška přechází o patro výš.

Na to nemám.

Kvapně se loučím.

Nezdržuje mě.

Vycházím na dvůr. V okně v patře honosného stavení vidím za záclonou mlhavý stín ženy, která mě provází pohledem. Nejraději by mi vyškrábala oči. Pro jistotu obcházím fábku. Zkoumám, jestli nemám prořezané pneumatiky nebo hadičky. Tak stará žena by se asi pod auto neohnula.

Daniel vychází za mnou. Než nastoupím, stačí mě letmo políbit do vlasů.

„Napíšu ti a budu rád, když přijedeš. Hodně pracuji, ale na tebe si čas udělám vždycky,“ šeptá.

Záclona v okně se pohybuje.

Dělá se mi nevolno.

Otevírá nedobytnou bránu. Je to jako vysvobození.

Startuji, pro jistotu dávám rovnou dvojku a plyn sešlápnu k podlaze.

Hlavně rychle odtud.

Ráno budu moudřejší

Než se doma ponořím do peřin, stihnu ještě probrat schránku na Štěstí.

Před chvílí jsem se vrátila od Daniela, a vida, už mi píše: „Jsi hvězda, co se snesla k nohám stárnoucího muže a rozsvítila všednost. Mám toho tolik na srdci a na jazyku... Přál bych si rozmlouvat s Tebou celé věky... Posílám hubičku, Daniel“ Jako muž mi neimponuje, to ne, přesto mě k němu cosi přitahuje. Nedovedu to pojmenovat.

Další zpráva je od Dušana: „Milá paní Aneto, navštívil sem svoji maminku, které je 81 let a je naštěstí ještě čiperná. Nyní jsem ve svém dřevěném sroubku u Berounky a je tu pohádkově, nikde nikdo – idyla....Včera sem si udělal celodenní výlet a naděloval ptáčkům a zvířátkům. Dnes půjdu zapálit svíčku na skryjský hřbitov Fialovému poustevníkovi. Mějte se hezky, zdraví Vás od Staré řeky Dušan.“ Alespoň je zas veselo.

„Dobrý večer, paní Aneto, můj telefon v kapse má číslo 734 236 236. Děkuji Vám za důvěru, s níž jste mi svěřila své číslo. Přiznám se, že se na setkání s Vámi těším více než na Ježíška... Jiří.“ Doufám, že už na něho Jiří nevěří, to srovnání bych asi neustála.

Honza: „Zdravím Vás, paní Aneto, včera jsem byl na koncertě duchovní hudby, a i když byl kostel temperován, jen požití grogu ihned po návratu mě zachránilo od nastydnutí... Abyste se měla v rámci možností hezky Vám přeje Honza“

„Neměla bys chuť na reál? No jako sex – sex v reálu – zkráceně reál. Třeba si padneme do oka. Venca“ Myslela jsem, že si máme nejdříve padnout do oka...

„Hledám někoho na sex,“ píše jakýsi Jarda, „pošli mi fotku, kde jsi nahá, když ji nepošleš, máš jistotu, že oslovuješ muže, co berou všechno, a já se nechci přemáhat, přiznejme si, byla by to dřina.“ Nic pro mě.

Ozývá se i Závodník Zdeněk: „Tak co vaše autíčko, Anetko? Nezanedbáváte ho tak jako mě? Podíval se mu někdo na vnitřnosti? Musí se opatrovat jako oko v hlavě a řádně rozmazlovat,

když má sloužit. Mám obchod a dílny ve Stodůlkách, budu rád, když se zastavíte, až pojedete okolo.“ Směju se, to je náhodička – jeho podnik je na rohu mojí ulice, ne dál než dvě stě metrů od mého domu.

Svižně odepisují: „Zdeňku, nebudete tomu věřit, ale každý den chodím do školy kolem vašeho obchodu, a když už jsme si tolikrát telefonovali, zvu vás do cukrárny naproti na kávu, tak za týden ve čtvrtek večer v sedm.“

Mobil mi dává signál – přišla esemka od Daniela. To je frekvence, ten se tedy činí. Nestačila jsem ještě ani zpracovat zprávu, co mi poslal do schránky, a v mobilu mám od něj novou:

„Neni proc nase dalsi setkani odkladat, zitra je sobota, v osm vecer me najdes na jine adrese: ...Pojedes do kopce, po cca 300 m vlevo mala zluta nemocnice s parkovistem, nad ni skola a pak rohova zahradni restaurace. Kolem plotu te restaurace se das doleva, to uz je ta ‚moje‘ ulice – cca 200m do kopce, vpravo jsou stale plutky a az skoro nahore je cca 7m vjezd zakonceny modrou plechovou branou. Zastavis, vylezes z auta, postavis se pred zamek brany a zavolas mi mobilem a ja Ti dam instrukce, jak si mas branu otevrit. Otevres leve kridlo se schrankou a prostredni mala dvirka, vjedes dovnitr a zavres branu za sebou. Pokud pribehnou nejaci psi, tak se jich neboj, i kdyz se budou tvarit dulezite – jsou hodni a kousnout neumi. POMALU, KROKEM, CO NEJPOMALEJI TO DOKAZES, abys jim neprela hlavu, protoze Ti budou okusovat za jizdy pneumatiky, coz je jejich zabava, kterou je nemohu odnautit, jed doleva kolem plotu po asfaltu k domu (cca 150 m), kde Te budu ocekavat. Adresa je Zámecká 16. Posílám hubicku, Daniel.“

Teď je mi šumák... Ráno budu moudřejší.

Svět je hodinový hotel

Ráno se budím a nedokážu Daniela vytěsnit z hlavy. Je chytřejší než liška stavební spořitelny, ale chová se jako hlupák, přetéká citem jak bublající papiňák a urazí do hloubky duše, vede andělské řeči a je vulgární jak poslanec u řečnického pultíku, přitahuje a odpuzuje zároveň. Je na staré dámy a jednu stařenku si už ve svém domě hýčká. Jak jí asi je... A která by chtěla být druhou do počtu? Jsem na tahu a nemohu se rozhodnout...

Hodím si korunou. Vyndávám mrňavý plíšek z peněženky a přijde mi příliš malý na to, aby rozhodl. Vylovím radši padesátku. Když padne Hrad, tak na Daniela rychle zapomenou, když lev, pojedou. Vyhazují padesátku. Zakouří se někam pod stůl. Spouštím se na všechny čtyři, jen abych dobře viděla.

Lev.

O program na večer mám postaráno, pořád lepší, než klimbat u televize. Proč jen jsem vždycky zvědavá jako Václav Moravec v Otázkách?

Odesílám: „O.K.“

Podrobná sms, co poslal, mě bezpečně vede k modré plechové bráně. Mobilem žádám o instrukce ke vstupu a podle pokynů bránu otvírám. Projíždím, zavírám a potýkám se se smečkou psů. Trvá to, než se ze tmy vynoří stroze osvětlený bílý dům s věžičkami, balkóny a výklenky – tady může přijímat vládní delegace i amerického prezidenta.

Vychází, uklidňuje divokou psí smečku a vítá mě.

Ve dveřích se mímám s rozjařenou trojicí příjemných lidí. Všechny do jednoho znám z televizní obrazovky důvěrněji než vlastní babičku. Pozdravíme se. Daniel mě letmo políbí do vlasů a uvádí do domu. Ježíšmarjá, jak se to vymódil? Má na sobě starý župan a zdá se, že je naostro.

Provádí mě Bílým domem. Tělocvična, studovna, čítárna, nahrávací studio, ložnice a hostinský pokoj. Useďám na drahý koženkový gauč v největší místnosti v domě a v ten moment mě sestřelí tři veliké obrazovky zavěšené na stěnách. Na každé jede jiné porno a já nevím, kam s očima. Tohle by vyrazilo dech i Dolly Buster.

Přinesla jsem australské červené. „Ty patoky příště nekupuj,“ poznamená, „tím by se otrávil i moji psi.“ A nalévá mi sklenku z jiné láhve.

Dlouho si povídáme. Vžívá se do hlavní role pořadu Křeslo pro hosta a hraje pro jednoho diváka s takovou chutí, že by se jeho křeslo mohlo houpat na prknech Národního.

Zajímá mě a chce mě.

Neřeknu ne.

Něžné řeči, něžné ruce, milování bez ochrany.

Miluji se s cizím tělem starého vyžilého muže.

Souboj těl bez náboje, bez myšlenky.

Unavené pohyby.

Svraštělá visící kůže, vyschlé svaly, páchnoucí pot, pár šedivých chlupů na hrudi a pečlivě vyholené přirození.

„Jsi moje jediná,“ zašeptá. Za daných okolností mu to věřím.

Země se nezachvěla, ale ustál to.

Nemá být na co hrdý, ostatně já také ne.

Povídat si je lepší než sex.

Bude si muset vybrat – mě nebo Danušku, probleskne mi hlavou. Jsem si tak jistá sama sebou. A dvě ženy pod jednou střechou, to by nedělalo dobrotu.

Vyčpělá nálada.

Znovu se obaluje županem.

Jdu do koupelny. Na polici jsou vyrovnány vibrátory z rozličných materiálů, různých velikostí i barev. V umyvadle se válejí zbytky čerstvě oholených chlupů z jeho přirození.

„Splnil se ti sen, zašoustala sis s pánem Bílého domu!“ zavolá přes dveře. Po něžném filozofovi nikde ani stopa, zůstal tu vulgární, nenasytný a sprostý buran – rozdvojenou osobnost jsem předtím viděla jen ve filmu. Jak jen můžu být tak pitomá! Sprchuji se horkou a vím, že s sebou nespláchne ani smutek, ani samotu. Zůstává jen trpkost na jazyku a vydolované prázdné srdce.

Oblékám se.

Mluví na mě přes dveře koupelny: „Milenecké vztahy, založené pouze na sexu, nejsou pro mě zajímavé. I ta nejkrásnější a nejšikovnější milenka časem zevšední a ze sexu se stane stereotyp. Pokud si nemám se ženou co povídat, nerozumím si s ní a není mi s ní příjemně i bez sexu, tak se s ní nestýkám. Pokud by šlo pouze o sex, tak si to mohu udělat sám. Pokud se ptáš na to, zda mám kamarádky, se kterými mohu mít sex, tak ano.“ Mám pocit, že už mě nemůže víc zranit. Opouštím koupelnu.

„Něco ti ukážu,“ zve mě ke stolu, otevírá katalog a chlubí se velkými černobílými fotkami.

„To je Danuška. Pětasedmdesát let a takovej výstavní kus ženský, vid'. Nádhera, pořád vypadá jako modelka.“ Co to dělám? Obdivuji neuvěřitelné fotky jeho staré ženy, se kterou už údajně nežije, a když zvednu zrak, utlouká mě porno, co se hrne ze všech světových stran. Připadám si jako v jiné galaxii.

Zazvoní mu telefon: „Ano, Danuško, teď můžeš do kuchyně, ano, můžeš jít ven vyvenčit Barona. Ano, můžeš tam zůstat půl hodiny.“

Probírá se hromadou fotek a i ty nejmenší jsou obrovské. Občas nějakou vyloví a pochválí.

„Tady jsem v posteli s ... a tady je grupáč...,“ dámy a pánové ze showbyznysu, hvězdy a hvězdičky hudebního nebe i slavná trojička, co jsem tu dnes potkala mezi dveřmi, všichni úplně nazí, každý má sex s každým a všichni s Danielem.

Teprve teď mi dochází, že se tu ženy i muži střídají jak na běžícím pásu. Bílým domem prochází celý nekonečný prvomájový průvod a já jsem v něm jedním nepatrným mávátkem, co navíc radostně nemává.

Bílý dům je sídlem neřesti a divokých sexuálních hrátek.

Jsem tu omylem.

„Sbohem, Danieli, jedu domů,“ vybíhám splašeně před dům.

„Ty krávo jedna blbá, zničila jsi večer,“ zavolá na rozloučenou.

„Barone!“ nepřírozeně vysokým a nakráplým hlasem přivolává Danuška psa. Jednoduchá stará a nešťastná žena v omšelém kabátě a neforemném kulichu na pětasedmdesát skutečně nevypadá.

„Na shledanou,“ zamumlám a přitom se s ní už nechci nikdy shledat. Stojí na cestě a ničemu nerozumí, do instrukcí se vloudila chybička. Má ještě půlhodinu venčit psy kolem Bílého domu zatímco já dovádím a laškuji s Danielem uvnitř. Danuška se má vrátit do domu ještě než odejdu, abychom se spolu nepotkaly. Vyšmejkle se.

Doma jsem sama, není tu nikdo, kdo by mi pomohl sloupat všechnu tu špínu z mého těla. Jen tak ze zvyku usedám k počítači.

Daniel píše: *„Jsi přitažlivá žena, stojím o Tebe... Posílám hubičku...“*

„Nechci se o muže dělit s jinými,“ odepisuji.

Za pár vteřin dostávám odpověď: *„Chováš se jako kráva.“* Už jsem si všimla, že slovo kráva je v jeho slovníku označením pro ženu.

„Já hledám ženu, Ty zase muže. To je ten důvod, proč oba bloudíme po Štěstí. Tak mi, prosím Tě, nic nevyčítej...“ Má vlastně pravdu. Hledám Muže pro mě, ale sexuální hrátky nepořádám.

„Co Tě tak rozzlobilo? Žiju osamocen jako kartuzián ve své kobce, ale všichni o mně všechno vědí. Obchoduju s koksem, pasu děvky, vybírám výpalné a holky, které mě přestanou ba-

*vit, pro zábavu rozřezávám tupou pilou. Zakopu je pak většinou na zahradě Bílého domu. Prostě Jack Rozparovač a Don Vito Corleone v jedné osobě. Koupil jsem Spartu a palác Koruna, do-
dávám samopaly Kalašnikov do rozvojových zemí. Jsem agent CIA a jsem zlej, zlej, zlej. Tak copak se k Tobě doneslo?“ Zlobí se. Hubičku už neposílá.*

Muž s velkým EM

Probudí mě rány jako z děla. Je neděle a u sousedů klepou řízky. Burešovi se zase hádají a praskají dveřmi, zřejmě je zkoušejí vylomit z pantů. Nesou se ke mně tříštivé zvuky rozbíjeného skla, jak po sobě házejí talíře. Pak se budou usmířovat a milovat.

Děsivá představa.

Válím se v růžovém pyžamu zachumlaná do peřiny. Je mi hezky až do té doby, než si vzpomenu na Daniela. Rázem mám žaludek jako na houpačce a chce se mi zvracet. Myslím si, kdovíjak nejsem chytrá, a nechám se zblbnout od úchyla.

U dveří zvoní jako na poplach.

Dovnitř se dobývá Johana, a protože mě dobře zná, strká mi hned snídani pod nos.

„Člověče, je poledne a ty se ještě válíš v posteli, vždyť tu chcípneš jako krysa,“ vyhrkne bez pozdravu. „Hele, ten můj virtuální chlap mě přestal bavit,“ nakousne citlivou záležitost.

„Chci skočit rovnýma nohama do opravdového vztahu. Chci živýho chlapa i s jeho mouchama,“ vybalí na mě. Je hned se vším hotová. Ukusuju čerstvý rohlík, co mi přinesla.

„Budu ho opečovávat, s ledovým klidem tolerovat jeho prdy a obdivně naslouchat krkání po mým výborným jídle. Když mi bude aspoň trochu rozumět, bude mě chválit a milovat, snesu mu i modrý z nebe. Chci ho mít jen pro sebe.“ To není jen tak, vím o tom své. Žvýkám dětskou šunku a chutná mi.

„Předevčírem jsem se zaregistrovala na tý tvý seznamce a do dneška mi napsalo třiatřicet chlapů.“ Zapomenu žvýkat. Tak už i Johana rozhodla své sítě na Štěstí.

„Řekla bych, že všichni chlapi na světě jsou jednovaječný dvojčata. Navlas stejnej jazyk, sem tam hrubka, obskurní chutě a přání, prostě darebáci jak vyšitý. Jen jeden je docela jinej. Píše jako Bůh a každá jeho zpráva je jak pudink se šlehačkou. Toho chci poznat! Představ si, mám s ním domluvený rande! Třeba mi obrátí život naruby...“ vysype jedním dechem.

Zaskakuje mi rohlík. Kašlu, Johana mi zasazuje pevné údery do zad a zachraňuje mě.

„Johano, ty nemarníš čas. Tak přeháněj, s kým jdeš randit?“

„Je to vzdělanej a citlivej muž s velkým EM. Neboj se, není to žádný úchyl. Jmenuje se Daniel. Krásný jméno, víd, už jsme si vyměnili pár mejliků,“ zamilovaně se dívá do níkam.

Zpozorním.

„Pojedu k němu domů, podívej, poslal mi sms, abych trefila.“ Rozsvítí display mobilu a já čtu: „...*Pojedes do kopce, po cca 300 m vlevo mala zluta nemocnice s parkovistem, nad ni skola a pak rohova zahradni restaurace. Kolem plotu te restaurace se das doleva, to uz je ta ,moje' ulice... Posilam hubicku, Daniel*“

Zalapám po dechu! Rohlík namazaný máslem mi vyskočí z ruky a máslovou stranou přilne k desce stolu.

„Na Štěstí má fotku s chrty, víd?“ ptám se a dopředu znám odpověď.

Dlouhé ticho.

„Jak to můžeš vědět? Tohle jsem nikomu neřekla!“
Nechápavě zamžiká modrýma očima.

Rohlík zalévám hrnkem mátového čaje a věrně popisuji své kontakty s Danielem: schůzku na ranči, ubohý sex v Bílém domě i setkání s Danuškou. Nemusím nic přikrášlovat, realita stačí. Když jsem se včera milovala s Danielem v Bílém domě, měl ten dobytek už dávno domluvené rande s Johanou. A se kterou ještě?

Johana mi nevěří ani ň.

Jsem to já, kdo má chladnou hlavu.

„Pojď, podíváme se na Štěstí a ukážu ti moji schránku.“
Jaké překvapení – zprávy od Daniela jsou navlas shodné s těmi, co do své schránky dostala Johana. Ouvej...

„Ten hajzl,“ sykne.

„Víš co, Johano,“ nedá mi zvědavost, „políčíme si na něj. Založíme nový profil a uvidíme, jestli se chytí.“

Na Štěstí.cz zakládáme za další stovku strohý profil Kytka11, bez fotky, a zatrháváme políčko zájem o sex.

Hra začíná.

A podívejme, muži se na kytku lepí jako blázni.

Netrvá ani deset minut a Daniel sedá na lep – netuší, že ta naše kytka je masožravá mucholapka obecná. Škemrá o fotku a hbitě vyplivne několik odstavců něžných keců. V komunikaci je vytrvalý a pilný jako včelička.

„Samozřejmě, můžeme se bavit o tom, co to je ‚kamarádství...‘“ ctrl+c, ctrl+v.

„Kdysi nakreslil francouzský výtvarník Jean Effel kreslený film *Stvoření světa*...“ ctrl+c, ctrl+v. To je rychlost! Už to frčí! Je obdivuhodné, jak brilantně ve svém věku ovládá klávesy, patrně léta praxe. Párkrát mu odpovíme. To jen posílí jeho zvědavost a rozdmýchá vášeň.

Tak a dost.

Obrázek jsme si udělaly. Tohle nás obě uzdravilo.

Chci Kytka11 smazat, ale přeci jen tak nezhodíme profil za 99 korun.

„Víš co, Aneto, kapánek si s Danielem pohrajeme.“ Ta Johana se nezdá...

A tak domlouváme pro Kytka schůzku v Bílém domě. Zítra v osm, platí, Daniel hodně pracuje, ale večer má volný. Nebudeme ztrácet čas. A protože Kytka11 nemá mobil, dostává popis cesty do schránky: „...*Pojedeš do kopce, po cca 300 m vlevo malá žlutá nemocnice s parkovištěm...*“ Bla bla bla.

„Danieli, tak nevím,“ znejistí rozpačitá Kytka, „*bojím se Tě. Prý jsi lovec žen a sběratel trofejí.*“

„*Proč nasloucháš závistivým sviním a nějakou zhrzenou krávu se necháš vmanévrovat tam, kde Tě chce mít. Před půl rokem jsem se rozešel s Irenou. Aby sis o mně udělala obrázek, přeposílám Ti dopis, co mi napsala... Hubičku posílá Daniel.*“

Kytka11 obratem dostává do své schránky dopis od Ireny určený Danielovi: „...*Jsem ta nejbohatší, protože Tě mám,*“ píše, „*a nemohu se dočkat, až se stanu opravdovou Bílou paní z Bílého domu... Jsem diskrétní ve všem, jak jsi mě poučil, a taky si myslím, že náš věkový rozdíl se mým rodičům příliš líbit nebude, ale kvůli Tobě obětuji všechno... jsme si jeden druhému souzeni... miluju jen Tebe... Líbá Tě Iren.*“ Páni, to je charakter, intimní dopis jedné přeposílá druhé.

Kytka se odmlčí – Daniel na ni bude zítra čekat marně.

Dnešní večer si vypiju až do dna

Budu muset ubrat plyn, snad i přibrzdit. Chodit na rande není jako chodit do krámu pro rohlíky. Navíc ta zkurvená pravděpodobnost. I kdybych byla pilná a randila milion let, potkat Ho nemusím.

Závodník Zdeněk vytrvale telefonoval a uháněl mě celé měsíce. Byli bychom u toho i zůstali. Ale pak jsme objevili,

že si voláme z jednoho města a dokonce z jedné ulice, a já jednoduše vyměkla. Tu dnešní schůzku jsem Zdeňkovi přislíbila už před týdnem.

Teď sedí v cukrárně naproti mně. Je sladký jako můj dortík na talířku, jen už není tak čerstvý. Mohl by mi z fleku dělat tatku.

Vlasy mu ladí s bílým hitlerovským knírkem nad ústy, co šibalsky tančí v rytmu samby. Vesele pomrkává jedním zeleným a druhým modrým okem a každé se dívá malinko jinam. Jsem trošičku nejistá, protože nevím, kterým okem mě zrovna pozoruje. Košile ledabyly zastrkaná do kalhot obkresluje dominantní břicho tvaru hrušky.

„Nevěřil bych, že k sobě máme tak blízko, Anetko,“ zašeptá chraplavým hlasem a drze položí svou ruku na moji.

Ucuknu.

„Bydlíme blízko sebe, ale k sobě máme pořád ještě daleko.“ Neslíbím víc než tuhle jednu kávu.

„Léta jsem podnikal v Mnichově, mám jeden podnik tam a druhé tady – kšefty s autáky kvetou všude. Manželka byla odjakživa šílená na prášky. Spolykala jich snad tuny a pořád zkoumala, proč je žlutější než růžové, co s ní dělá modrej a co říká reklama o zeleným. Nakonec si nabrnkla jednoho mnichovského lékárníka a teď má, co chtěla. Bydlí v lékárně. Bejvala to kočka... něco jako vy, Anetko. Všechno už je pryč,“ posteskuje si.

„V Mnichově mám dvě děti a čtyři vnoučata. Moje děti..., moje vnoučata..., na jaký hudební nástroj by se měly učit? Koupil jsem klarinet. Moje vnoučata...“

Zívám. Proč mám poslouchat něco, co se mi přičí? Funí jako tajfún a hlučně zachrochtá do kapesníku, jako by chtěl vyplivnout rybí kost vzpříčenou v krku.

„Co byste vy učitelé chtěli?“ píchne do vosího hnízda. „Máte svý jistý. Pár hodin denně ve škole a imrvěre prázdniny,“ schytám to a netuším, proč se do mě trefuje, „žádnej učitel si nedovede představit tu nejistotu, když se podnik staví na nohy vlastní, nespíte a nevíte, co bude zejtra, a ani není čas přečíst si noviny,“ dostávám kapky. Dnešní večer si zřejmě vypiju až do dna. Ještě že jsem splachovací.

„Furt závodím,“ vezme to z jiného konce a mně se uleví.

„Automobilový závody, to je injekce do žíly nebo kokainovej večírek.“ Kolik závodů tenhle stařík ještě může přežít? Pro vlastní bezpečnost by si měl otevřít dvě desítky a klímat na gauči u večerníčku. Odhaduji, že i detektivka mu může navodit infarkt.

Rozvášňuje se: „Vůně benzínu mi zrychlí tep a ztrácím zábrany. Kola hrabou, řežu zatačky a nevidím, neslyším, mein Gott – chci to všem najednou nandat. I těm mladejm frajírům.“ Opatrně, říkám si, může zkolabovat jedna dvě, když takhle vyšiluje. Mrknu na hodinky a mám pocit, že někdo celý večer zdržuje ručičky na jednom místě.

„Anetko, rád bych s vámi prožil Vánoce.“

Kdo by to řekl do toho starého proutníka? Rychle ho vyvedu z omylu. „Milý Zdeňku, až se roznemůže moje fábka, přijedu k vám, zařadím se mezi zákazníky a budu ráda, když ji uzdravíte. Mám vás pěkně po ruce. A to je všechno, promiňte, my dva k sobě nepatříme,“ nemám proč dělat cukrbliky. Do hajan, nic jiného si ani nepřeju.

Učitelku neklofne.

Sláva, bere to sportovně a Vánoce si užije mezi vnoučaty.

Není to žádný břídl

Je pohodový pátek. Ve sborovně se srazím s Johanou – máme totiž obě volnou hodinu. Pohotově servíruje šlehačkový dortík na dva talířky. Tu dobrotu hltáme docela neslušně a dočista vyškrabáváme vyjedné talířky.

Když se kolegyně se zvoněním vytratí do tříd, obsadíme každá jeden počítač. Serfujeme. Dojde řada i na naše schránky na Štěstí a hned máme společné téma: Daniela.

Jeho kousky přerostly všechny meze. Do našich schránek (včetně Kytky11) zrovna dorazily varovné dopisy od zhrzených žen, které se s Danielem zapletly. Teď varují jednu druhou.

„Pozor na pána Bílýho domu, pozor na Daniela, co má na Štěstí fotku s chrtý. Jarka,“ přišlo Johaně.

„My jsme tomu kurevníkovi málo, rozhazuje letáčky po městě a láká do toho svýho doupěte mladý maso. Přeposílám leták (přepsala jsem ho), kterým zaplavil celý město, jeden jsem dokonce našla připíchnutej na nástěnce střední školy, kterou navštěvuje moje dcera:

HLEDÁM ŽENY A DÍVKY ZA ÚČELEM SEZNÁMENÍ

Už vím něco o životě a proto doufám, že se mně touto cestou podaří najít ženy, za účelem zpríjemňování si především večerních chvil. Rád si povídám ale v případě sympatií nevylučuji i jiné věci. Jsem velice ŠTĚDRÝ a umím dobře ocenit skvělé služby. Mám v těchto věcech obrovské zkušenosti. Rád přijímám ve svém soukromí i více žen najednou. Pokud se chcete něčemu přiučit, hlase se. Jmenuji se JUDr. Daniel 60 let. Kontaktujte mě na telefon 602 232 882, nebo mail: judr.daniel50@seznam.cz.“

Kdepak, tohle Daniel nepsal, myslím si. Má vybroušený sloh, píše bez chyb a ve městě, kde žije, by nikdy nerozdával letáčky s kontakty na sebe, na to je dost chytrý – tohle smrdí. Nejspíš to bude práce další zklamané kamarádky...

Napsala mi nějaká Vlasta: „...Starej, umaštěnej prasák v županu bez trenýrek inteligentníma řečičkama dostane každou na lopatky, za prostitutky platit nechce. Ženský, buďte ostražitý!“ Daniel bude nakonec slavnější než Robert Rosenberg.

„Co kdybychom se mrkli do jeho schránky,“ napadne Johanu.

„Nebud' naivní, neznáme přeci jeho heslo.“ Představuji si, jak je v detektivkách složité rozkódovat tajný kód a jakou má na to Simír z dálniční policie techniku a partáky!

Johana zkouší heslo „Daniel“, „Danuška“, „kunda“, „Bílý dům“, ...

„Zkus šoustat“, napovím.

Páni, jsme tam. Tak blbý heslo. Bože.

Bez dechu pročítáme jeho schránku: „Jana, Hanička, Kačka30, Johana, Kundička15, Jarka, Kytkal11, Vlasta...“ Jen včera Daniel oslovil třiadvacet žen.

No nazdar!

Předevčírem to byla podobná porce. Každý den zpracovává dvacet až třicet kousků. Ten kanec.

„Samozřejmě, můžeme se bavit o tom, co to je, kamarádství. Když jsem byl hodně mladý, tak jsem objevil definici, kterou jsem převzal. Vytvořil ji kdysi Dr. Jiří Červený, ...“ A jsme doma.

„Pošlu Ti sms, abys nebloudila...“ posílá každé, která se chytí.

„Ty potvůrko moje, vyfoť mi tu svoji sladkou kundičku, abych ji mohl podrobně prozkoumat, to víš, Janinko, jsem už starší

muž a musím být dopředu připraven, abych si poradil s tou dávkou rozkoše, co mi nabídneš...“ Chudinka holka.

„Jaruško, stojím o Tebe, stojí mi, když stojím vedle Tebe...“

„Budu šťastný, když mi řekneš: Danieli, jsi debil, ale jsi to nejlepší, co mě v životě potkalo.“ Je to debil.

„Tvoje kundička, Romano, je obalená v nastrouhané čokoládě, a já bych si přál, abys ji dokonale oholila, než sem přijedeš, tak vyplň prosím přání stárnoucího muže, posílám hubičku, Daniel.“

Na Danielovy kecy zabírají ženy tak půl na půl. Přibližně polovina z oslovených vášnivou komunikací prudce odmítá, píšou mu: „ty úchylnej prasáku...“, „kurevníku jeden,“ „ty sexuchtivej vydřiduchu...“, „hledám muže pro všední den, ale ty to evidentně nejsi, hnusáku jeden...“

Tu druhou polovinu žen Daniel zmačkl s prstem v nose.

Celé zblázněné mu posílají fotky intimních částí svého těla a každá marně doufá, že našla toho vysněného. Počítají hodiny a minuty do setkání. A Daniel, mimořádný psycholog, říká, co chtějí slyšet, opatrně je opracovává a šikovně s nimi manipuluje. Láká je k sobě podle promyšleného jízdniho řádu, jen aby jedna druhou nepotkala, a podle svých návštěv ordinuje Danušce vycházky. Není to žádný břídl.

Co dodat? Jedině kastrace.

Milan nezklamal

Daniel mi leží v žaludku jako kus syrového nerozžvýkaného masa. Vyspala jsem se s ďáblem a zasloužil by, abych mu provedla nějaký ten ďábelský kousek.

Být tak kudlankou! Kudlanka vyznává manželský kaniibalismus – samička při kopulaci samečka sežere. Začne od hlavy a než dílo dokoná, zbytek samečkova těla akt dokončí s ještě větší razancí.

Jenže jsme jen lidé, bohužel.

Když prvňák provede rošťárnu, ví, že ho stihne trest, přinejmenším dostane černý puntík. To Daniel je úctyhodný vážený občan bez poskvrnky, a ať udělá co udělá, nikdy se mu nezkriví ani vlasek. A když ho potkáte na ulici, není na něm nic zvláštního. Snad kromě jeho Bílého domu.

Useknout ruku, setnout hlavu, infikovat virem smrtelné nemoci – to není nic, vypálit Bílý dům – to je k smíchu, když má několik dalších...

Co Daniel nesnáší? Tlusté a bachraté ženy.

Mám to!

Kde jen sehnat tlusté a odporné ženské do postele? Přivolám si na pomoc Johanu.

„To je zívačka. Zavolám Milanovi,“ vypadne z Johany, „je to kamarád. Hraje na bicí v kapele a já jsem ještě před pár lety s touhle kapelou zpívala. Jezdili jsme zábavy a plesy a znáš to, dlouhý noci a těžký rána, nic pro ženskou, která musí ráno vstávat.“ Vždycky mě něčím překvapí.

„Milan má stavební firmu, vlastně jen takovou divokou bourací cikánskou partu. Říká o nich ‚ty černý‘. Jmenuje se Kořen a pase holky na E55. Někdy Tě s nim seznámím,“ zachechtá se.

Pouštíme se do práce. Za 99 korun zakládáme na Štěstí nový profil Rošťanda. Zatrháváme políčko „zájem o sex“ a Daniel nezklame, přísává se k Rošťandě jako první: „Samozřejmě, můžeme se bavit o tom, co to je kamarádství,“ kopíruje stokrát zkopírované pseudointeligentní bláboly.

Vybarvujeme Rošťandu v těch nejlepších barvách. Krásná, chytrá, vtipná, kultivovaná, jednoduše roztomilá broskvička k zulíbání. Touží po seznámení.

Mezitím Johana rozehrává hru na druhé straně:

„...Milane, potřebujeme dvě tlustý, odporný, starý cikánky. Čím horší tím lepší. Máš něco takového na skladě?“ V telefonu je ticho.

„Tisícovku dám každý do ruky, když nasedne do auta. Odvezu je k jednomu playboyovi – a kolik z něj vydolujou, to už je na nich. Po akci je hodim zpátky.“ Takovou objednávku asi ještě neměl, v kurzu má jenom výstavní kusy.

„To viš, mezi babama, co maj po sezóně, je o takovou praci dračka,“ ožívá telefon. „Holky zaberou prachy, nakoupí buček a něco hodi do automátu, tak jestli fakt chceš tohle, vyberu ti vážně luxusní kousky!“ Milan se řehtá jako kuň.

Není nad to mít dobré kamarády. Daniel dostane senzační dárek. Zbývá už jen domluvit termín schůzky.

Mezitím Rošťanda s Danielem laškují na Štěstí. Zítra v osm má rande a může s sebou vzít i kamarádku. Pro jistotu ztratila mobil, a tak dostává popis cesty do schránky.

Jen jestli je na takové ženské spolehnutí. Ale co by šlapky neudělaly pro prachy... V půl osmé je s Johanou nabíráme na domluveném místě.

Milan nezklamal. Tolik beztvare hmoty se jen stěží dokáže nacpat na zadní sedadla. Autem to zavoní jako čtrnáct dní chciplá kočka. Pestrobarevný ohoz, bezzubá ústa, silné hlasy a natažené dlaně.

Carmen a Dorka.

Dostávají tisícovku na ruku, s Johanou do toho jdeme půl na půl.

Fábka není na takovou zátěž stavěná – vzdychá, i cyklisti nás předjíždějí zleva zprava. Ty dvě vzadu se překřikují. Hučí mi v hlavě a začínám závidět filmovému Otíkovi jeho hluchátka.

Zastavujeme před modrou plechovou bránou, otevřu ji a vysvětluji, kudy do domu. Carmen kupodivu rychle chápe, že se má Danielovi představit jako Rošťanda.

S Johanou zatím sedíme v autě před Bílým domem a vypalujem jednu od druhé. Okny vystupuje tolik cigaretového kouře, jako by v autě hořelo.

Před očima mám Daniela naostro v županu. I kdyby ho ty dvě znásilnily, nebudu ho litovat.

Po nekončící hodině se chapadla plechové brány uvolní a naše holky vyklouznou do ulice. Hrnou se k nám a melou pantem:

„Dilino džungalo manuš!“

„Bláznivý ošklivý muž,“ překládá mi pohotově Johana.

„Čoro raj, kašuko koro melako pirano.“

„Chudák chlap, hluchý, slepý, špinavý milenec.“ No, holky mají nároky, říkám si.

Z kapes vytahují peníze, co se rozmnožily, a tisícovky poletují fábkou jako barevní motýli.

„Zitra vememe kamaradky a pudeme si zase pro naše penize, teď vime, kde je hledat.“ Holky jsou navýsost spokojené. Pro dnešek.

Po dvě stě metrech je na přání vysazujeme u první hospody. U hospody, do které se provdala Danielova dávná milenka, vzpomenu si. Jen ať ho holky společně zdrbnou.

„Ty, Johanko, neměly bychom si zařídit bezpečnostní agenturu?“

Pes, který štěká, nekouše

Všechno je mi málo. Dvě učitelky s jedinou myšlenkou: Pomstít každou tu zraněnou Anetu, Johanu, Danušku... Kolik nás asi je? Stovky? To je málo. Alespoň tisíce.

Kytka11 na Štěstí ještě žije a píše svůj poslední dopis:

„Zahlídla jsem Tě u brány, když jsem Tě šla navštívit, a dala rychle zpátečku: takovej typickéj slizoun... od prvního pohledu vypadáš jako ubožák, co se mu nepostaví, ani kdyby tam měl lešení;-)“

Za pár minut dostane Kytka11 do své schránky pohotovou odpověď od Daniela:

„Dle §354 odst. 1 písmene c tr. zákona ten, kdo jiného vytrvale prostřednictvím prostředků elektronické komunikace písemně nebo jinak kontaktuje proti jeho vůli, bude potrestán odnětím svobody až na jeden rok. Podle odst. 2 písmene c bude odnětím svobody na šest měsíců až tři roky pachatel potrestán, spáchá-li čin uvedený v odstavci 1 nejméně se dvěma osobami.“

Vzhledem k tomu, že Vaše vulgární a opakované emaily mě obtěžují, žádám Vás, abyste od svého jednání upustila. Pokud od Vás obdržím email nebo zjistím, že jste kontaktovala jiné osoby, podám na Vás bez dalšího trestní oznámení za porušení ustanovení §354 tr. zákona. Každý počítač připojený k síti internet je snadno dohledatelný podle unikátní IP adresy a lze tak určit místo připojení a majitele. K databázi IP adres mají ze

zákona přístup orgány činné v trestním řízení i já, s ohledem na to, že se zabývám autorským zákonem a spolupracuji při odhalování pirátského zneužívání autorských děl, umístovaných na síti Internet. Důrazně Vás žádám, abyste mě přestala obtěžovat svými výhružnými emaily. Pokud od Vašeho jednání okamžitě neupustíte nebo pokud se dozvím, že se dopouštíte trestné činnosti, kterou vyhrožujete, předám věc k řešení orgánům činným v trestním řízení, pro Vás s následky uvedenými v zákoně.“

Pes, který štěká, nekouše. Nemyslím, že by Daniel, který střeží svou pověst jako oko v hlavě, chtěl prát špinavé prádlo na veřejnosti.

A pokud by se přestal skrývat a všechno by na něj prasklo, měl by takovou reklamu, že by se do konce života buď plazil kanály, nebo by mohl z fleku kandidovat do sněmovny a snad i na prezidenta. Kdo ví, ale nic mezi tím.

Na štěstí se definitivně odporučely Kytka11 s Rošťandou. Co jsme mohly udělat, jsme udělaly a tyhle fiktivní holky už nebudeme potřebovat.

Toho sviňáka házím jednou provždy za hlavu.

Tři přání

Nemám ráda školní zvonek kromě toho, když zvoní ten den naposledy, a před vánočními prázdninami má obzvlášť příjemný zvuk. Dneska nám padla. S Johanou dopíjíme poslední pracovní kávu v tomto roce.

„Paní kolegyně, okamžitě k řediteli,“ rozrazí dveře Voříšková, „to by mě zajímalo, co jste provedla,“ ječí jak siréna. Je na vrcholu blaha, když může někoho ponižovat. Byla by z ní výborná bachařka.

Nesměle zařukám na ředitelnu: „Pojď dál, Aneto,“ nalévá Pepa hned do dvou sklenek a na rozdíl od Voříškové je ve výborné náladě.

Zapadnu do hlubokého křesla.

„Nechtěla bys mi dělat zástupkyni?“ Zeptá se bez varování.

„Voříšková je protivná. Nikdo si nedovede představit, co je to mít za zády takovou saň. V jednom kuse si na ni někdo stěžuje a já abych pořád něco hasil. Ty bys to zvládla a navíc pijeme stejnou značku,“ uchechtne se.

Kopnu do sebe panáka: „Pepo, jsou tady určitě jiní schopní kolegové, co jsou tu navíc mnohem déle než já,“ připomenu.

„No právě, nové kostě dobře mete. Přemýšlím o tom čtrnáct dní a vím, že ty jsi ta pravá.“

„Dáš mi čas na rozmyšlenou?“

„Jasně. Po svátcích mi řekneš a přebereš si agendu,“ zamne si ruce, „už se na to těším.“

Před ředitelnu zase číhá Voříšková, kdo ví, jestli neměla ucho přilepené na dveřích:

„Jste venku nějak rychle, měl vás tam pořádně podusit,“ procedí mezi zuby.

Jdu dopít kávu k Johaně. Zrovna ona by byla skvělou zástupkyní. Ale co, stejně tu práci nakonec vezmu. Změna je život.

Páteční odpoledne před Vánoci je unavené.

Málem bych zapomněla. Za půl hodiny mám rande v Metropoli. Chvilku si pohrávám s myšlenkou zůstat doma. Jenže život je vlastně takový bramborový salát. Chutná podle toho, co si do něj zamícháš, a já ho ráda hodně opeřený.

A tak se nakonec přemůžu. S líčením si práci nedávám a oblékám, co mám zrovna po ruce.

Upocená a se zpožděním přeci jen vbíhám do kavárny. Jestlipak Leoš vydržel? Přejíždím pohledem od stolu ke stolu. Všimnu si Johany s nějakým cizím mužem. Zamávám na ni, ale ona nic nevidí. Oči má jen pro něj. Máme rande ve stejný čas a v jedné kavárně, to je náhodička.

Tady je Leoš.

Stiskne moji ruku a galantně věší můj kabát na věšák.

Připadá mi, že ho znám odjakživa. Řeč nestojí. Probíráme život – je ředitelem střední školy. Zdrbneme Pepu, Voříškovou a na řadu přijde i moje zástupcování.

Směje se, když mu v barvách líčím, jak budu v pondělí malovat kuchyni. Krmíme se obřím šlehačkovým dortem. Nese k ústům veliké sousto, ale nedonese. Kus dortu přistane kamsi pod stůl. Jen tak mezi řečí, asi aby zamaskoval společenské faux pas, zaloví pod stolem a napíchne ztracený kus dortu znovu na vidličku. Odloží jej na okraj talířku, jako by se nechumelilo.

Kape mu z nosu, a tak smrká jako nosorožec. K jeho třem profrkaným kapesníkům přidávám balíček papírových. Likviduje je s noblesou.

Nabízím tykání.

„Rád bych přeskočil první, druhé i třetí rande,“ roztomile huhňá s plným nosem.

„To nepůjde – nebudeš to mít tak snadné,“ vymyslím rychle, jak být zajímavá. „Jestli mě chceš, musíš splnit tři přání. Princ si musí princeznu zasloužit,“ směju se.

„Pusť se do toho, jsem jedno velké ucho,“ zatváří se dost sebevědomě.

„První přání: Napíšeš pro mě básničku.“ Pitomější nápad mě v tu chvíli nenapadl.

„Když myslíš?“ Decentně zachytí nudli do kapesníku.

„Druhé přání: vezmeš mě na výlet.“ V duchu jen doufám, že nepůjdeme pěšky a daleko.

„Výlet zvládnou levou zadní,“ chechtá se.

„Třetí přání: Uvaříš večeři.“ No vida, mám to.

„To se tedy zapotím, ale neboj, já to zvládnou. Máš nějaké zvláštní přání? Jako třeba fazole a hrachovku?“ V očích se mu mihne cosi nevýslovně milého.

Mrknu na něj: „Mám ráda překvapení.“

Pořád si máme o čem povídat, čas letí rychleji než odpinknutý e-mail. Ani jsem si nevšimla, kdy se z kavárny se svým nápadníkem vytratila Johana. Jsme posledními hosty a já bych to s Leošem klidně táhla až do ranní otvíračky.

„Kolik času dostanu na básničku?“ Aha, zaobaleně se ptá, kdy se potkáme příště, napadne mě.

„Máš čtyři dny,“ stydím se říct „jeden“, abych ho nepoplašila. Napíšeme si.

Vyprovází mě k autu a čeká, až odjedu.

Pohládil mě po duši.

Ještě večer se mezi zprávy v mé schránce vetře jedna od Leoše: „Vyřadil jsem rýmu z rýmu, *propila mi díru do papíru. Bylo mi s tebou hezky, Aneto, děkuji. V pondělí splním první úkol. Drž mi palce. Leoš.*“

Tajné vánoční přání

Bylo by hezké udělat z pondělků pátky, ačkoli dneska je to jedno. Je pondělí, ale začínají vánoční prázdniny. Všude vládne klid a mír, dnes zcela výjimečně i u Burešových.

Na balkónech a u dveří bytů stráží pohodu sešněrované vánoční stromky a čekají na svou chvíli. Já ten svůj nekoupila.

Poslední opozdilci nakupují dárky a čistí police obchodů – papuče pro dědu jako vloni, svetr ve slevě pro babičku, prací prášek a kastroly pro manželku, to se hodí vždycky. Manželovi potahy do auta místo těch starých rozdrbaných, jeden velký balík a hodně malých pro děti, aby měly co rozbalovat a v porovnání se spolužáky nepropadly panice...

Nemám ráda zbytečné dárky, a protože je nedávám, tak je ani nedostávám. Výjimkou je těch pár pro Soňu a Táňu, co leží na dně skříně. Mám taky svoje tajné vánoční přání – zabalit jeden zbytečný dárek pro Leoše. Nevím, co mě to popadlo. Když se konečně objeví jeden na obzoru, hraju si na princeznu a prodávám se za splnění přání. Co když se Leoš lekne a ztratí se...

Nejhorší je, když se samota smíchá s nudou, a do toho přijdou Vánoce... Né, dneska se nudit nebudu. Koupila jsem dva velké kýble barvy, dva válečky a štětec, igelitovou fólii a lepicí pásku. Vymaluji si kuchyni.

Míchám barvu, bílou lehce říznu okrovou, a bude tak ladit k lince.

Někdo zvoní. Na Johanu náladu zrovna nemám.

Otvírám.

Kdepak Johana. Za dveřmi stojí Leoš.

Nadělal si dupapa pod stromecík!

Je to reflex či co. Přibouchnu mu dveře rovnou před nosem. Ježíšmarjá, jsem nenamalovaná, neumytá a vymóděná jako strašidlo – hotová Kalamity Jane.

Znovu opatrně pootevřu. Tentokrát decentně vystrčím hlavu a tělo obalené v hadrech se snažím ukrýt za dveřmi.

„Kde máš barvu?“ směje se.

Než se v koupelně uvedu do člověčí podoby, má vymalovaný strop. Všechno vystěhoval a kuchyňskou linku poctivě překryl igelitovou fólií. Pletu se mu pod nohy a vařím dvě kávy.

Leoš vymaluje sám. Společně pak umýváme, cídíme, posloucháme muziku. Je neskutečný. Hotovo.

Žaludky se svírají hlady a v lednici zbyl jeden jogurt light a dvě vajíčka. Pozdní oběd u Kanibala přijde vhod.

Sotva v restauraci dosedneme, hledáme jeden na druhém neumyté, zapomenuté stříkance od barvy, které si navzájem očišťujeme.

Leoš objednává jelení guláš.

Mladíci krmí jukebox drobnými a rapují spolu s Kaynem Westem. Mladičká kuchař vyhlédne do lokálu a usměje se na nás.

Za pár minut už se to nese.

Kynuté knedlíky jsou jako z vaty a guláš nasládlý po kečupu výborně chutná. Leoš decentně popíjí nealko. Já vím, nemá to styl, ale jako řidič, co neriskuje, si může dát nefalšované pivo až doma. Já dám tři kusy poctivé dvanáctky a nic už mi nechybí...

Rozum nedostanu nikdy

V úterý ráno zvoní Leoš znovu u dveří. Pochválí mi růžové pyžamko, a než se polidštím, uvaří čaj a vyklopí na talíře královskou snídani. Ve voňavé, čerstvě vymalované kuchyni nám chutná.

Vytáhne z kapsy kus úhledně složeného papíru.

Dostávám svoji básničku:

Snad

sedím dva dny

na kraji tmy

na prvním sedadle

v sále na sny

a čekám

zdravil mě Arnold i Johny Depp i Ljuba Hermanová

a zpíval Ivan Hlas

Aneto, vrať se, sjedem to znova

První úkol má z krku. Oddychnu si.

„Byla jsem pro tebe inspirací?“ ptám se zdvořile.

„Pro básníka je největší inspirací záloha od editora a termín,“ utře mě.

Když přání, tak přání. Trvá na tom, že hned splní i to druhé. Bere mě na výlet.

Ruku v ruce šlapeme na Petřín. Mráz štípe do tváří, vítr fučí a mokrá zima zalézá pod kabát.

Na výstavě Vynálezy Járy Cimrmana se snažíme trumfnout věhlasného vynálezce. Jeden přes druhého se překřikujeme, jak kdejakou blbinu zdokonalit a vylepšit – mohli bychom si otevřít továrnu na absurdity.

Dva blázni v pubertě.

Když už jsme na Petříně, nemůžeme minout bludiště, kde nás zdeformovaná zrcadla proměňují v dlouhé, široké, křivé a různě zparchantělé. Chechtáme se namrzlému červenému nosu stárnoucí dámy. V zrcadlech je pokaždé jinak velký a různě zakřivený.

Cestou domů se zastavíme v obchodním centru. Leoš se na nic neptá a kupuje mi červený huňatý svetr:

„To aby ti nebyla zima. Červená je navíc dobře vidět, a tak tě nikdy neztratím z očí. A červený svetr je lepší než červený nos.“ Doprovodí mě ke dveřím mého domu. Je tma jako v ranci. Za rozsvícenými okny se jak vlna z klubíčka odvíjejí černobílé i barevné lidské příběhy.

„Musím se připravit na třetí úkol. Tak dobrou, princezno,“ zašeptá, a než se nadechnu, ztratí se ve tmě. Škoda, pozvala bych ho dál. Ach, ty společenské konvence.

Rozsvítím všechna světla v bytě, aby mi nebylo smutno, jedno po druhém. A jako každý jiný večer usedám k počítači. Je to droga a možná i zvyk vyplnit samotu rozmlouváním se stejně osamocenými. Jenže dneska je to jinak. Najednou nemám chuť přebírat muže ve schránce. Nechci se už seznamovat, zbytečně randit a plkat o ničem.

Všechny ty Muže pro mě, Čekatele, Zajíčky, Děduly, Chlíváky a Čuňata vysypávám do virtuálního koše.

Stahuji i svůj profil ze Štěstí.cz.

Přestávám tak existovat pro šedesát tisíc mužů. No co, tři měsíce jsem jim servírovala svoje já jako na talíři. Šanci měli a někteří ji promarnili.

Ráno na Štědrý den mráz maluje na okna. Přilepím nos na skleněnou tabuli a pozoruji sněhové vločky, jak klouzají

směrem k zemi. Celé chuchvalce sněhových vloček. Chci se podívat zblízka na tu nádheru. Otevřu okno a chytám je do dlaně. Sotva usednou, mění se v kapky obyčejné vody.

Zazvoní zvonek.

Otevřu dveře a spatřím košatý strom. Ze spleti voňavých větví vykoukne Leoš:

„Dobré ráno, princezno. Bez stromečku nejsou Vánoce. Ozdobíme ho spolu, pro jistotu jsem koupil pár ozdob. Dneska splním poslední přání – uvařím štedrovečerní večeři.“

Jestli dokáže zabít kapra, vykuchat ho a stáhnout kůži, z vnitřností uvařit polévku, nepřipálit řízky a zamíchat dobrý bramborový salát, nechám si ho. Obmotám ho kusem mašličky, co jsem koupila v provaznictví, a položím si ho pod vánoční stromeček.

Večeře je výborná.

A je to! Princ splnil třetí ze tří přání. Postarší princezna bez království je k mání. Je Leošova.

Dostávám dárek pod stromeček:

Igelitku plnou různých věcí.

A tak vybaluji pateru zánovní pánské ponožky, zrovna tolik použitých trenýrek, pánských košil a šest triček. Prádlo skládám na poličku, košile zcela samozřejmě větším do skříně.

Dostala jsem prince se vším všudy... Rozum, ten snad nedostanu nikdy.

Konec nebo začátek

Píše mi Soňa: „Mamko, víš, kdo mě přijel navštívit do Coimbry? To bys neuhodla. Táta s tou svojí Helenou. A Helena je fajn, je o tři roky starší než Táňa a беру ji tak trochu jako kamarádku. Je fakt chytrá, včera mi radila se seminárkou. A táta ji obletuje jako puberták, Helenko sem, Helenko tam – takhle ho neznám. A představ si, náš taťka se zbláznil: třídí odpad. Ona je totiž Helena taková ekoteroristka.

Taky jsme jeli lodí a táta dělal, že se nebojí, ani nezvracel a prvně v životě tančil v hospodě na stole, zpíval karaoke a představ si, chodí s Helenou i po krámech a vybírá jí hadříky... A mám pro tebe novinku, budou se brát. Mamko, neboj, Helena se ti bude líbit. Taky bych si přála, abys nezůstala sama, ale nevím, jak to zařídit... Těším se, že za mnou o prázdninách přijedeš. Soňa“ Jak je vidět, úlety rodičů rozchází dobře.

Martin, zdá se, své štěstí už našel. Přiju mu to a přitom je mi, nevím proč, do breku.

A vlastně i já jsem šťastná.

Leoš nenabízí nic, ale dává všechno. Nemusí ani říkat takové ty přeslazené větičky. Něčím novým mě každý den překvapí: přinese mi hezkou knížku, umyje schody, na každý den v týdnu má jinou vodu po holení a košile, ty si tvrdohlavě žehlí sám. Milujeme se, sbíráme společné zážitky a než si vypovíme všechno, co máme na srdci, dokonale spolu zestárneme.

Občas si vzpomenu na Voříškovou. Secvakla kramfleky, sbalila kufry a šla o školu dál.

„Aneto,“ povídá Pepa, „až se mě jednou někdo zeptá, proč dostala Voříšková výpověď, odpovím: Ze zdravotních důvodů.“ A do ucha mi spiklenecky zašeptá: „Dělalo se mi z ní špatně. Ha, ha ha...“

Zdělala jsem po ní kancelář s výhledem, kožené křeslo, plně skříňně neutříděných lejster a počítač s programem, co zhltal informace snad o každém, kdo se ke škole jen přiblížil. Učím se. Zákony mám v malíčku, třídím papíry a těmi zbytečnými plním popelnice. Kdyby mě školník nevyháněl ze školy domů a doma nečekal Leoš s večerí, snad bych ve škole i spala.

I Johana své štěstí našla na Štěstí. Má to někdo štěstí... První rande a trefa do černého! Ten její Jaroušek se k ní už přistěhoval.

Já vyčistila paměť telefonu, smazala e-mailovou adresu a založila novou: aneta1@centrum.cz. Staré kontakty jsem spláchla a mísu vydezinfikovala Domestosem.

Kromě Leoše, samozřejmě.

Ráno se v kuchyni na lince válí papírek načmáraný jeho rukou. Z dálky vypadá jako seznam věcí, co mám koupit:

*Život není
na zkoušku
není žádný příště
pár barevných papoušků
a nacucaný klíště
život není
není jenom jako
žádný šedý
obnošený sako
život není
nasolená treska
žádněj kompot
žije se už dneska!*

Předmluva	3
Slovo autorky	4
Dárek od Johany	6
Gold nad zlato	10
Položka v seznamu	13
Osudová seznamka	17
Policajt je all right	23
Vyhřívání zadní sedačky	26
Jak voní benzín	29
Maká od nevidím do nevidím	34
103 schodů do věže	38
Kaloušková ztratila písemky	41
Výstavní kousek	45
Annette Bening v zrcadle	50
Operace Bohouš	53
Diamanty jako volské oko	56
Smutný klaun	61
Agent s igelitkou	64
Medaile na krku	66
Tisícidevátá v pořadí	67
Ze severu, z jihu zírám do výstřihu	71
Sportovec ze mě nebude	75
Tak Aneto, rychle do školy	78
Agent se odhalil	79
Všechno se musí zkusit	82
Nemám kam složit hlavu	85

Pečovatelka za zdi z betonu	88
Střídám chlapy jako ponožky	91
Večer jako v nebi	93
Johana na Facebooku	99
Drahá rada	102
Krevety	106
Kyselý bonbón	109
V randění pilná	112
Nikdo ze své kůže nevyleze	116
Sborovna je vzhůru nohama	120
Moje blbá zodpovědnost	122
Nula nula	125
Babinec	129
Šoustání jako propiska	132
Ráno budu moudřejší	140
Svět je hodinový hotel	143
Muž s velkým EM	148
Dnešní večer si vypiju až do dna	152
Není to žádný břídl	155
Milan nezklamal	158
Pes, který štěká, nekouše	161
Tři přání	162
Tajné vánoční přání	166
Rozum nedostanu nikdy	169
Konec nebo začátek	172

Valerie Freiová

stesti.cz

aneb Jak je těžké najít chlapa

Vydalo nakladatelství Machart s.r.o. jako svoji 40. publikaci
v červenci 2011. Vydání první.

Ilustrace a grafická úprava Kameel Machart
www.machart-books.cz

ISBN: 978-80-87517-18-5

www.stesti.cz

osudová seznamka.....

aneb Jak hledat a najít životního partnera

Člověku je přirozené žít v páru. Není však jednoduché najít toho pravého. Spoléhat jen na náhodu se nevyplácí. Dávno už také neplatí pořekadlo: Sedávej, panenke, v kouč, budeš-li hodná, najdou tě. Šťěstí přeje připraveným.

Život je hledání

Říká se, že pro každého na světě existuje více ideálních partnerů. Lidí, se kterými bychom mohli být šťastní. Často se však stává, že je dlouho mijíme a někdo je nepotká vůbec. Osudu je proto třeba pomoci.

Těžko oslovíte na ulici každého, kdo se vám líbí, abyste zjistili, zda je nezadaný, jaké jsou jeho životní cíle, co ho zajímá atd. Ne každý má také čas nebo zájem trávit večery v barech, na diskotékách nebo se účastnit organizovaných seznamovacích večírků s velmi omezeným výběrem neznámých lidí.

Šťěstí.cz je seznamka, která funguje

Většina nezadaných Čechů, kteří to s hledáním partnera myslí opravdu vážně, se dříve nebo později objeví na internetové seznamce Šťěstí.cz. Vytvořením seznamovacího profilu na Šťěstí.cz vzroste mnohonásobně vaše šance, že najdete toho, koho hledáte.

125 tisíc nezadaných mužů a žen

Seznamovací profil na Šťěstí.cz vám umožní snadno a rychle komunikovat s více než 125 tisíci nezadanými lidmi z České republiky.

Dalších 100 tisíc lidí se registruje každý rok

Pokud si nevyberete hned, nevádí. Každý den se na Šťěstí.cz registruje přibližně 300 nových mužů i žen, tj. více než 100 000 nových lidí každý rok. Ti, kteří se zde úspěšně seznámí, své profily zase smažou.

Vyhledávání a třídění

Mezi desítkami tisíc lidí je možno vyhledávat podle věku, místa bydliště, ale také dle výšky, váhy, vzdělání atd. Snadno si tak zobrazíte např. jen muže s fotografií, ve věku nad 35 let, z blízkého okolí, kteří hledají vážný vztah a jsou vyšší než 180 cm.

Proč Šťěstí.cz opravdu funguje

Jednou z mnoha výhod seznamky Šťěstí.cz je, že jsou zde registrovaní především ti, kteří se opravdu chtějí seznámit. Každý uživatel smí mít na Šťěstí.cz pouze jeden seznamovací profil, který je nutno aktivovat pomocí SMS. Proto se vám na Šťěstí.cz nestane, aby vám psal jeden člověk pod mnoha fiktivními seznamovacími profily, nejsou zde profily dětí, které by si s vámi psaly jako dospělí, a nenajdete zde ztracené existence, které nejsou do hledání partnera ochotné cokoliv investovat.

Kdo hledá, najde

Bud'te optimisté a věřte, že do roka a do dne se více než 80 % lidí opravdu seznámí. Nečekejte však, že všichni lidé přihlášení na Šťěstí.cz budou vyhovovat vašim požadavkům. Vy přece hledáte pouze jednoho. Na internetu jsou stejní lidé jako v reálném světě. Spousta inteligentních, přátelských, sympatických, ale i pár hloupých, zakomplexovaných podivínů. Velkou výhodou však je, že si můžete snadno vybrat.

Řekněte, kdo jste a koho hledáte

Na seznamce Štěstí.cz si můžete vybírat mezi desítkami tisíc nezadaných lidí, můžete však být sami nalezeni tím, kdo hledá právě vás. Je proto důležité správně vyplnit vlastní seznamovací profil a zamyslet se nad několika větami, které tvoří text vašeho seznamovacího inzerátu.

Uvědomte si při tom, co opravdu chcete, koho hledáte a co můžete druhému nabídnout.

Buďte upřímní

Nejlepší je mluvit pravdu. Jen tak najdete toho, kdo vás bude milovat právě proto, jací jste. Nehrajte si na někoho jiného a nesnažte se dělat lepší. Pravda stejně nakonec vyjde najevo.

Trpělivost přináší růže

Ideálního partnera nepotkáváme každý den. Nevzdávejte to, pokud nenaleznete hned první měsíc. Možná to tak má být, možná se právě ta vaše osudová láska objeví na Štěstí.cz o něco později. Pamatujte si, že kdo hledá, najde!

Dejte na pocity

Pokud potkáte více lidí, kteří vám jsou sympatičtí, není mnohdy snadné poznat, kdo je ten pravý. Dejte především na své pocity! Jestliže se s někým necítíte dobře, těžko se to v budoucnosti změní. Pokud máte z někoho dobrý pocit, nebojte se to dát najevo.

Komunikujte

Nečekejte pasivně, až si vás někdo najde. Udělejte sami něco pro nalezení svého štěstí. Nebojte se oslovit uživatele, kteří vás zaujmou. Osud jen rozdává karty, ale je na nás, jak s nimi hrajeme.

Jak se zaregistrovat na Štěstí.cz

Na internetové adrese www.stesti.cz klikněte na odkaz „registrace“ nebo „vložit inzerát“ a zadejte potřebné údaje.

Textem inzerátu si vybíráte a děláte první dojem

Text inzerátu často rozhoduje o tom, zda zaujmete toho, koho hledáte, natolik, že si zobrazí celý váš seznamovací profil a napíše vám. Je chybou psát do inzerátu pouze koho hledáte. Seznamovací inzerát by měl představit vás. Napište, kdo vlastně jste. Vaši osudovou lásku zaujmete především sami sebou. Váš inzerát je to první, co uvidí. Určitě máte vlastnosti, pro které Vás mají lidé rádi. Někdo hledá tichého partnera, jiný pravý opak. Napište, čím jste zajímaví, jak žijete, co máte rádi, co děláte, co je pro vás důležité apod. Klidně svůj inzerát několikrát upravte. Můžete jej změnit, opravovat, doplňovat, kdykoliv budete chtít. Při registraci můžete také nechat text inzerátu prázdný a doplnit jej později.

Přezdívka (nick)

Na Štěstí.cz nemusíte používat vaše celé jméno, můžete zvolit přezdívku. V přezdívkách nepoužívejte diakritiku (čárky a háčky). Doporučujeme zvolit takovou přezdívku, která vás bude určitým způsobem charakterizovat. Např. romantik39, jana28, usmevava, motorkar, pohodar, malicka, dlouhan, smutna.jitka, smisek nebo také klukzvesnice, cernovlaska, upovidana, pisnicka, vysoky-vousac, blondak.petr atd. Pokud je přezdívka příliš dlouhá, může se v některých seznamech zobrazovat zkráceně, např. jen prvních 9 písmen a za nimi 3 tečky. Proto je prvních 9 písmen důležitějších a častěji jsou používány kratší přezdívky (není to však podmínkou). Při zobrazení profilu se však zobrazí

i delší přezdívka celá. Po registraci již nelze přezdívku měnit. Pokud se rozhodnete používat jinou přezdívku, je nutné starý profil smazat a založit nový seznamovací profil.

Email se nikomu nezobrazí

Váš email, který je nutno vyplnit při registraci, se nikdy a nikde nezobrazuje, slouží k zaslání potvrzovací zprávy a ve svém profilu ho vidíte pouze vy. Dokonce je zakázáno uvádět email v textu inzerátu nebo jinde v profilu.

Heslo

Při registraci zvolte heslo, které nikdo nezná a které není snadné uhádnout. Rozhodně nepoužívejte jednoduchá hesla typu 12345 nebo 11111. Heslo musí mít nejméně 5 znaků. Heslo si dobře zapamatujte, nikomu nesdělujte a nezapomeňte se odhlásit pokaždé, než stránku se seznamkou zavřete. Pokud tak neučiníte, systém vás odhlásí automaticky až za 30 minut od poslední aktivity.

Souhlas s podmínkami používání Štěstí.cz

Před vytvořením seznamovacího profilu je třeba potvrdit souhlas s podmínkami, jinak je používání seznamky zakázáno. Používání seznamky je povoleno osobám starším 15 let, není dovoleno jakékoliv používání ke komerčním účelům a provozovatel může jakýkoliv profil smazat i bez udání důvodu. Toto důležité pravidlo umožňuje administrátorům seznamky okamžitě smazat každého, kdo rozesílá spamy, nabízí zboží nebo služby, rozesílá obtěžující vzkazy, chová se nevhodně, založí nebo používá současně více než jeden seznamovací profil apod.

Vyplňte celý svůj profil

Vyplněním seznamovacího profilu o sobě můžete sdělit více informací. Zvýšíte tím šanci, že se vám ozve člověk,

který hledá právě vás, a ušetříte si zbytečnou korespondenci s těmi, kteří hledají někoho jiného.

Fotografie

Po vytvoření seznamovacího profilu nezapomeňte nahrát kvalitní fotografii. Fotografie zvyšuje šanci na seznámení více než 20-ti násobně. Většina hledajících zobrazuje přednostně profily s fotkou.

Deník

Máte-li potřebu povědět o sobě více, použijte deník, který se zobrazuje ve vašem profilu. V deníku můžete publikovat své nálady, úvahy, životní postoje, zamyšlení apod.

Přihlaste se každý den

Při hledání na Štěstí.cz se zobrazují uživatelé v pořadí, v jakém se přihlásili. Pokud nechcete zůstat na posledním místě za desítkami tisíc ostatních, přihlaste se alespoň 1x denně. Zkontrolujte došlé vzkazy, podívejte se, kdo je tu nový, kdo navštívil váš profil a tím se posunete v seznamech uživatelů výrazně dopředu před ostatní.

Internet je jen jedna z cest

Internet je jen jedna z cest, na které můžete potkat své štěstí. Mějte oči otevřené, koukejte kolem sebe a buďte připraveni. Nespoléhejte ale pouze na internet. Chodte do společnosti, navštěvujte přátele, komunikujte. Uvidíte, že to nakonec vyjde!

Držíme vám palce, a nezapomeňte, že záleží především na vás. Nestačí jen chtít, je důležité pro splnění svých snů i něco udělat.

..... **www.stesti.cz**

